

ಚಂದಮಾಮ

ಫೆಬ್ರವರಿ 1979

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಪ್ರಶೋತ್ತರಗಳು	... ೬	ಧೃವ	... ೩೭
ಲಬ್ಧಪ್ರಣಾಶ	... ೭	ವಿದೂಷಕನ ಪ್ರಶ್ನೆ	... ೩೯
ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣ	... ೧೧	ಮಂತ್ರದ ನೆಂಟೆ	... ೪೦
ಅರಣ್ಯಕ	... ೧೯	ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮದುವೆ	... ೪೩
ಅಗಸ್ತ್ಯ	... ೨೫	ದೊಡ್ಡ ವನ ದೊಡ್ಡ ತನ	... ೪೪
ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಂದಾಗ	... ೨೭	ಅನಾಗರಿಕ...?	... ೪೭
ಯಮದರ್ಶನ	... ೨೮	ದೇವೀಭಾಗವತ	... ೫೧
ಬಲಿಯ ಭಂಗ	... ೩೩	ನಗರದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ	... ೫೯

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫

ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೧೫.೦೦

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು: 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'
ಸಂಚಾಲಕರು: ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪುರಾಣ ಬಾಲರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ 'ಧ್ರುವ'ನ ಕಥೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಮಹಾವೀರನಾಗಿ ಹ್ಯಾತಿ ಗಳಿಸಿದ ಧ್ರುವನು ಬಾಲ್ಯ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಸಂಪನ್ನನಾಗಿದ್ದನೆಂಬುದು ತಂದೆಯ ತೊಡೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಲಾಗದೆ ಹೋದಾಗ, ಅವನ ಕ್ಷಾತ್ರರಕ್ತ ತಪ್ಪಿಗೆ ಹೋಗುವಷ್ಟು ಧೃಢವಾಗಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಜನ್ಮತಃ ವೀರರಿಗೇ ಅಂತಹ ದೃಢ ಮನಸ್ಸು, ಅದನ್ನನುಸರಿಸಿಯೇ ಧೈಯ ಸಾಧನೆ.

ಅಮರವಾಣಿ

ಗುರುಲಾಭವ ಮರ್ಥಾನಾಂ
ಅರಂಭೇ ಕರ್ಮಣಾಂ ಫಲಂ
ದೋಷಂ ನಾ ಯೋ ನ್ಯಜಾನಾತಿ
ಸ ಬಾಲ ಇತಿ ಹೋಚ್ಯತೇ ೧.

[ಯಾವನು ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವಾಗ ಅದರ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಗಳನ್ನೂ ಒಳಿತು ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರದೋ ಅವನನ್ನು ಮೂಢನೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.]

ಸಂಪುಟ: ೭೨

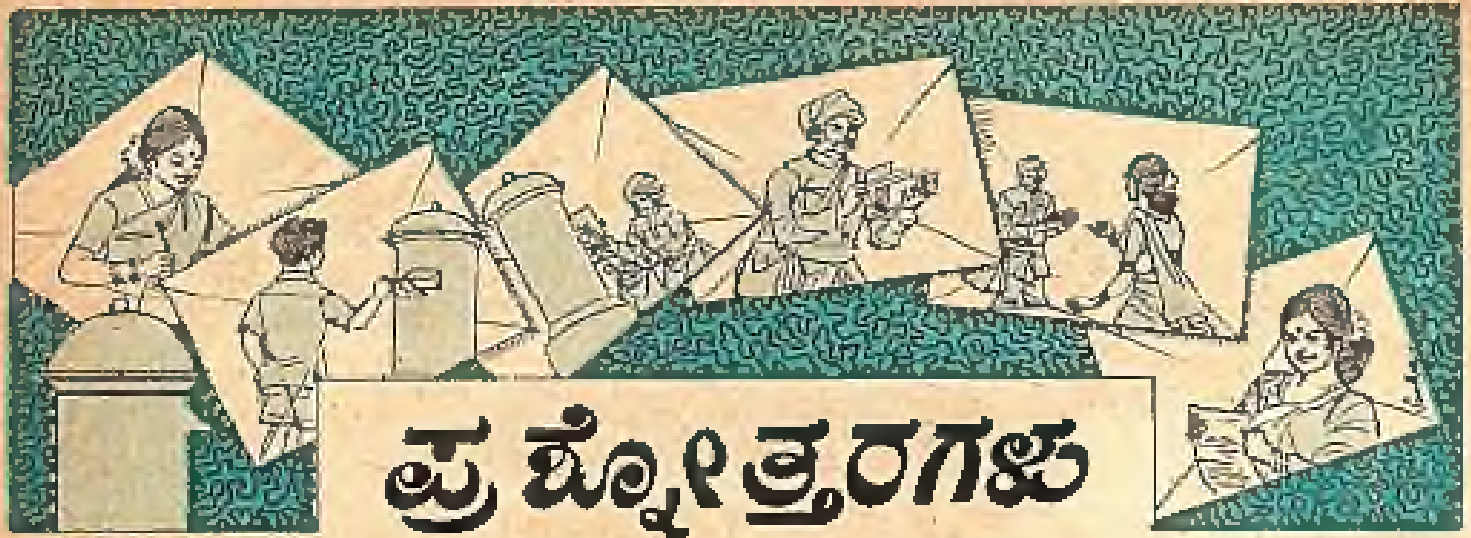
ಫೆಬ್ರವರಿ '೭೯

ಸಂಚಿಕೆ: ೨

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫

ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೧೫-೦೦

ಪ್ರಜ್ಞೋತ್ತರಗಳು

ಅಯ್ಯಾ ಸತ್ಯವಾರಾಧುಣ, ಸೂರೂರುಬೇಟೆ (ಕಂಪ್ರ)

ಪ್ರ: ಮಳೆ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ? ಮಳೆಯ ನೀರು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ? ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆಯಾದರೂ ಆಯಾ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲೇ ಮಳೆ ಸುರಿಯುವ ಕಾರಣವೇನು? ಆರಿಕಲ್ಲು ಮಳೆ ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ?

ಉ: ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳ ರಾಶಿಗಳ ಹಾಗೆ ನೀರು ಕೂಡಾ ಭೂಮಿಯ ಆಕರ್ಷಣಾ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಕಾಯುವಾಗ ಅವಿಯ ರೂಪ ಪಡೆಯುವ ಸಂಗತಿ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತು. ಟಿಪ್ಪಣಿಯಂತೆ ನೀರಿನ ಅಣುಗಳಾದ ಶಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾರಣದಿಂದ ನೀರು ಅವಿಯಾಗುವುದೂ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತು. ಒಡ್ಡೆ ಬಟ್ಟೆ ತನ್ನಂತೆ ಆರಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಬಂದಿಗೊಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ನೀರು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗಿ ಅವಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ನೀರಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಅಣುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಅವಿಯ ರೂಪದ ಅಣುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ವೇಗವಿರುತ್ತದೆ. (ಭೂಮಿಯ ಆಕರ್ಷಣಾ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಎಶಾಲಾಕಾಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಬೇಕಾಗುವ ವೇಗವನ್ನು "ಪರಾಯನ ವೇಗ" ಎನ್ನುವರು. ನೀರಿನ ಅಣುಗಳು ಕೂಡಾ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಾದರೂ ಪರಾಯನ ವೇಗವನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಿಟ್ಟರೆ ಅವು ಭೂಮಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಚಂದ್ರನ ಮೇಲೆ ಪರಾಯನ ವೇಗವು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಚಂದ್ರನಿಗಿರುವ ವೇಗವು ಆಕರ್ಷಣಾ ಶಕ್ತಿ, ಭೂಮಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಒಂದು ಭಾಗ ಮಾತ್ರ. ಆದುದರಿಂದ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರನ ಮೇಲೆ ನೀರು ಇದ್ದರೂ ಅದು ಯಾವಾಗಲೋ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಯಿತು ಹೋಗಿರಬೇಕು.)

ಅವಿಯ ರೂಪವಾದ ನೀರು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಧೂಳಿ ಕಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಮೇಘದ ರೂಪ ಪಡುತ್ತದೆ. ಕಬ್ಬಿಣದ ದೋಣ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕೇಲುವ ಹಾಗೆ, ಸಂಕೋಚಿಸಿಕೊಂಡ ನೀರಿನ ಕಣಮುಂದಾಯವು (ಮೇಘ) ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೇಲುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಗಾಳಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಚ್ಚಗಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಋತು ಪರ್ವಗಳು ಅವುಗಳನ್ನು ಎವಿಧ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತವೆ. ಬಿಟ್ಟುಗಳು ಅದ್ದ ಒಂದು ಮೇಘಗಳು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಏರಿತರೂ ಯಾವ ಕಾರಣ ದಿಂದರಾದರೂ ಮೇಘಗಳಿಂದ ವಾತಾವರಣವು ಅಳಿನ್ನಾತ್ತಾಗಿ ತಣ್ಣಗಾದರೂ, ಮೇಘದೊಳಗಿನ ನೀರಿನ ಆವಿ ನೀರಾಗಿ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಮಳೆಯಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತದೆ. ಅಸ್ಥಿಶವಾಗಿ ತಣ್ಣಗಾಗಬಿಟ್ಟರೆ ನೀರಿನ ಆವಿ ಆರಿಕಲ್ಲುಗಳ ರೂಪ ಧರಿಸುತ್ತದೆ.

ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಟೋಬರ್, ನವೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳು ದುಳಿದಾಲುವಾದರೆ ಪ್ರಮುಖದಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಗೆಯಾದಲ್ಲಿ, ಮೊತ್ತಮೊದಲು ೬, ೭ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ರಾಶಿಚಕ್ರವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದ ಸುಮೇರಿಯನ್ನರು ಮೊಕರ, ಕುಂಭ, ಮಿಥುನ ರಾಶಿಗಳನ್ನು ಜಲ ರಾಶಿಗಳೆಂದರು. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನು ಆ ರಾಶಿಗಳಲ್ಲಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಮಳೆಗಾಲ.

ಅಂದ ಹಾಗೆ ೧೫೦೦ ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕಾರಿದಾಸನು ಮೇಘವನ್ನು "ಧೂಮಪ್ಪೋತಿ ಸರಲಮರುತಾಂ ಸನ್ನಿವಾತಃ" ಎಂದು ಸರಿಯಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾನೆ ಅಲ್ಲವೇ?

೬೭

ಕೃತಘ್ನಳ ಕಥೆ

ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ನಿಧನನು. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೇಮವಿದ್ದಿತು. ಅವಳಿಗಾಗಿ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಮಮಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಬೇಸರವೇ, ಸಿಟ್ಟೇ, ಸಿಡುಸಿಡುಕೇ. ಅಷ್ಟುಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಗಂಡನ ಕಡೆಯ ಮನುಷ್ಯರೊಂದಿಗೂ ಏನಾದರೂ ಜಗಳ ಕಾಡು ಕೊಂಡಿರುವಳು. ಈ ಕಾಟವನ್ನು ಸುಸ್ಥಲಾರದೆ ತನ್ನವರಾರೂ ಇಲ್ಲದ ಊರಿಗೆ ಹೋದರೆ ಸುಖವಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರಂತೆ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ದೂರದ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರುಭೂಮಿಯನ್ನು ದಾಟಬೇಕಾಗಿಬಂತು. ಬಿಸಿಲು ತೀವ್ರವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಹೆಂಡತಿಗೆ ತಾಳಲಾರದಷ್ಟು ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಯಿತು. ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಕದಲಲಾರನೆಂದು ಗೋಳಿಟ್ಟಳು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ನೀರು ತರಲು ಬಹಳ ದೂರ ಹೋದನು.

ಅವನು ನೀರಿನೊಂದಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದೂ ಹೆಂಡತಿ ಬಿಸಿಲಿನ ಹೊಡೆತದಿಂದ ಸತ್ತುಹೋಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವಳ ಮೇಲೆ ಅಪಾರ ಪ್ರೇಮ ಉಳ್ಳವನಾದುದರಿಂದ, ಅವನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ರೋದಿಸುತ್ತಾ ಇವಳನ್ನು ಬದುಕಿಸುವಂತೆ ದೇವರನ್ನು ನಾನಾವಿಧವಾಗಿ ಬೇಡುತ್ತಾ ನರಳ ಕೊಡಗಿದನು.

ಆಗ ಹೀಗೆ ಆಕಾಶವಾಣಿ ಕೇಳಿಸಿತು : "ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ, ನಿನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧವನ್ನು ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆದು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವಳು ಮತ್ತೆ ಬದುಕಿ ಅವರವರಿಗೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಾಳೆ"

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡು "ನನ್ನ ಜೀವಿತದ ಅರ್ಧ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಇವಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಸಹಲ್ಪಪೂರ್ವಕ ಧಾರೆಯೆರೆದು ಕೊಟ್ಟನು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ನಿರ್ದಿಯಿಂದ ಎದ್ದವಳಂತೆ ಎದ್ದು, ಗಂಡನು ಕೊಟ್ಟ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದು, ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ತಂದಿದ್ದ ಆಹಾರವನ್ನು ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ತಾನೂ ತಿಂದಳು. ಆಗ ಅವಳು ಸತ್ತು ಬದುಕಿದ

ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಕಡೆಗೆ ಅವರು ಒಂದು ನಗರದ ಹೊರಗಿನ ಹೂವಿನ ತೋಟವನ್ನು ತಲೆದಿರು. ಅಲ್ಲಿ ಗಂಡನು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ, "ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಿರು. ನಾನು ಊರೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಭೋಜನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಅವಳು ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ, ಒಬ್ಬ ಕುಂಟನು ಇಂಪಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತ ಕೆವಳಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳು ಮೋಹ ಪರವಶಳಾಗಿ, ಅವನನ್ನು ಕರೆದು, "ನೀನು ನನ್ನ ಪ್ರಿಯನಾಗಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಇರಬೇಕು" ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದಳು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಾನು ಅತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದೂ ಹೇಳಿದಳು.

"ನಾನೊಬ್ಬ ಕಾಲಿಲ್ಲದ ಕುಂಟ. ನಿನಗೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸರಸ ಬೆಂದವೇ?" ಎಂದು ಕುಂಟನು ಹಿಂಜರಿದನು.

"ಕುಂಟನಾದರೆ ಏನಾಯಿತು?" ಎಂದು ಅವಳು ಮೆಚ್ಚುಹಿಡಿದಾಗ, ಅವನು ಅವಳ ಪ್ರೇಮಿಯಾದನು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಭೋಜನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಕನ್ನೊಂದಿಗೆ ಉಣ್ಣುವಂತೆ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದನು. ಆಗ ಅವಳು, "ಪಾಪ, ಈ ಕುಂಟನಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಡಬೇಕು. ಇವನಿಗೆ ಕುಂಟಾ ಹಸಿವೆಯಂತೆ" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. "ಕೊಡೋಣ, ಅದಕ್ಕೇನು?" ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಒಪ್ಪಿದನು. ಮೂವರೂ ಭೋಜನಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ, "ನಮಗಂತೂ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ನನಗೂ ತಲೆ ಕೂಲಿ, ಕಾಲುನೋವು ಬಂದರೆ ಕೆಲಸಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಯಾರಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಕುಂಟನನ್ನೂ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ, ಅಗದ?" ಎಂದಳು ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ.

ಅದಕ್ಕೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು "ಈ ಕುಂಟನು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಸಡೆಯಲಾರ. ಇವನನ್ನು ಹೊರುವುದು ಯಾರು? ನಾನಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತೇನು?" ಎಂದನು.

"ಒಂದು ಹೆಡಿಗೆ ತನ್ನಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಇವನನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ನಾನೇ ಹೊರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲಿನ ಮೋಹಾತಿರೇಕದಿಂದ ಇಂತಹ ಅನರ್ಥಕರವಾದ ವಿರ್ವಾಡಿಗೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿ ಒಂದು ಹೆಡಿಗೆ ತಂದ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಂಟನನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಅವಳು ಹೊತ್ತಳು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಬಾವಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಆ ಬಾವಿಯ ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಅವರು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಗಾಗಿ ಕುಳಿತರು. ಆಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಹೆಂಡತಿ ಕುಂಟನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬಾವಿಯೊಳಗೆ ದೂಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ತರುವಾಯ ಅವಳು ಕುಂಟನನ್ನು ಹೆಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು

ಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಅವಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೋಗುತ್ತಾ ಅವಳಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬ ಧರ್ಮಾತ್ಮನು ಪಾಲಿಸುವ ನಗರವನ್ನು ತಲೆದಿರು. ಅಲ್ಲಿಯ ರಕ್ಷಕ ಭಟರು ಅವಳ ತಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹೆಡ್‌ಗೆಯನ್ನೂ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಕೊಟ್ಟಿನನ್ನೂ ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಟ್ಟು, ಅವಳನ್ನು ತಮ್ಮ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ರಾಜನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಯಾರು ನೀನು? ಎನಿದು?" ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ, "ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ! ಇವರು ನನ್ನ ಗಂಡ. ಇವರ ಬಂಧುಗಳು ಇವರನ್ನು ನಾನಾ ವಿಧವಾಗಿ ಹಿಂಸಿಸಿ ಕುಂಟುಗೊಳಿಸಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡು ಸಿದ್ಧರಾದಾಗ, ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಇವರನ್ನು ಹೆಡ್‌ಗೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ಈ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದೆನು" ಎಂದಳು.

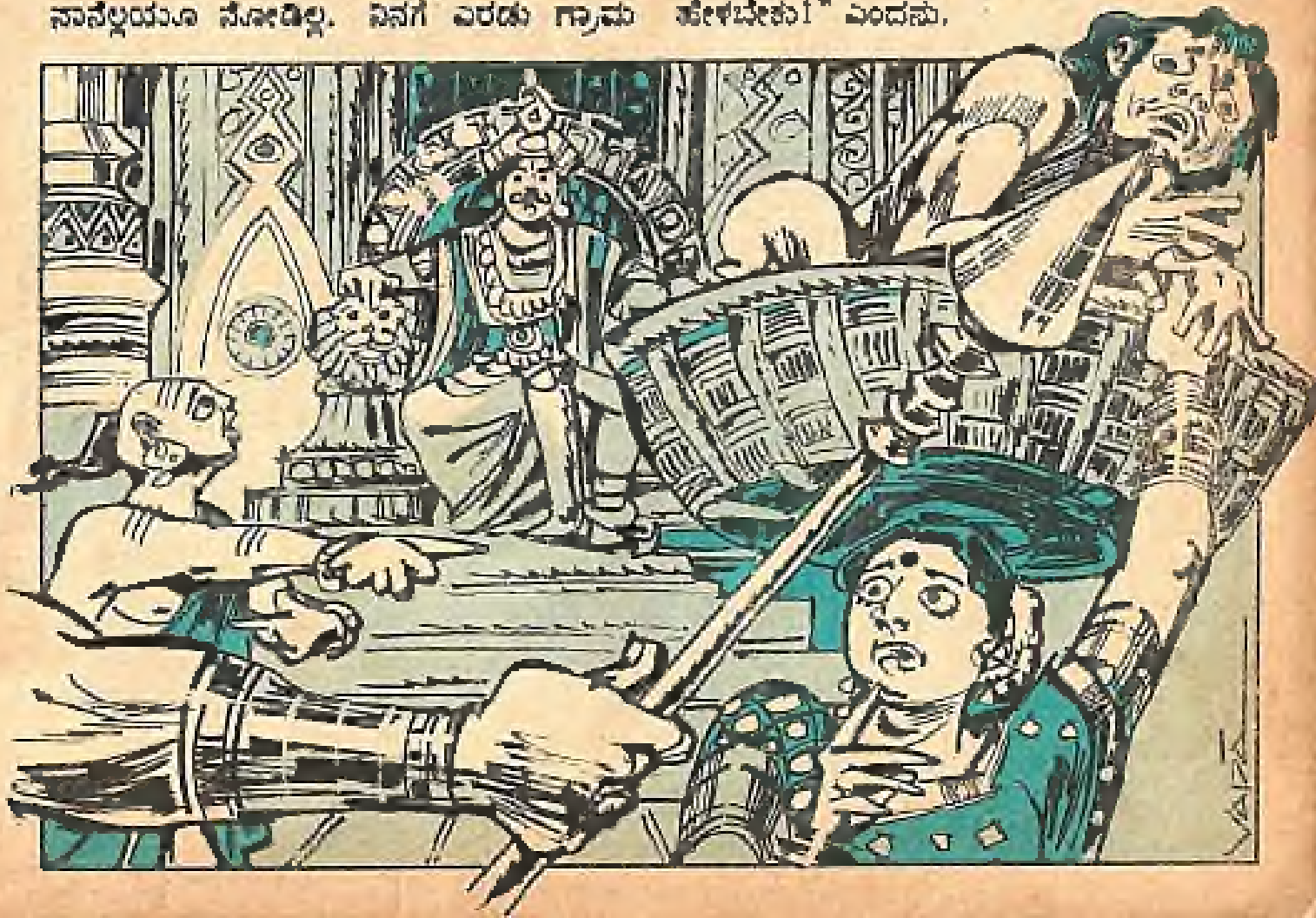
"ಆಹಾ! ನಿನ್ನಂಥ ಮಹಾಪತಿವ್ರತೆಯನ್ನು ನಾನೆಲ್ಲರೂ ನೋಡಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಎರಡು ಗ್ರಾಮ

ಗಳನ್ನು ಇನಾಮಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ರಾಜ. ಅವಳು ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಲಿರುವಾಗ, ಅವಳ ಗಂಡನಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟನು. ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಅವನ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿ ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕಾಪಾಡಿದ್ದನು.

ಗಂಡನು ಸಮಾಪ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳು ಕಾಜನೊಂದಿಗೆ, "ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ಅಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುವವರು ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಪ್ರಬಲ ಶತ್ರು! ಇಲ್ಲಿಗೂ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಬಂದನಲ್ಲಾ!" ಎಂದಳು ಗಾಬರಿಯಿಂದ.

"ಹೆದರಬೇಡ" ಎಂದು ರಾಜನು ಅವಳಿಗೆ ಅಭಯವಿತ್ತು. "ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿರಿ!" ಎಂದು ಭಟರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ, "ಮಹಾ ರಾಜರೇ, ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಆ ಹೆಂಗಸು ನನಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಲು ಹೇಳಬೇಕು!" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ,
 "ಇವನು ನಿನಗೆ ಏನನ್ನು ಕೊಟ್ಟ?" ಎಂದು
 ಕೇಳಿದನು.

"ನನಗೇನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ" ಎಂದಳು ಅವಳು.
 ಆಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು, "ಎನೇ ನೀನು ಮರುಭೂಮಿ
 ಯಲ್ಲಿ ಸತ್ತುಹೋದಾಗ ನನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ
 ಭಾಗವನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆದು ನಿನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿ
 ದ್ದೇನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನಲ್ಲಾ? ದುರತೆಯಾ?" ಎಂದು
 ಹೇಳಿ, ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ,
 ಇವಳಿಗಾಗಿ ನಾನು ನನ್ನ ಬಂಧುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟೆನು.
 ನನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧವನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆದನು,
 ಇವಳನ್ನು ಅಗ್ನಿ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಮದುವೆಯಾದವನು
 ನಾನು. ಇವಳು ನನಗೆ ಕೃತಘ್ನಳಾಗಿ, ಈ ಕುಂಟಿನ
 ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಜೋತುಬಿದ್ದು ತಮ್ಮಿಂದ ನನ್ನನ್ನು
 ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ನೋಡುತ್ತಾಳೆ." ಎಂದನು.

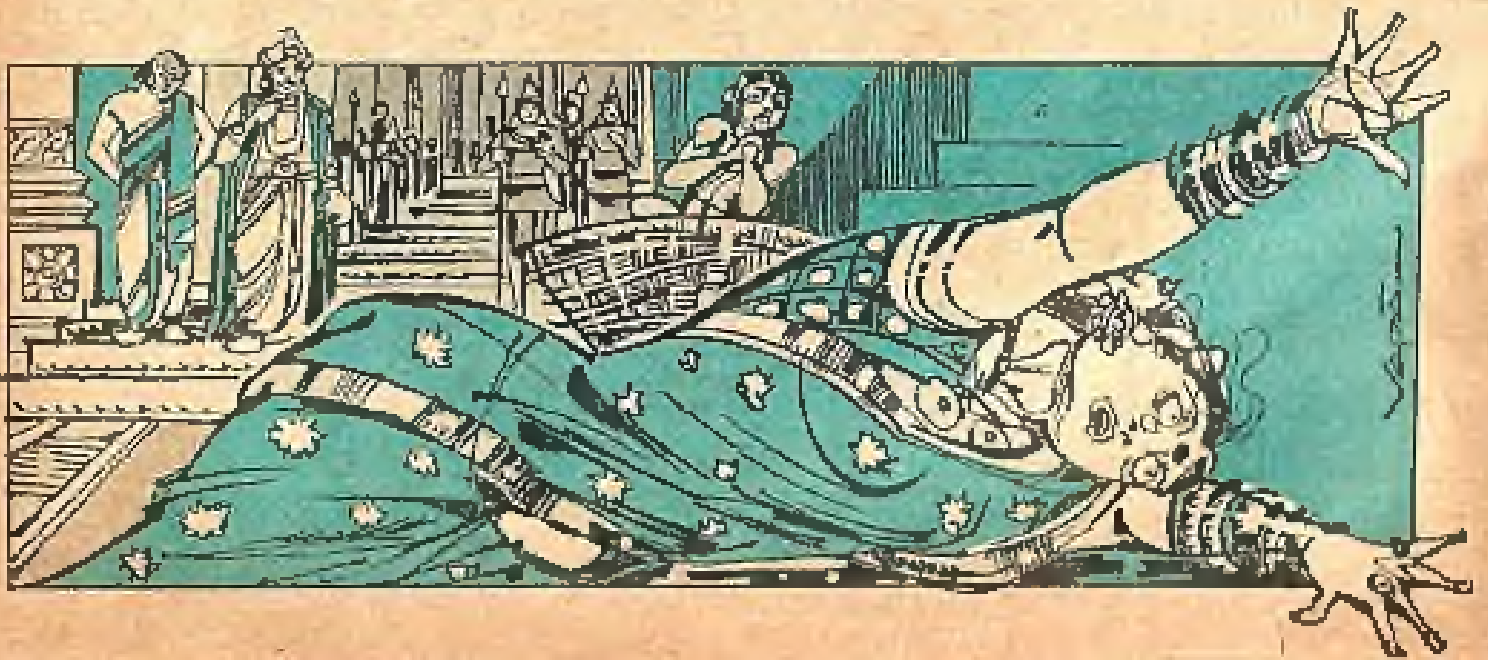
ರಾಜನು ಕಠಿನವಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮೇಲೆ ಅವಳು
 ಕುಂಟಿನೂ ನಿಜಸಂಗತಿ ಕಕ್ಕಿದರು. ರಾಜನು ಬರಾ
 ತ್ಯಾರವಾಗಿ ಅವಳಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಅರ್ಧಾಯುಷ್ಯ
 ವನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ
 ದನು, "ನಾನು ನನ್ನ ಗಂಡನಿಂದ ಸಾಲವಾಗಿ ಪಡೆದ
 ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಅವರಿಗೇ ತಿರುಗಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
 ಎಂದು ಅವಳು ನೀರು ಬಿಟ್ಟು ಸತ್ತು ದಿದ್ದಳು.

ಹೀಗೆ ಕೋತಿ ಮೊಸಳೆಗೆ ಕೃತಘ್ನಳ ಕಥೆಯನ್ನು
 ಹೇಳಿ, "ಎಲೋ ಮೂರ್ಖನೂ ಕಳ್ಳಬುದ್ಧಿಯವನೂ
 ಆದ ಮೊಸಳೆಯಾ! ಅತಿಯಾಗಿ ಮಾತಾಡುವ ಗಿಣಿ
 ಗಳನ್ನು ಪಂಜರಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮಿತ
 ಭಾಷಿಗಳಾದ ಕೊಕ್ಕರಿಯಂಥವನ್ನು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ
 ತಿರುಗಲು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಮಹಾ ಮೋಸಗಾರನಾದ
 ನೀನು ಇನ್ನೇನೂ ಮಾತಾಡಬೇಡ. ಇರುವ
 ಮರ್ಯಾದೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಿ
 ಬಿಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಲವಂತದಿಂದ ದೂಡ
 ಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತೆ." ಎಂದಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ಮೊಸಳೆ, "ಕೋತ್ಯಪ್ಪಾ, ನನ್ನ ಹಾಸ್ಯ
 ವನ್ನು ನೀನು ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಿ. ನಾನು
 ವಿಶ್ವಾಸ ಪಾತ್ರನಿಂದೇ ನಂಬು, ಎಂದಿಗೂ ನಿನಗೆ
 ದ್ರೋಹ ಮಾಡಲಾರೆನೆಂದು ನಂಬಪ್ಪಾ!" ಎಂದಿತು.

"ಎಲೋ ಹೆಂಡತಿಯಾ ದಾಸನೇ! ನಿನ್ನಂಥವರು
 ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ ತಮ್ಮ ಕ್ಷೇಮ
 ವನ್ನೂ, ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನೂ, ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನೂ ತ್ಯಾಗ
 ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಂದ ಮತ್ತು ವರರುಚಿಯಂಥ
 ವರೇ ಹೆಂಡತಿಯರ ದಾಸರಾದರೆಂಬರೆ ನೀನೊಂಟು
 ಲೆಕ್ಕವೇ?" ಎಂದಿತು ಕೋತಿ.

"ಅದೇನು ಕಥೆಯೋ?" ಎಂದು ಮೊಸಳೆ
 ಕೇಳಲು ಕೋತಿ ಅದನ್ನೂ ಹೇಳತೊಡಗಿತು:

ಅರಣ್ಯಕ

ತಟ್ಟನೆ ಹೊರಿಸಿದ ಹಾಂ ಓದಿದ ಬೇತಾಳದ ಹಿಂದೆಯೇ ಹಟಗಾರನಾದ ಕ್ರಿವಿಕ್ರಮ ರಾಜನೂ ಹೋಗಿ, ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕವ ವನ್ನು ಕಿಳಗಿಸಿ, ತನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಮರಿಸಿಕೊಂಡು ಎಂದಿನಂತೆ ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ಮಶಾನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆ ದನು. ಆಗ ಕವಯೋಳಿಗೆ ಹುಡುಗಿದ್ದ ಬೇತಾಳವು ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿ, "ಎಲೈ ರಾಜನೇ, ನೀನು ರಾಜಕೀಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ದಿಟ್ಟು ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಕ್ರಮ ಪಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುವಾಗ, ಹಿಂದೆ ಅರಣ್ಯಕ ನೆಂಬ ಅಪವಿಷನು ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ದಿದ್ದ ಸಮಾಚಾರ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ದಾರಿಯ ಕಪ್ಪ ಕಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ನೀನಿಗೆ ಅವನ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆ" ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು :

ಚಂದ್ರಗಿರಿಯ ರಾಜನಾದ ಅಮರಪಾಲನೆಂದರೆ ಎಂತೆಂತಹ ರಾಜರಿಗೆಲ್ಲಾ ಸಿಂಹ ಸ್ವಪ್ನನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಸೋಲಿದ ರಾಜನೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಕಿರುಗೆ ನಿಲ್ಲಲು ಯಾರಿಗೂ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹಾಗೆ ಅಜೇಯ ನಾಗಿರಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಅವನ ಸೇನೆಯಲ್ಲಿರುವ

ಪ್ರಾಳಕಥೆಗಳು?

ಅಟವಿಕ ಸೈನಿಕರೇ, ಅಟವಿಕ ಸೈನಿಕರ ಬಲವಶ್ಯಮು
ಗಳಿಗೆ ಈಡು ಎನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಚಂದ್ರಗಿರಿ ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ
ಕಿಣಾರಣ್ಯಗಳಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲ ಅಟವಿಕರೇ.
ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬ ನಾಯಕನಿದ್ದನು. ಅವನು ಹೇಳಿ
ದಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ರಾಜಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರು. ಚಂದ್ರಗಿರಿ
ರಾಜ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಏನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಹಿಂಜರಿಯು
ವವರಲ್ಲ. ಅಮರಪಾಲ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಅಟವಿಕ
ನಾಯಕನು ತುಂಬ ಅನ್ನೋನ್ನವಾಗಿದ್ದನು. ಪ್ರತಿ
ವರ್ಷವೂ ಅರಣ್ಯ ಸುವತ್ತಿನೊಂದಿಗೆ ತುಂಬ ಚುರುಕಿ
ನವರಾದ ಅಟವಿಕ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕೂಡಾ ಕಳುಹಿಸು
ತ್ತಿದ್ದನು. ಅವರನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಅಮರಪಾಲನು ತನ್ನ
ಸೈನಿಕ ದಳವನ್ನು ಏಯಮಿಸಿ. ಪರಿಸರಗಳಲ್ಲಿರುವ
ಒಡೊಂದೇ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಾದಾಕ್ರಾಂತ ಮಾಡಿ
ಕೊಳ್ಳಲು ಸಮರ್ಥನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಮುಖ್ಯ
ಬಲ ಅಟವಿಕ ಸೈನಿಕರಾಗಿದ್ದರು. ಸಾಮಂತರಾದ

ರಿಂದ ನಿಯಮಿತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಮರಪಾಲನಿಗೆ ಬರುವ
ಕಪ್ಪವು ಅಮರವಾಗಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ಕಾಲವು ಸಾಗುತ್ತಿರಲು, ಅಟವಿಕ ನಾಯಕನ
ಪುತ್ರನಾದ ಅರಣ್ಯಕನು ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವನಾದನು.
ಅವನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ತಮ್ಮ ಜಾತಿ
ಯವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಅನ್ಯಾಯ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೆಂದು
ಕಂಕಿತನಾದನು. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಅಮರಪಾಲ
ರಾಜನ ಭಟರು ಬಂದು ಅರಣ್ಯದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ,
ಸೇನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಲು ಅಟವಿಕ ಯುವಕರನ್ನೂ, ಕಪ್ಪ
ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವಂತೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾ
ಕಲ್ಲು? ಏಕೆ ಈ ನಿರ್ಬಂಧ?

ಅವನು ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಒಂದುಸಾರಿ ಈ ವಿಷಯ
ವಾಗಿ ವಾದ ಮಾಡಿದನು. "ನಾವೇಕ ಅಮರಪಾಲ
ರಾಜನಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕಪ್ಪ ಕೆರಬೇಕು?
ನಮ್ಮನ್ನು ಅವನು ಯಾವಾಗ ಗೆದ್ದಿದ್ದಾನೆ? ನಮ್ಮ
ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ, ನಮ್ಮ ಯುವಕರನ್ನೂ ಕೊಳ್ಳಿ
ಹೊಡೆದು. ನಾವು ದರಿದ್ರರಾಗುವಂತೆಯೂ, ಬಲ
ಹೀನರಾಗುವಂತೆಯೂ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವು ಆ
ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂತು?"

ಅರಣ್ಯಕನ ಮಾತಿಗೆ ತಂದೆ ನಗುತ್ತ, "ಹಾಗಾದ
ರೇನವು? ರಾಜನ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಅಟವಿಕರ ಸೈನ್ಯ
ನಮ್ಮದೇ ಅಲ್ಲವೇ? ರಾಜನು ನಮ್ಮವನಾಗಿರುವಾಗ
ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡಲು
ಸಾಧ್ಯವೇ? ಇದು ನಮಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯ ವಿಷಯವಲ್ಲ
ವೇನೋ?" ಎಂದನು.

"ನೀನು ತಪ್ಪಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುವೆ ಅಪ್ಪಾ. ರಾಜನ
ಬಲವು ನಮ್ಮ ಬಲ ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಬಲವೇ
ರಾಜನ ಬಲ. ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರು ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ
ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ರಾಜನು ಇಷ್ಟು ದೇಶಗಳನ್ನು
ಜಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾರೂ
ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿಲ್ಲ. ರಾಜನ ಭಟರು ಬಂದು ಕಪ್ಪ

ಕಾಣಿಕೆ ಕೇಳಿದಾಗ ನಾವು ನಿರಾಕರಿಸಿದಿಟ್ಟರೆ ಆಗ ನಿಜ ಸೆಂಕಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.” ಎಂದನು ಅರಣ್ಯಕ.

ಅಟವಿಕ ನಾಯಕನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಅರೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಅಟವಿಕರ ಸಭೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿ, ತಾನು ನಾಯಕ ಪದವಿಯಿಂದ ವಿರಮಿಸಿ, ಇವತ್ತಿನಿಂದ ಅರಣ್ಯಕನನ್ನು ನಾಯಕನೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಘೋಷಿಸಿದನು.

ಇದಾದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಅಮರವಾಲ ರಾಜನ ಭಟರು ಬಂದು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ರಾಜನಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವ, ದಿರಿಸ್ಕಿ, ಗುಧದ ಚಕ್ಕೆ, ಹುರಿಚಮ್, ಆನೆಗಳು, ಇವುತ್ತು ಮಂದಿ ಅಟವಿಕ ಮುಖವರು, ಜೇನು ಮುಂತಾದುವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಅರಣ್ಯಕನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೀಗೆಂದನು: “ನಾವು ನಿಮಗೆ ಕಪ್ಪುಕಟ್ಟಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಚಂದ್ರಗಿರಿರಾಜ್ಯವು ಹೇಗೆ ನಿಮ್ಮದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಅಡವಿರಾಜ್ಯ ನಮ್ಮದು. ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆಯೇ ನಾವು ಕೂಡಾ ಸ್ವತಂತ್ರಜೀವಿಗಳು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರಲ್ಲೂ ನಿಮ್ಮ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದ, ನಾವು ಬಹಳ ದುರ್ಬಲರಾಗಿ, ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ನಮಗೆ ಎಚ್ಚರಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಈ ಬಗೆಯ ಏರ್ಪಾಟು ಸಾಗಲಾರದು. ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಅಟವಿಕರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ರಾಜರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿರಿ. ಅಡವಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಂವತ್ಸುಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಟವಿಕರದು. ರಾಜನಿಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದರೆ ನಮ್ಮ ಸಂವತ್ಸನ್ನು ಸಹಕಾರವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಶತ್ರುವಿನ ಧಯವು ಬಂದಾಗ ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕದಳವನ್ನೂ ಸಹಾಯವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಂಬಬಹುದೆಂದು ನಿಮ್ಮ ರಾಜರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿರಿ.”

ರಾಜನ ಭಟರು ಬರಗೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಮಾರನೇ ದಿನ ಅರಣ್ಯಕನಿಗೆ ಅಮರವಾಲರಾಜ ನಡೆಯಿಂದ ಹೀಗೆಂದು ತಾಖೇದು ಬಂತು: “ಅಟವಿಕರು ಸ್ವತಂತ್ರರೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಅಮರವಾಲನ ಆಳಿಕೆಯೊಳಗೆ ಅವರಿರುವವರು. ಪದ್ಧತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಇನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಟವಿಕರಿಂದ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಬರುವಂತಹದು ಬಾರದೇ ಹೋದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸೇನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಟವಿಕಸೈನಿಕರನ್ನು ಬೆರಮನೆದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅವ್ವಾ ಹಾರಸೀಡದ ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇವೆ. ಅಟವಿಕಸಂಪತ್ಕಲ್ಪವೂ ನೆಲಸಮವಾಗುವದೆಂದು ತಿಳಿಯ ತಕ್ಕದ್ದು. ಎಚ್ಚರ!”

ಈ ತಾಖೇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅರಣ್ಯಕನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನು ರಾಜಭಟರೊಂದಿಗೆ, “ಇದಕ್ಕಿಲ್ಲಾ ನಾವು ಹೆದರಲಾರವು. ನಾವು ನಿಮ್ಮ ರಾಜರಿಗೆ ಸಾಮಂತರಾದವರಲ್ಲ. ಮೊದಲು ನಮ್ಮನ್ನು ರಾಜರು ಗೆಲ್ಲಲು ಬರಲಿ. ಆಗ ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ

ಸಾಮಾಂತರವೆಂಬುದು ತಿಳಿದುಹೋಗುತ್ತದೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಎಚ್ಚರಿಸಿದಂತೆ ರಾಜನು ನಡೆದುಕೊಂಡರೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಅರಣ್ಯಕ್ಕನು ತನ್ನ ಕಡೆಯ ಅರಣ್ಯ ಸೀರಿಸಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಿದ್ಧತೆಗಳನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ರಾಜನು ಅಟವಿಕರ ಕುರಿಯ ಮೇಲೆ ಅಟವಿಕರ ಸೈನ್ಯವನ್ನೇ ಇಳಿಸುತ್ತಾರೆ ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕನೂ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಿಬಾರದೆಂಬ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟನು.

ಹಾಗೆ ಅವನು ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧತೆ ನಡೆಸಿದರೂ ಇದ್ದ ಕಥೆ ಬೇರೆಯೇ ಆಯಿತು. ಅಟವಿಕರ ಮೇಲೆ ರಾಜನ ಸೈನಿಕರೊಡನೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಅಟವಿಕನು ಒಬ್ಬನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಅಟವಿಕರವರ ರಾಜನ ಪಾಪವೈಸಾರಾಸಿ ಅಟವಿಕರು ಪ್ರತ್ಯಯುದ್ಧವಿವರ ನೋಡುವವರಾದಿಬರು. ಅನೇಕರು ಅಟವಿಕರ ಬಂದಿಗಳಾಗಿ ಸತ್ತಿಹೋದರು.

ಕೆಲವರು ಭಾರಿ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಒಡಿ ಹೋದರು. ಅರಣ್ಯನು ಬಂದಿಗಳಾದ ಸೈನಿಕರೊಂದಿಗೆ "ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು ನಿಮ್ಮ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಅಟವಿಕರು ಎಲೆ ಬರಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. "ಅವರೆಲ್ಲಾ ರಾಜಪಾಪಿಯಲ್ಲಿ ಸೆರೆಮನೆಗಾಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯು ತಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ವೈದೀಸೈನಿಕರು ಹೇಳಿದರು.

ಒಮ್ಮೆಗೇ ರಾಜನು ಕರಣವಾಗಿ ತಾವೀದು ಮಾಡಿದಾಗಲೇ ಅರಣ್ಯನಿಗೆ ಏನೋ ಸಂದೇಶ ವದ್ದಿತ್ತು. ಈಗ ಅದು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಬಲವಾಯಿತು. ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅರೋಚಿಸುವಾಗ, ಹೊಸಹೊಂದು ಘಟನೆ ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿತ್ತು ಅದೇನೆಂದರೆ,

ಕೆಲವರು ಕಳ್ಳರು ಒಂದು ಮೊಸೆಯನ್ನು ಸಾಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದನ್ನು ಅಟವಿಕರು ನೋಡಿದರು. ಕಳ್ಳರಿಗೂ ಅಟವಿಕರಿಗೂ ಹೋರಾಡುವ ನಡೆಯಿತು. ಕಳ್ಳರೆಲ್ಲಾ ಅಟವಿಕರ ಬಂದಿಗಳಾದರು ಆಮೇಲೆ ಮೊಸೆಯೊಳಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಅದೊಳಗೆ ರಾಜಕಮಾರಿ ಇದ್ದಳು. ಸಿಜಸೂತಿ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ಬಿತ್ತವರೇ ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಅರಣ್ಯನು ಬೆದರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳರು ಸಿಜಸೂತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅಗಲ ಕಳ್ಳರು ಸಿಜವಾದ ಕಳ್ಳರೆಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಗುಟ್ಟು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ರಾಜನ ಏಳವನಾತ್, ಸಂತಾನವಾದ ಅ ಕುವರಿಯನ್ನು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೊಂದು ಹಾಕಿದರಬೇಕೆಂದು ಮಂತ್ರಿ, ಅವನನ್ನು ನಿಯೋಗಿಸಿದ್ದನಂತೆ.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅರಣ್ಯನಿಗೆ ಮಿಂಚು ಹೊಳೆವಂತೆ ಸತ್ಯವೇನೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಬಂದ ಅನುಭವವಕ್ಕೆ ಮೂರ್ತರಾದ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಅವನು ಏ. ಯಾವ ಕಳು ಹಿವರೂ ಅ ಸುಳ್ಳಿನ ಕಳ್ಳರೊಂದಿಗೆ ಸು ರಾಜ ಕುವರಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಾಧ್ಯತೆ

ನಮ್ಮರು ಅವಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಕೀರಿಯ ಮಗಳಾಗಿರುತ್ತಾಳೆ ನೀವಿಗೆ ನಮಗೆ ಶುಭವಾತು ತಂದವರಾದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವೀಕೃತಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ ನನ್ನ ದೂ ನಿಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಯವರದೂ ಒಂದೇ ಆಶಯವಾಗಿದೆ. ಅವರನ್ನು ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಲು ನಾನೂ ಸಿದ್ಧನೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರಾಜನ ಸೊಕ್ಕ ಮುರಿಯಬೇಕು ಮಂತ್ರಿಯವರೊಂದಿಗೆ ಇದನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತುಕತೆಯಾದಳು ಅವರನ್ನು ಒಳಗೂಡಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು ಹೇಳಿ ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಒಂದು ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನಮಗಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯದು " ಎಂದನು.

ಅರಣ್ಯಕನು ಅವರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಂದ ಆ ಸಮಾಚಾರ ತಿಳಿದ ಮಂತ್ರಿ ಅರಣ್ಯಕನನ್ನು ನೋಡಲು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು ಕೂಡಲೇ ಅರಣ್ಯಕನು ಆ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ತಡೆಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡು, ರಾಜನು ಅವನಿಗಿರುವ ಕರಮಕೊಂಡು ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋದನು.

ರಾಜನು ಅವನಿಗಿರುವ ಕುಂಟಾ ಚಿಂತೆಯಿದ್ದ ರಾಜನಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಯೂ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟದನ್ನು ತಿಳಿದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಳವಳವಾಯಿತು. ಅರಣ್ಯಕನಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ತಿಳಿದು, ರಾಜನು ಹೀಗಿರುವನು "ಅರಣ್ಯಕಾ, ನಿನ್ನ ಅಟವಿಶ್ವನಕರು ನಮಗೆ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಾರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವೆಲ್ಲ ಒಂದು ತುಳುವಾದರೆ, ನೀನಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ದೂರೈದೊಂದು ಗುಹಾಂತರದಿಂದ ಕಾವಾಡಿದ್ದು ಇನ್ನೊಂದು ತುಳವಾಗಿದೆ. ಧುಂತಿ, ಏನು ಮಾಡುವನೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಕರಿಯಾಗಿ ಗಮನಿಸದೆ ತಪ್ಪಾಗಿ ವಿಷಮಾಡುವವರಾಗೂ ಎನೂ ತಿಳಿಯದಿದ್ದೆ. ಅಟವಿಶ್ವನಾ ನನ್ನ ಸುಮಂತರರು ನಾನು ಎಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದು ನಿನ್ನ ತಂದೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಸುವತ್ಸನ್ನಾ ಯುವ

ಕರನ್ನು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ನನಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಆದನ್ನು ನೀನು ವ್ಯತಿರೇಕವೆಂದು ತನ್ನೆ ನಿಲ್ಲಿ ಈ ಮಂತ್ರಿ, ಅಟವಿಶ್ವನಕರನ್ನು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧಮನೆಗೆ ಕಾಣಿಸಿದ್ದಾನೆ. ನಾನೇ ಹಾಕುವನೆಂಬಂತೆ ನೀಗೆ ಭ್ರಮೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆ ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಸ್ನೇಹಸೌಹಾರ್ದಗಳಿರಬೇಕೆ ಹೊರತು ನಿನ್ನ ಸ್ವನಿಕರು ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೇನು, ನಿನ್ನ ಕೀರಿಯನ್ನೇ ಇದ್ದರೇನು" ಎಲ್ಲಾ ಒಂದೇ "

ಕೂಡಲೇ ಅರಣ್ಯಕನು ಕೈಮುಂಗಿದು "ಇಲ್ಲ ಮಹಾವ್ರಭಗಳೇ ಅವರೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಪತ್ತಿರವೇ ಇರಲಿ. ಆದರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣಿಗಳಾಗಲು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಲಭಿಸುತ್ತವೆ" ಎಂದಾ ರಾಜನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಪಡೆದು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ. "ರಾಜಾ ಅಮರವಾದನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಶುಭವಾತು ಕೇಳಿ ಅರಣ್ಯಕನಿಗೆ ಉಪಾದಿ ಅನುಮಾನವೆಂತಹುದು " ತನ್ನ

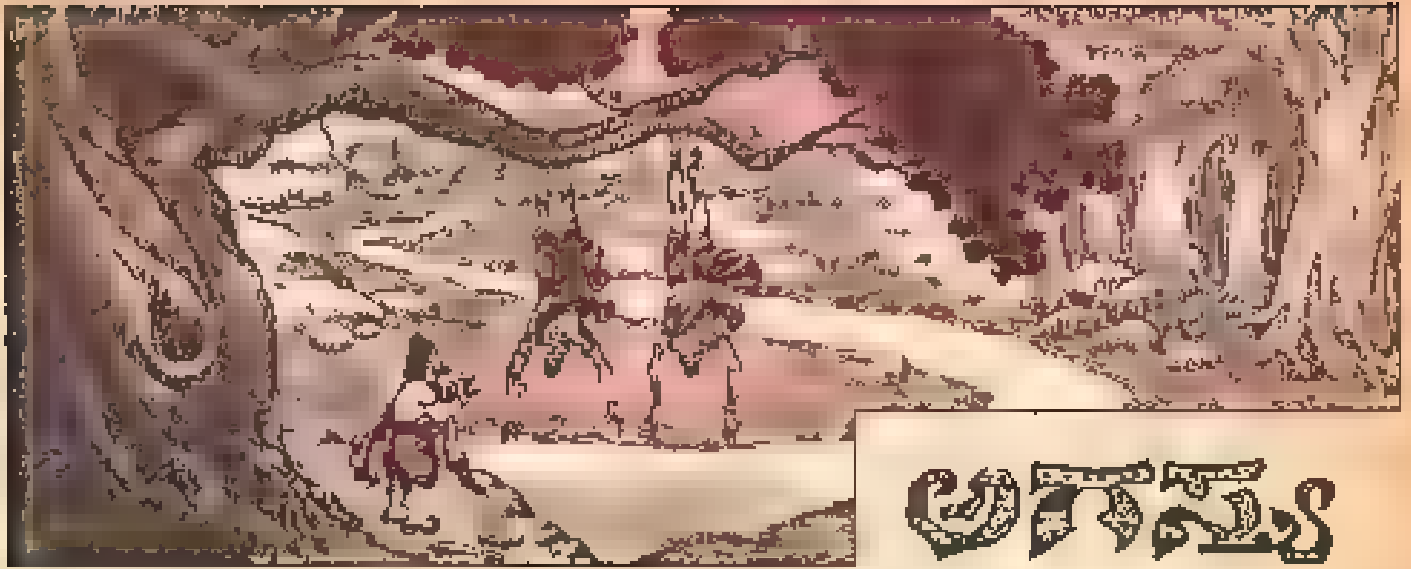
ಕೀರಿಯ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ನಡೆಯುವಾಗ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಸಮಾಚಾರ ಕೀಳಿ ಹೇಗೆ ಆದನ್ನು ನಿಜವೆಂದು ನಂಬಿದ ? ತನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಮಂತ್ರಿ ಕೂಡಾ ರಾಜನ ಪತನವನ್ನೇ ಬಯಸುವ ಸಂಗತಿ ಅವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ? ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕಡೆಯಿಸಿ ಎಲೆ ಕೊಂದನು ? ಎಲ್ಲಾ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ತಂದೆಯ ಕಾಲದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಎಲೆ ಅಮರಿಗಿ ಸಲು ಒಪ್ಪಿದನು ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದು ಕೂಡಾ ಹೇಳದೆಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆಯೊಡೆದು ಹೋಳುಹೋಳಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗೊಂದನು "ತನ್ನ ತಂದೆ ರಾಜನ ಮೇಲೆ ಸ್ನೇಹವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ರಾಸ್ಯ ಭಾವದಿಂದಿರುವನೆಂದೂ ಆರಗ್ಯಕನು ತಿಳಿದಿದ್ದನು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಮೋಸಹೋಗುತ್ತಾ ಬಂದನು. ರಾಜನ ಭಟರು ಬಂದು ಕವ್ವ ವಸೂಲು ಮಾಡುವಂತೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದ್ದೇ ಆ ತಪ್ಪಿಗೆ ಕಾರಣ. ತಾನು ನಾಯಕನಾದ ಕೂಡಲೇ ಅದನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಆ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ರಾಜನು ಮಾಡುವ ಪ್ರವರ್ತನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ತಂದೆಯ ಅಧಿಪ್ತ್ಯವು ನಿಜವೇ ಸುಳ್ಳೋ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದೂ ಅವನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ರಾಜನು ಈ ಕಾರಣಗೋಷ್ಠಕ. ಅಟವಿಶ್ವನಾಥನನ್ನು ಬೈದಿ

ನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅಕಾರ ಕೊಡದೆ ಕೊಲ್ಲಿ ವನೆಂದೂ ಅವನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ನೆನೆಸಿದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡೆ ಒಲಿವ್ವ ರಾಧ ಆ ಸ್ಮನಿಕರನ್ನ ಕೊಲ್ಲಿ ವುದು ರಾಜನು ಸ್ವತಃ ಅತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಮಾನವೇ ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅದು ರಾಜನೇ ಕಳುಹಿಸಿದ ತಾಪೋದೋ ಅನ್ನವೋ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಸಂದೇಹ ವೃದ್ಧಿತು. ಅಟವಿಶ್ವನಾಥನು ಸೆರೆದಾ ಲ್ಲಿರುವುದೆಂದು ಮಂತ್ರಿಯು ಮನುಷ್ಯರಿಂದ ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ, ಇದ್ದೆಲ್ಲಾ ಮಂತ್ರಿಯದೇ ಕೆಲಸವೆಂದು ಕಂಡ ಕೊಂಡನು. ತಾನು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ ಯಾವಾಗ ಆ ಮಂತ್ರಿ, ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಹೊರಟು ಬಂದನೋ, ಆಗ ಮಂತ್ರಿಯ ದಾರಿಶ ಆರಗ್ಯಕನಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಅವನು ರಾಜನನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸಿ, ತಾನೇ ಸಿಂಹಾಸನವೇರುವ ಹೆಂಡಿವುಳ್ಳದ್ದೆವವನು ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಆ ರಾಜಮೋಹಿಯನ್ನು ಕೊಂದನು. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವು ರಳಿದು ಹೋಯಿತು. ತಂದೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅಮಲುಗೊಳಿಸುತ್ತ, ರಾಜನ ಮೇಲೆ ಸ್ನೇಹ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಇರತೊಡಗಿದನು."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮೌನಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡತೊಡಗಿತು

ಅಗಸ್ತ್ಯ

ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಪುರಾಣಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಗಡಿಗೇಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅಥವಾಲ್ಲಿ ಮೂವನೂ, ಅಗಸ್ತ್ಯನೂ ಇದ್ದಾರೆ.

ಅಗಸ್ತ್ಯನು ಬಹಳ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ತರಳೆಗಳಾಗಿ ನೇತಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಅಗಸ್ತ್ಯನು ನೋಡಿದನು. "ನೀವೆಲ್ಲಾ ಹೀಗೇಕೆ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?" ಎಂದು ಅಗಸ್ತ್ಯನು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದನು. "ನಮ್ಮ ಮಂಶದಲ್ಲಿ ಅಗಸ್ತ್ಯನೆಂಬವನು ಹುಟ್ಟಿ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆಯದಿದ್ದುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಸದ್ಗತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹೀಗಿದ್ದೇವೆ" ಎಂದರು ಅವರು.

ಹೀಗೆ ಅವರೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಪೂರ್ವಜರೆಂದು ಅಗಸ್ತ್ಯನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರ ಕಷ್ಟನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ತಾನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ವಿರಭರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಆತನ ಮಗಳಾದ ಲೋಪಾಮುದ್ರೆಯನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಕಂದಮೂಲಗಳನ್ನು ತಿಂದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವವನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು

ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ರಾಜನು ಸಂವೇಹಪಟ್ಟನು. ಆಗ ಲೋಪಾಮುದ್ರೆಯೇ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಅಗಸ್ತ್ಯನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಸಿದ್ಧಳಾದಳು.

ವಿವಾಹವಾದ ಮೇಲೆ ಲೋಪಾಮುದ್ರೆ ಅಗಸ್ತ್ಯನೊಂದಿಗೆ ತನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಒಟ್ಟಿಗಳೂ ಆಭರಣಗಳೂ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅಗಸ್ತ್ಯನು ಧನಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರುತವರ್ವನೆಂಬ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಶ್ರುತವರ್ವನ ಹತ್ತಿರ ಧನವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಪ್ರಥಮಶ್ರುತನೆಂಬ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಅವನ ಹತ್ತಿರವೂ ಅಗಸ್ತ್ಯನಿಗೆ ಕೊಡಲು ಧನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರನ್ನೆಂಬವನ ಹತ್ತಿರ ಅವಾರ ಧನವಿರುವದೆಯು ತಿಳಿದು ಅವರು ಇಬ್ಬರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು.

ಈ ಇಬ್ಬರನು ವಾತಾಪಿ ಎಂಬವನನ್ನು ಮೇಲೆಯನ್ನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿ, ಕೊಂದು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಬಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಒಡಿಸುವನು. ತರುವಾಯ "ವಾರೋ ವಾತಾಪೀ" ಎಂದು ಕರೆದ ಕೊಡಲೇ, ವಾತಾಪಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಸೀಳಿ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅವರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇಲ್ಲಲನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ ಇಬ್ಬರು ರಾಜ
ರಿಗೂ, ಅಗಸ್ತ್ಯನಿಗೂ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಊಟ
ಮಾಡಿಸಿದನು. ವಾತಾಪಿ ಇಲ್ಲಲರ ಸಮಾಚಾರ
ತಿಳಿದಿದ್ದ ಅಗಸ್ತ್ಯನು ಊಟಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೇ
“ವಾತಾಪಿ ಜೀರ್ಣವಾಗಲಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತನ್ನ
ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ತಡವಿಕೊಂಡನು. ವಾತಾಪಿ ಅಗ
ಸ್ತ್ಯನ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೇ ಜೀರ್ಣವಾಗಿಹೋದನು.

ಈ ಸಂಗತಿ ಇಲ್ಲಲನಿಗೆ ತಿಳಿದರೂ ಏನೂ
ಹೇಳದೆ ಅವರು ಕೇಳಿದಷ್ಟು ಧನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು
ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಧನದಿಂದ ಬೋಧಾಮಂದ್ರಿಯ
ಕೋರಿಕೆ ಈಡೇರಿತು.

ಕಾವೇರಿ ಕೂಡಾ ಅಗಸ್ತ್ಯನ ಹೆಂಡತಿಯೆಂದು
ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಸಾರಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಅಗಸ್ತ್ಯನ
ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಕವೇರಿನೆಂಬವನ ಮಗಳು ಕಾವೇರಿ
ಶಿವನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಕವಸ್ತು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದು,
ನೀವೇ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿ
ದನು. ಅಗಸ್ತ್ಯನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅವಳನ್ನು
ವರಿಸಿ, ತನ್ನ ಕಮಂಡಲವನ್ನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡನು.

ತರುವಾಯ ಅಗಸ್ತ್ಯನು ವಿಂಧ್ಯಪರ್ವತದ ಗರ್ವ
ಮುರಿಯಲು ಹೊರಡಬೇಕಾಯಿತು. ಆಗ ಕಮಾ
ಂಡಲವನ್ನು ಶಿವರು ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತಾನೊಬ್ಬನೇ
ಆತ್ಮ ಹೋದನು. ಶಿವರು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ

ಆ ಕಮಂಡಲವನ್ನು ಹೆಗರುಕೊಂಡು ಬರುವಾಗ
ಸಹ್ಯಾದ್ರಿಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಶಿವರು ಕೈಜಾರಿ ಕಾವೇರಿ ನದಿ
ಯಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿಬಿಟ್ಟರು.

ವಿಂಧ್ಯಪರ್ವತದ ಸಮಾಚಾರವೇನೆಂದರೆ, ಅದು
ವಿವರೀತ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಬೆಳೆದು ಸೂರ್ಯಚಂಕ್ರರ
ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗುತ್ತಹೋಯಿತು. ಮುನಿಗಳು
ಎಷ್ಟು ದೇಡಿಕೊಂಡರೂ ಅದು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಇಂತಿ
ಮುನಿಗಳು ಅಗಸ್ತ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟರು. ಅಗ
ಸ್ತ್ಯನು ವಿಂಧ್ಯದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಾನು ದಕ್ಷಿಣ
ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗಲು ದಾರಿ ಬಿಡುವಂತೆ ಕೇಳಿದನು.
ಕೂಡಲೇ ವಿಂಧ್ಯವು ತನ್ನ ಆಕೃತಿಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ
ಕೊಂಡಿತು. ಅಗಸ್ತ್ಯನು ಅದನ್ನು ದಾಟಿ, ತಾನು
ಶಿರುಗಿಬರುವವರೆಗೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು
ವಿಂಧ್ಯಕ್ಕೆ ಹೇಳಿ, ದಕ್ಷಿಣದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲೇ ಉಳಿದುಬಿಟ್ಟನು.

ಅಗಸ್ತ್ಯನು ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಕೂಡಾ ಒಂದೇ ಗುಟು
ಕಿಗೆ ಕುಡಿದನು. ಕಾಲಕೇಯರೆಂಬವರು ಮುನಿಗಳನ್ನು
ಸದಾ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು
ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು
ಸಮುದ್ರದೊಳಗೆ ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ದೇವತೆ
ಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಲು, ಅಗಸ್ತ್ಯನು ಸಮುದ್ರದ
ನೀರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕುಡಿದುಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಕಾಲಕೇಯರು
ಹೊರಬಿದ್ದು, ದೇವತೆಗಳಿಂದ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟರು.

ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಂದಾಗ

ಹಿರಿಮೆ ಕೂರಿಸಿಲ್ಲ ಬೋರಾಗ್ಗೆ ಎಂಬುವನು ಚಿಕ್ಕತನದಲ್ಲೆ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ತಾಯಿಯ ಪೋಷಣೆಯಲ್ಲಿ, ಉಪದೇಶಗೊಂಡವನಾಗಿ ಬೆಳೆದು, ಕೂಲಿವರ ಸಹಕಾರದಿಂದ ಮದುವೆಯೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಸಾಧ ನಡೆಸಲು ದಾರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಕಳೆತನಕ್ಕೊಳಗಾದನು.

ಕಳೆತನದಿಂದ ಮೆಕಾದಷ್ಟು ಧನವು ಸಿಗುತ್ತದೋ ಇತ್ತು, ಕಳೆತನ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವಂತೆ ಹೆಂಡತಿ ಶಾಂತಿ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಬೋರಾಗ್ಗೆ ಕೇಳಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಬೋರಾಗ್ಗೆ ಕಳವುಮಾಡಲು ದೇರೆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮೂರು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಆ ಮನೆಮಲ್ಲೆ ತಾನು ಕಳಪುಮಾಡಿ ಕೂಡಹಾಕಿದ ಹೂದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಎದೆಯಂತೆಯೇ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. "ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ, ನಾನು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಳ್ಳನು ಬಿದ್ದು ಎಲ್ಲಾ ಬೋಟೆ ಕೊಂಡು ಹೋದರು" ಎಂದಳು ಶಾಂತಿ.

ಬೋರಾಗ್ಗೆ ಗೊತ್ತಾದದ್ದೂ ಕೋಪದಿಂದಲೂ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಲುಕ್ಕುಲು ಹೊಡೆದನು.

"ನುಮ್ಮನೆ ದುರಾಗ್ಗಾರಿಂದಲೋ ಕಳ್ಳತನದ ಹಗಾಳಿ? ಇಷ್ಟು ಸಂಜ್ಞವತುಳಿರಾದರೆ, ಕವ್ವಯ್ಯಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದವರು ಎಷ್ಟು ಸಂಕಟವೆದುಕ್ಕಾರೋ" ಎಂದಳು ಶಾಂತಿ.

ಬೋರಾಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ. "ಬುದ್ಧಿ ಒಂದು, ಇಷ್ಟೆಂದೂ ಕಳೆತನ ಮಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿದ.

"ಆ ಹೂವೆಷ್ಟು ಹಾನಿ ಆಗಿರುತ್ತಿದ್ದೇತು. ಇನ್ನೆಮೇಲೆ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಸಂಪಾದಿಸಿ. ನಾನಾದ ಕೊನೆಯಾದದ್ದೇಡಿ" ಎಂದಳು ಶಾಂತಿ.

ಯಮುದರ್ಶನ

ಹಿರಿದ ಸಿರಿವುರವೆಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಕಪೋಪತಿ ಎಂಬವನು ಪಾಪವುಣ್ಣುಗಳ ಪರಿವೆಯಲ್ಲದೆ ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಧನಾಜ್ಞಾನೆಯೊಡನೇ ಗುಂಡಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಂವಾದಿಸಿ, ತುಂಬಾ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಹಾಕಿದನು.

ಹಾಗೆ ಅವನು ಬೇವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿರಲು, ಅವನ ಐವತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ತೀರಿ ಹೋದಳು. ಅಷ್ಟೊಂದು ಧನಿಕನಾದ ಅವನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯಕ ನಾಗಿಯೂ, ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವನಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಂಬುಗುಸ್ಮನಾದ ಒಬ್ಬ ನೌಕರನನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ನೌಕರನ ಹೆಸರು ರಾಜಣ್ಣ.

ಸಿರಿವುರದಲ್ಲಿ ವಾರಕ್ಕೆ ಒಂದುಸಾರಿ ಸಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ರಾಜಣ್ಣನು ಸಾಮಾನ್ಯ ತರಲು ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗುವನು. ಅಲ್ಲಿ ಗಂಗಮ್ಮನೆಂಬ ಪುಡುಗಿಯೊಂದಿಗೆ ಅವನಿಗೆ ಪರಿಚಯವಾಗಿತ್ತು. ಗಂಗಮ್ಮ ತುಂಬ ಸುಂದರಿ. ರಾಜಣ್ಣ ಅವಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿದಿರುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಕಪೋಪತಿಯೂ ರಾಜಣ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಸಂತೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಜಣ್ಣನನ್ನು ಮಾತಾಡಿ ಸಿದ ಗಂಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಈ ಪುಡುಗಿಯಾರೋ?" ಎಂದು ರಾಜಣ್ಣನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ಇವಳು ಗಿಳಿಯೂರಿನವಳು. ಇವಳ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ರಾಮಣ್ಣ. ಅಂತ, ತುಂಬ ಒಡವರು" ಎಂದನು ರಾಜಣ್ಣ.

ಗಂಗೆಯ ಅಂದಚೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಕಪೋಪತಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆಶೆಯಾಯಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ವಿವಾಹ ಘಟಕನೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗಿಳಿಯೂರಿನ ರಾಮಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ರಾಯಭಾರ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಧನವಂತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತಾಳೆಂದು ರಾಮಣ್ಣನಿಗೆ ತೋರಿಸಿತು. ಆದರೆ ಗಂಗೆ ತನಗೆ ಈ ಪುಡುವೆ ಬೇಡವೆಂದು ಎಷ್ಟು ಗೊಳಗಾದರೂ ರಾಮಣ್ಣ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮದುವೆಯ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ಕಪೋಪತಿಯಿಂದಲೇ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಕಾರ್ಯ ಮುಂದುವರಿಸಿ ಮುಹೂರ್ತ ಇಡಿಸಿದನು.

ಇಬ್ಬರೂ ಮೇಲೆ ಗಂಗೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ
ಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ರಾಜಾಣ್ಣನಿಗೆ ಹತ್ತಿರವೂ ದೂರವೂ ತನ್ನ
ಅಂತರಂಗದ ಗೋಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಿಟ್ಟು
ರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಆ ಇಬ್ಬರೂ ಮಿತ್ರರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನ ಹೆಸರು ಪರ್ವತ,
ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಹೆಸರು ವಾಣಿ. ನುಡಿದಂತೆವರಿಗೆ ಒಬ್ಬ
ಮಾಣವಂಥವರು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ರಾಜಾಣ್ಣನಿಗೆ
ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಖವೂ ಮಾಡುವುದೇ
ಕುಂಬಾ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದರು.

ಪಾಳೆಯೇ ವಿವಾಹ ಮುಹೂರ್ತವೆನ್ನುವಾಗ
ಮುಖಚಿಹ್ನೆ ದಿನವೇ ಕವಸುವಂತಿ ರಾಜಾಣ್ಣನನ್ನು ಕರೆದು
ಕೊಂಡು ಪರಿವಾರವೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಗಿಳಿಮೂರಿನ
ಮೇಲೆಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಒಂದು ಪಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತುಳಿದು.

ಅದೇದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ
ಒಬ್ಬರು ಹಣ್ಣು ಮೊದಲಿ ಸುತ್ತಮೊದಲು
ಅವನ್ನು ತಿಳಿದು ಪರ್ವತ ವಾಣಿಗಳಿಗೆ ಮದುವೆ
ಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಿಸಲು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿ ತೋರಿತು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಕಪನೀವತಿ ಶಾಲೆಯ ಕಿಟಕಿ
ಹತ್ತಿರವೇ ವಸಿಗಿದ್ದಳು. ಸುಮಾರು ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ
ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪರ್ವತನು ಯಮಧರ್ಮರಾಜನು ತೆರೆಯ
ವಾಣವು ಯಮಕೀರ್ತನೆಯೊ ಮೊದಲಿನ
ಕೊಂಡರು. ಅಮೇಲೆ ಪರ್ವತನು ಒಂದು ಕೋಣದ
ಮೇಲೆ ಏರಿದನು.

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಆ ದಿನದಿರುಳ್ಳೇ ಬಂದರು.
ಶಾಲೆಯ ಹತ್ತಿರ ಯಮಧರ್ಮನು ನಿಂತು,
ಒಂದು ವಿಳತಿ ನಗುವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿ, ಗರ್ಗರ
ಸ್ವರದಿಂದ, "ಎಲೋ ಭಲ್ಲೂಕೆ ಮುಖ್ಯಾ!
ಎಂಥಾ ಮೊಂಡಿ ಪ್ರಾಣವೋ ಆ ಹೆಣ್ಣುಣ್ಣು
ಮನುಕಿಯವರು! ಆರುನಿಸಿಂಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು
ಹೇಗೆ ಹಾರಾಡುತ್ತಿದೆ ಮೋಡಂ!" ಎಂದನು.

"ಹೌದು ಪ್ರಭುವೇ! ನಮ್ಮಿಂದಾಗದಕ್ಕೆ ತಾನೆ
ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆವು? ನಿಮ್ಮ ಒಂದು
ದಂದಲೇ ಕಾರ್ತವ್ಯ ಉಳಿತು, ಅವಳನ್ನು
ಎಳೆಯಲು ಸಮ್ಮಂದಾಗುತ್ತೇ!" ಎಂದ ಕೋರ

ನಗುಮಿಸ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಒಟ್ಟಿಕ್ಕಿದ್ದ ಕವನೀಪತಿ ಕಿಟಕಿಯ ಬಾಗಿಲು ಕೆರೆದು ಹೊರಗಿನ ದೃಶ್ಯ ನೋಡಿ ಸ್ತಂಭೀ ಭೂತನಾದನು.

ಆಗಲೇ ಯಮುಧರ್ಮರಾಜನು ತನ್ನ ಕಿಂಕರನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಓಹ್! ಇಲ್ಲಿರುವವನು ಸುರಿಪುರದ ಕವನೀಪತಿಯಲ್ಲವೆ? ಇವನ ಆಯುಷ್ಯ ಇನ್ನೊಂದು ವಾರವಷ್ಟೇ! ಆದಿನ ಒಂದು ಇವನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಉರುಳು ಹಾಕಲು ಮರೆಯಬೇಡ ಪುನಃ ಹೇಳಿ ಲಾರೆ!" ಎಂದನು.

"ಅಪ್ಪನೆ ಬುದ್ಧಿ, ಅಪ್ಪನೆ!" ಎಂದನು ಕಿಂಕರ. ಆಮೇಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆಗಿಹೋದರು.

ಕವನೀಪತಿ ನಡಗುತ್ತ ಒಪ್ಪಳ ಹೊತ್ತು ಮೌನ ವಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಶರೀರವೆಲ್ಲಾ ಬೆವರಿತು. ಆಮೇಲೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ರಾಜಣ್ಣನನ್ನು ಕರೆದು ಎಬ್ಬಿಸಿ "ಕೇಳಿಸಿತೇನೋ ಈಗ ಹೊರಗಿನ ಮಾತುಗಳು? ಅವರು ಯಮನೂ ಅವನ ಕಿಂಕರನೂ ಅಲ್ಲಿ ಪೋನೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಯಮನೂ ಯಮಕಿಂಕರನೇ? ನನಗೇನೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ" ಕನಸು ಕಂಡಿರೋನೋ?" ಎಂದನು ರಾಜಣ್ಣ. ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ. ತನ್ನ ಒಡೆಯನಿಗೆ ಏನಾಯಿತೋ ಎಂದುಕೊಂಡನು.

ಕವನೀಪತಿ ಬೆಳೆತನಕ ನಿಶ್ಚಿತ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ವಾರದಲ್ಲಿ ಸಾಯಲಿರುವವನು, ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಮದುವೆಯ ಹಬ್ಬವೇನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂರುವುದೇ? ಬೇಡವೇ ಬೇಡ! ಒಬ್ಬಳ ಬಾಳುವೆಯನ್ನೇ ಹಾಳು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಬೇಡವೇ ಬೇಡ!

ಮರುದಿನ ಕವನೀಪತಿ ರಾಮಣ್ಣನನ್ನು ಕರೆದು, "ಮದುವೆ ನನಗೆ ಬೇಡ. ಇಬ್ಬ ಮುಹೂರ್ತಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಲಿ. ಹುಡುಗಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಈ ರಾಜಣ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಅವಳ ಮದುವೆಯಾಗಲಿ. ಈಡು ಕೋಡಿ ಸಂಯೋಗಿದೆ" ಎಂದನು.

"ತಮಾಶೆಗಾದರೂ ಒಂದು ಮಿಲಿಬೇಕಂತೆ ಕಣ್ಣು ಕೆರೆದೇ ಒಬ್ಬ ಅನಾಥನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆನ್ನುವಿರಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ರಾಮಣ್ಣ.

"ಅನಾಥನೇ? ನನ್ನ ಮಗನಂಥವನು. ನನ್ನ ಯಾವತ್ತು ಆಸ್ತಿಗೆ ಅವನೇ ವಾರಸನು ಬೇಕಾದರೆ ಒರೆದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಹೆಚ್ಚು ಸಂತೋಷ ಪಡುವ ವಿಷಯವಿದು!" ಎಂದನು ಕವನೀಪತಿ.

ಹೀಗೆ ಗಂಗೆಯೊಂದಿಗೆ ರಾಜಣ್ಣನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಯಮದೂತರಿಗಾಗಿ ಕಾದು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಕವನೀಪತಿ, ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಜಿನ್ನಾಗಿಯೇ ಬದುಕಿದ್ದನು.

ವರ್ತಕನ ಚಾತುರ್ಯ

ಲಲಿತಮದಾಸನೆಯ ವರ್ತಕನು ಗಬ್ಬಿಗನು. ದಿನಾ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧಾತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೂಡಾ ಅವನಿಗೆ ಅವು ಕೂಲಿಕಾಗಿ ದಾಖಲವನ್ನಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದೊಂದು ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಗೆ ವರ್ತಕನ ಮೇಲೆ ಯಾಕೋ ಕೊಪ ಬರುತ್ತ. ಅವನು ದುಸಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪದಷ್ಟೆ ಕಾಡು. ತಾನು ಅದನ್ನು ದಟ್ಟ ಹೊರಟುಹೋಗುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಹೊರಟುಹೋಗಬೇಡವೆಂದು ವರ್ತಕನು ಎಷ್ಟು ಕೇಳಿಕೊಂಡರೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಕಬ್ಬಿಡದಿಗೆ ವರ್ತಕನು ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ "ಹೋಗಲಿ ಅವನ್ನಾ, ನಿನ್ನಗೊಂದು ಮಹಾವಾಣಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತ ಕಾಲದಿಂದ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಅವನ್ನೊಂದು ಮಾಡುವ ವರೆಗೆ ಇಡುಬಿಡವನ್ನೆ" ಎಂದನು.

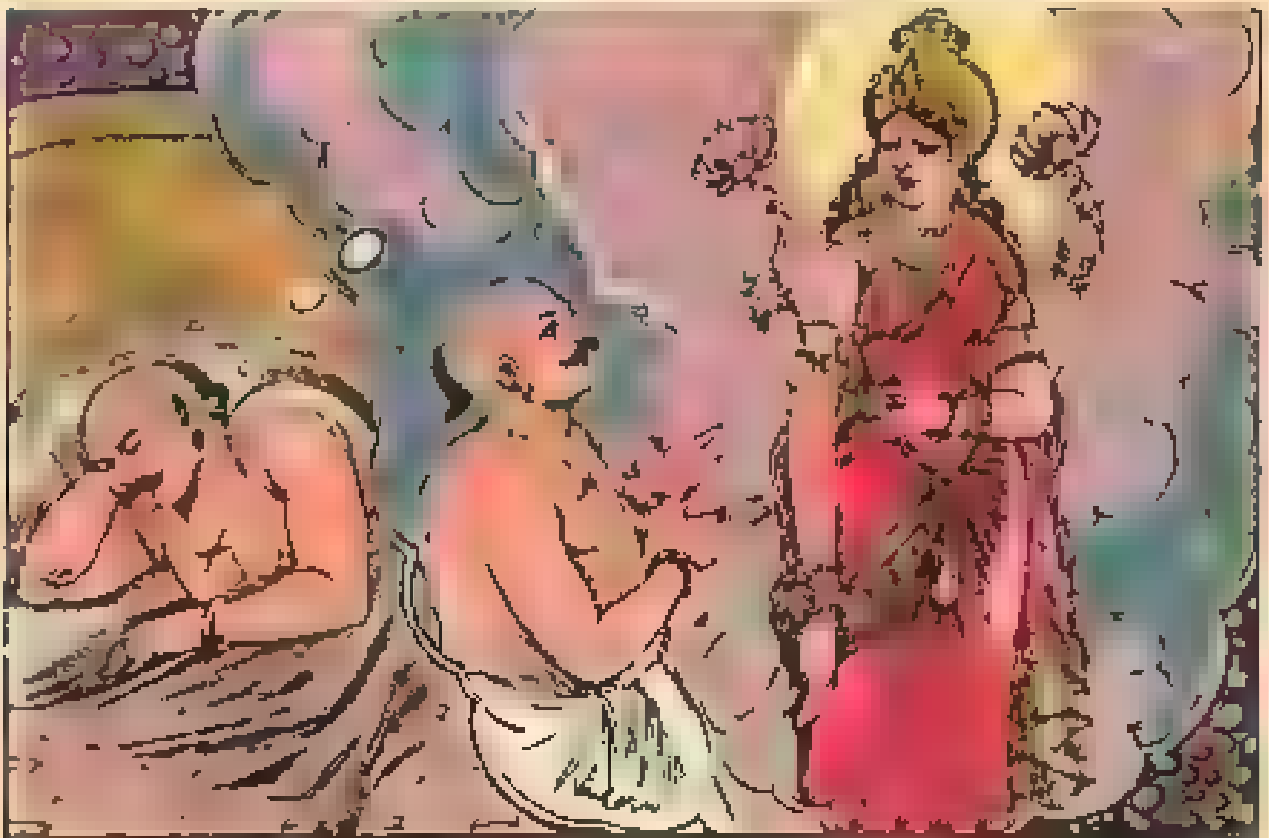
"ಏ, ನೀನು ಮಹಾವಾಣಿ ಮಾಡುವ ವರೆಗೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ." ಎಂದು ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬರು ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ ಮಹಾವಾಣಿಯ ವೈಭವವಿರುವುದು ಅರಿತು.

ಆದರೆ ಕಬ್ಬಿ ಮಾಡಾಗಿ ದಿನದಿಂದ ತೂಮೂಡು ಮಾಡುವ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧಾತೆ ಕೂಡಾ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ದಿವಗಳೂ ಮಾಡಗಳೂ ಕೇಳಿಯುಟ್ಟಿದ್ದವು.

ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಗೆ ಕೋಪವುತ್ತು. ಅವಳು ವರ್ತಕನ ಕುಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು "ಮಹಾವಾಣಿ ಯಾವಾಗ ಮಾಡುವಿ ? ನಾನು ಈ ದಿನವೇ ಹೋಗಬಿಡುತ್ತೇನೆ !" ಎಂದಳು.

"ಅಮ್ಮಾ ! ಮಹಾವಾಣಿ ನಡೆಯುವವರೆಗೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತುಡು ಕೊಟ್ಟಿರುವೆಯಲ್ಲಾ ?" ಎಂದನು ವರ್ತಕ.

ಕಬ್ಬಿ ಈ ಕಬ್ಬಿನಲ್ಲಿ ಮಹಾವಾಣಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. "ಹೋಗಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ಪೂಜಿಸಾರೂ ಮಾಡು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅದೃಶ್ಯನಾದಳು.

ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದವನು

ಹೀರಿಯ ಲಾಂಛನ ಸ್ವಯ್ಯ ಸೂರಯ್ಯ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಸ್ವಯ್ಯನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದವನು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸ್ವಯ್ಯ ತನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇರುವೆವೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಎಂದು ತುಂಬಾ ಯೋಚಿಸಿದನು.

ತಡೆಗೆ ಸ್ವಯ್ಯ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯವರುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ "ನನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದವನು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾರಲ್ಲ. ಅದು ಏಕೆವೇಳು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಪಾನೇಲವರು ಕೆಳಕ್ಕೆ ನೆ ಜೇಳು ನೋಡುವಾ. ನನ್ನ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಇದ್ದೇವೆ ಒಬ್ಬಳು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ. ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ನನ್ನ ಮಗಳು. ಮೂರನೆಯವನು ನನ್ನ ಮಗ. ನಾಲ್ಕನೆಯವನು ಇವರು ಹೇಳು ?" ಎಂದರು.

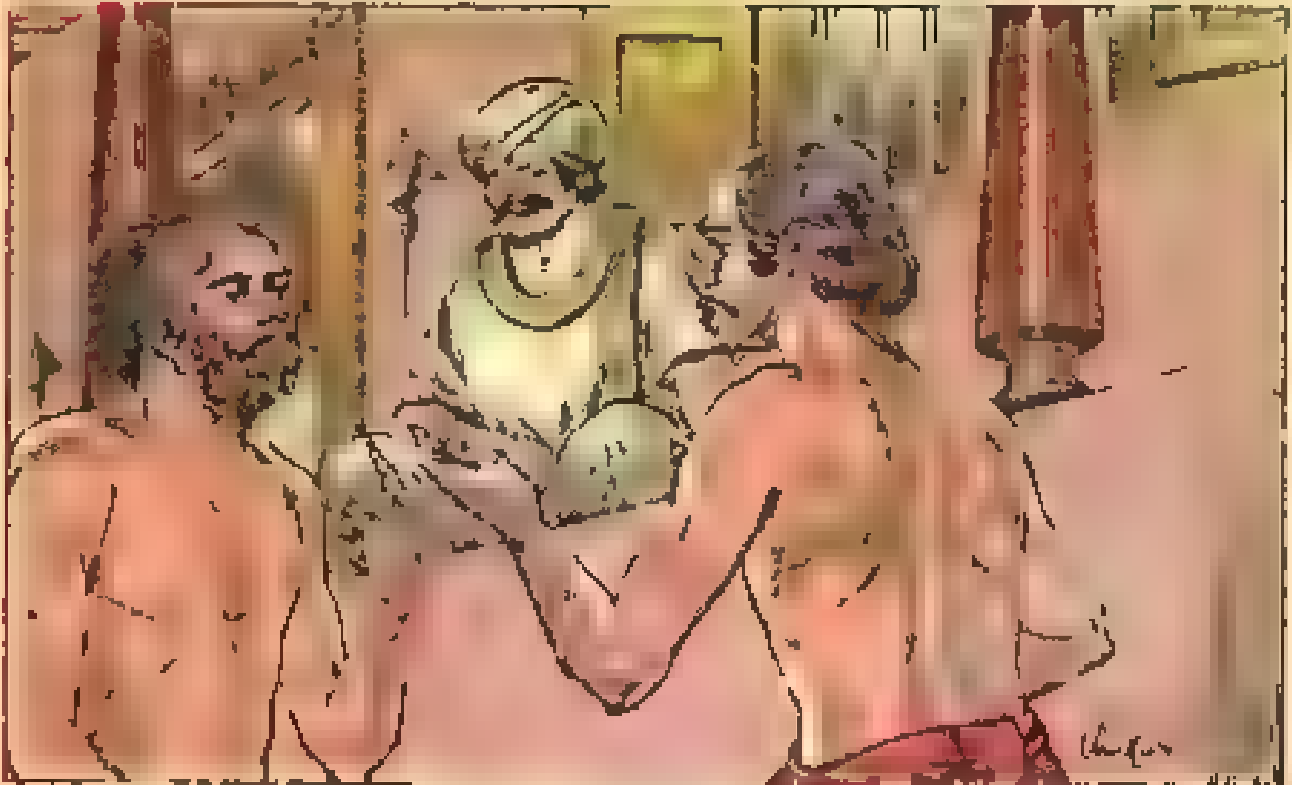
"ನೀವು ಹೇಳದೇವಾ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗೋವು ?" ಎಂದ ಸ್ವಯ್ಯ.

"ಎರಡು. ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದವಳು. ನಾಲ್ಕನೆಯವರು ಹಾಳೆ !" ಎಂದರು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯವರು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಸ್ವಯ್ಯ ಸೂರಯ್ಯನಿಗೆ ಅದೇ ಮೊಟ್ಟೆ ಇರುತ್ತ. "ಸೂರಯ್ಯ, ಪಾನೇಲವರು ಕೆಳಕ್ಕೆ ನೆ ಜೇಳು ನೋಡುವಾ. ನನ್ನ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಇದ್ದೇವೆ ಒಬ್ಬಳು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ. ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ನನ್ನ ಮಗಳು. ಮೂರನೆಯವನು ನನ್ನ ಮಗ. ನಾಲ್ಕನೆಯವನು ಇವರು ಹೇಳು !" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಹಾಳೆ !" ಎಂದ ಸೂರಯ್ಯ.

"ಎರಡು ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದವಳು ! ನಾಲ್ಕನೆಯವರು ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳು !" ಎಂದ ಸ್ವಯ್ಯ.

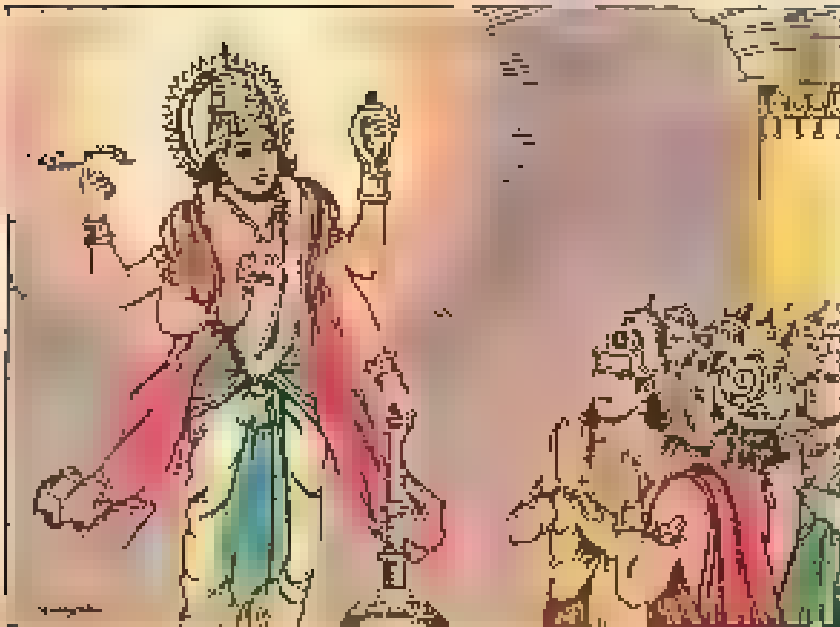

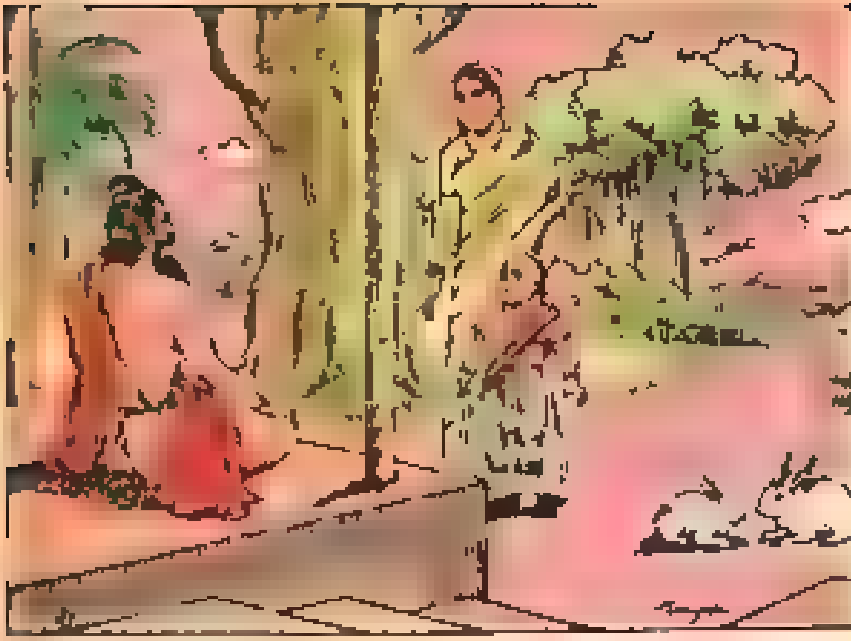
ಬಲಿಯ ಭಂಗ

ಪ್ರಹ್ಲಾದನ ಮೊಮ್ಮಗನಾದ ಒಲಿ ಮಹಾ ಶೂರ. ಅವನು ಭೂಮಾಂಡಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಯಿಸಿ ಮಹಾಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾದನು. ಆದರೂ ಅವನಿಗೆ ಪೃಶ್ನಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಸ್ವರ್ಗದ ಮೇಲೆ ಬಾಳಿ ಹೆಗದನು. ದೇವತೆಗಳು ಅವನ ರಥಸತ್ಯ ನಿಲ್ಲಲಾರದೆ ಹೋದರು. ಒಲಿಗೆ ದಾಸರಾಗಿ ಇರುವುದೋ ಅಥವಾ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ ಹೋಗುವುದೋ ಹೂರತು ಅವನಿಗೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗ ವಿಲ್ಲದಾಯಿತು.

ದಿಕ್ಕು ಗಾಂಧ ದೇವತೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಎನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕಿಯನ್ನು ಕೂರಿತು ಮೊರೆಯುತ್ತಿರು. ಒಲಿ ಎಷ್ಟು ವರಾಕ್ರಮ ವರತನೋ ಅವ್ಯೇ ಉದಾರನಾಗಿಯೂ ಸತ್ಯ ಸುರನಾಗಿಯೂ ಇರುವವನು. ಅವನನ್ನು ಇತರ ರಾಕ್ಷಸರಂತೆ ಸೋಲಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯ ವಿಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲ ವಿಷಯವಿಗೆ ಗೊತ್ತು.

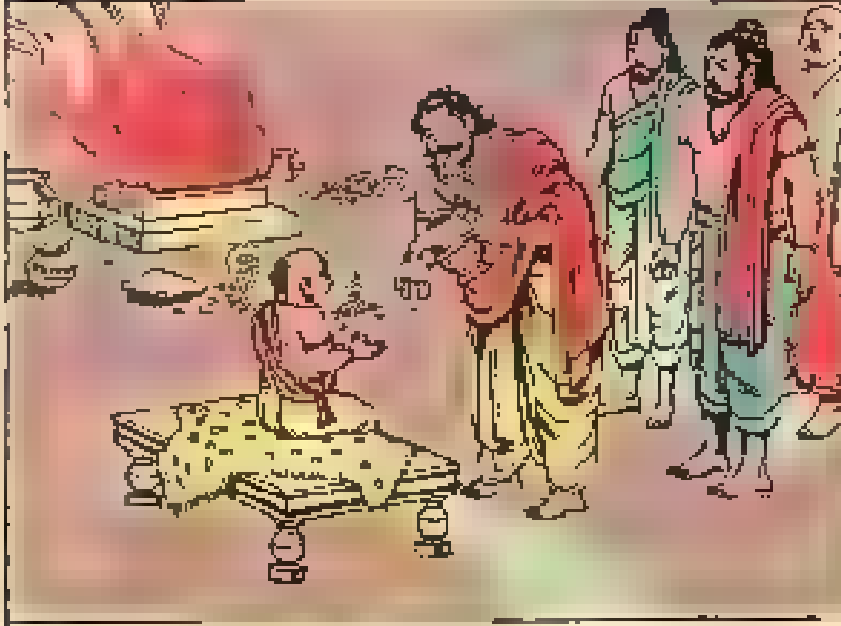
ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವೂ ಪಡೆ ಅರಿತಿಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ
ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನು ಜನ್ಮತಃ
ಕುಳ್ಳನಾಗಿ ಹಾಡುನುಡು ಹೇಳು ಪಡೆದನು,
ಅವನು ಪೇದವೇದಾಂಗಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಭ್ಯಸಿಸಿ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮನಾದನು.

ಒಲೆ ಒಂದು ಮಹಾ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ತಲೆ ಹಾಕಿ
ದನು, ಅನೇಕ ನೂರು ಮಂದಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು
ಹುಟ್ಟಿಕ್ಕಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಲೆ
ಯಾರು ಏನು ಕೇಳಿದರೂ ಕೇಳುವುದಾಗಿ
ಪ್ರತಿಜ್ಞಿಸಿದನು.

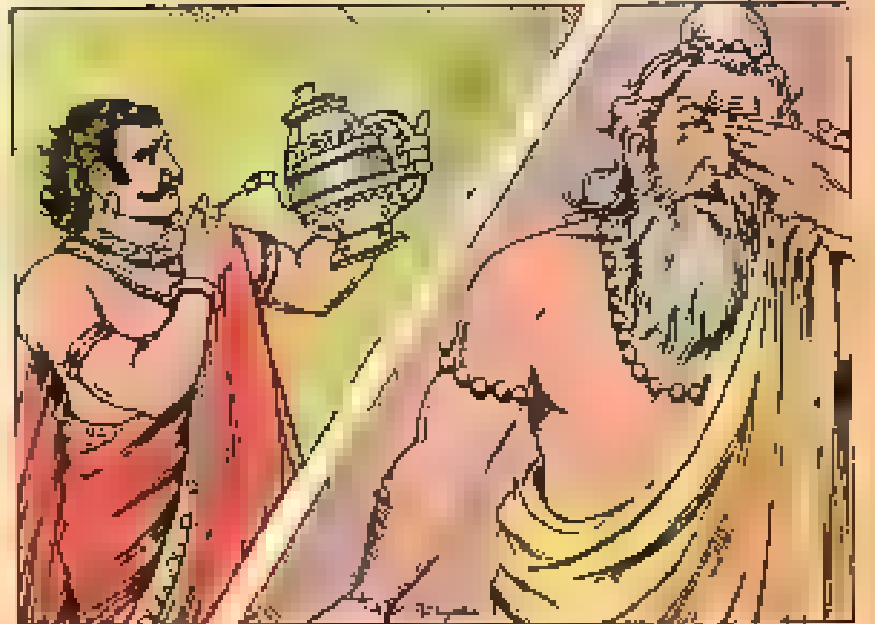
ಎಲ್ಲರೂ ಒಲೆಯಿಂದ ತಮ ಕಮಗೆ ಬೇಕಾದ
ದಾನಗಳನ್ನು ಬೇರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ದಾನವನೂ
ಒಂದಿಷ್ಟು ಅವನ ಸಂದರಿಸಿದಾಗ, ತನಗೆ
ಮೂರು ಅರಿಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವು ಬೇಕೆಂದು
ಕೇಳಿದನು ದಾನವ. ಒಲೆ ಸುಯಮನು ದಾನವನ
ನಿಗೆ ದಾನದ ಧಾರೆಯನ್ನು ಎರೆಯಲು
ಸಿದ್ಧನಾದನು.

ಅಗಿ ಬಲಿಯ ಗುರುವಾದ ಶುಕ್ರನು, ವಾಮನನು ವಿಷ್ಣುವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಬಲಿಯನ್ನು ದೂರ ಕರಿದೊಯ್ದು, ವಾಮನನು ಕೇಳಿದ ದಾನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಆದರೆ ಬಲಿ ಅಡಿದ ಮಾತು ತಪ್ಪವೆನಿಸಿ, ಅದುದರಿಂದ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನು ಚಕ್ರ ಹೂವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಜಲವಾಕ್ಯದ ಕೊಂಬಿನೊಳಗೆ ದಾನವಧಾರೆ ಇಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು.

ಕೊಂಬಿನೊಳಗೆ ದುರ್ಭೇಯದ ಚುಚ್ಚುವಂತೆ ವಾಮನನು ಹೇಳಲು, ಬಲಿ ತಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದನು, ಶುಕ್ರನು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ನಿಜ ರೂಪ ಧರಿಸಿದಾಗ, ಅವನ ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಕುರುಡಾಗಿತ್ತು.

ಬಲಿ ನುೂರು ಅಡಿ ಸ್ವಕವನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆದ
ಕೂಡಲೇ, ವಾಮನನು ಅಪಾರಮಾಗಿ ಬಳಿದು
ಒಂದು ಪಾದದಿಂದ ಘನಮಯನ್ನೂ,
ಇನ್ನೊಂದು ಪಾದದಿಂದ ಅಕಾಶವನ್ನೂ ಆಶ್ರ
ಮಿಸಿದನು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಲಿ ಕಂಭೀ ಭೂತವಾದನು.
ವಾಮನನು ಬಲಿಯನ್ನು ಮೂರನೇ ಅಡಿ
ಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಇಡುವುದೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ತನ್ನ
ತಲೆಯನ್ನೇ ತೋರಿಸಿದನು ಬಲಿ. ವಾಮನನು
ತನ್ನ ಪಾದದಿಂದ ಬಲಿಯನ್ನು ಪಾಶಾಳಕ್ಕೆ
ಕೂರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಒಬ್ಬ
ವಾಮನನ ಕೈಯಲ್ಲಿ 'ಮಹಾಶೂರ' ಬಲಿ
ಸೂತುಹೋದನು.

ಬಲಿಯು ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಮಿಥ್ಯಾವಳಿ ತನ್ನ
ಗಂಡನಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು
ವಾಮನನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಬಲಿಯು
ಅಚ್ಚಿಗೆ ಇದ್ದಿರಿಲ್ಲವೆಂದು ವರವಿತ್ತು. ಅವನ
ಮನೆ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಾನೇ ಸ್ವತಃ ಕಾಯು
ತ್ತಿರುವನೆಂದು ವಿಶೇಷ ವರವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟನು
ವಾಮನನಾದ ಮಿಥ್ಯ.

ಮೊಮ್ಮ

ಮೊತ್ತಮೊದಲನೇ ಮನು ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಸ್ವಯಂಭುವನಿಗೆ. ಅನಂತಳೆಂಬ ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಾನಪಾದನೆಂಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಉತ್ತಾನಪಾದನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡತಿಯರು ಹಿರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಸುನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಧೃವನು ಹುಟ್ಟಿದ. ಎರಡನೇ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಸುರುಚಿಗೆ ಉತ್ತಮನೆಂಬವನು ಮಗನಾಗಿದ್ದ.

ಉತ್ತಾನಪಾದನಿಗೆ ತನ್ನ ಬಿಕ್ಕ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಸುರುಚಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದುಸಾರಿ ಧೃವನು ಬಂದು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸುರುಚಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, “ಇಳಿಯೋ ಕಿಳಿ. ಹಾಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಅರ್ಹತೆ ನಿನಗಿಲ್ಲ. ಅದು ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಇದೆ. ಹಾಗೆ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನ ತೊಡೆ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಬೇಕು! ಏಳೇಳು!” ಎಂದು ಸಿಡುಕುತ್ತ ಧೃವನನ್ನು ಉತ್ತಾನಪಾದನ ತೊಡೆಯಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಎಳೆದಳು.

ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಉತ್ತಾನಪಾದನು ಸುರುಚಿಯನ್ನು ನಿಂದಿಸದೆ, ಸುಮ್ಮನಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಧೃವನಿಗೆ ಒಹಳ ಕೋಪವಿಂತು. ಅವನು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಸಲಾತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಗಂಡನ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ನಿಲ್ಲಲಾರದ ನಿಷ್ಕಹಾಯಕಳು ಸುನೀತಿ.

ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು ಧೃವನು ತಾಯಿಯ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ತಪೋವನಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕರೆತುಕೊಂಡು, ಅವರಿಂದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ತಿಳಿದು, ವಿಷ್ಣುವೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಕಪಸ್ಸುಮಾಡಿದನು ಅವನಿಗೆ ವಿಷ್ಣು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅತರ್ಧಾಸನಾದನು.

ತನ್ನ ಮಗನು ವಿಷ್ಣುವಿನಿಂದ ವರಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನೆಂದು ತಿಳಿದಕೂಡಲೇ ಉತ್ತಾನಪಾದನು ವರಮಾನಂದಭರಿತನಾಗಿ, ಧೃವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕಮಾಡಿ, ತಾನು ತಪಸ್ಸುಮಾಡಲು

ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಹಟವನ್ನು ಸಾತ್ವಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡ ಧ್ರುವನು ತನ್ನ ಹಂದೆಯಿಂದ ಮಗನೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡು ಖ್ಯಾತನಾದನು.

ಇವನ ಕಮ್ಮನಾದ ಉತ್ತಮನ ಗತಿ ಬೇರೆಯೇ ಆಯಿತು. ಅವನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ತಂದೆಯ ವಂಶವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಹಿಮಾಲಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಯಕ್ಷರಿಂದ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟನು. ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ಧ್ರುವನು ಕೋಪಗೊಂಡು ಕುಬೇರನ ಅಲಕಾಪುರಿಯ ಮೇಲೆ ದಾಳಿಮಾಡಿ, ಯಕ್ಷರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ತೊಡಗಿದನು. ಕುಬೇರನು ಧ್ರುವನ ವಿರ ಪ್ರತಾವಗಳಿಗೆ ಬಾಗಿ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಸಂಧಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಯಕ್ಷರನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಯಿತು.

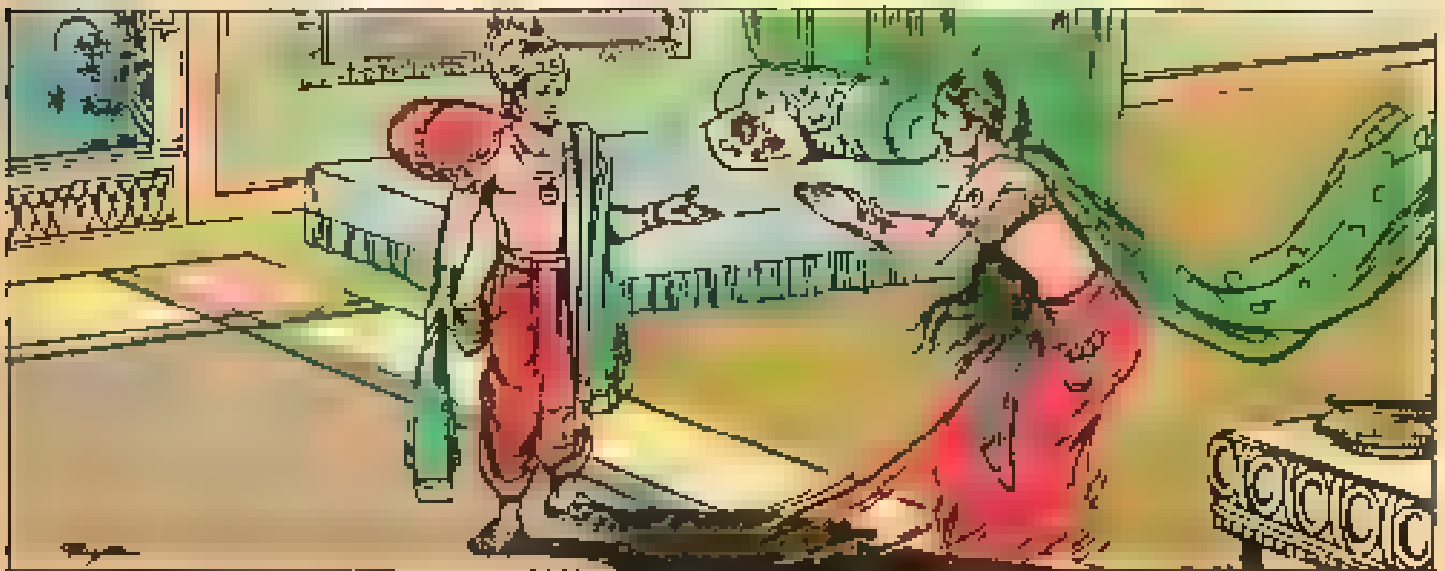
ಧ್ರುವನಿಗೆ ಅನೇಕಮಂದಿ ಹೆಂಡತಿಯರಿದ್ದರು ಅವರೂ ಅವನು ಅನೇಕಮಂದಿ ಕುಮಾರರಿಗೆ ತಂದೆಯಾಗಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ವಂಶವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದನು.

ಇವನ ಪತ್ನಿಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳ ಹೆಸರು ಧನ್ಯ. ಅವಳಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗ ಶಿವ, ಶಿಂಕುಮಾರನೆಂಬ ರಾಜನ ಮಗಳು ಭೂಮಿ ಎಂಬವಳು ಧ್ರುವನ ಹೆಂಡತಿಯರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು. ಅವಳಿಗೆ ಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ವತ್ಸರನೆಂಬ ಇಬ್ಬರೂ ಕುಮಾರರು, ಧ್ರುವನಿಗೆ

ವಾಯುವಿನ ಕುಮಾರಿಯಾದ ಇಲಾ ಎಂಬವಳು ಸಹ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಉತ್ಕಲನೆಂಬ ಮಗನೂ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಶಂಭು ಎಂಬ ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಭವ್ಯ ಮತ್ತು ಶ್ಲಿಷ್ಠ ಎಂಬ ಕುಮಾರರು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಈ ಹೆಂಡದಿರಲ್ಲದೆ ಧ್ರುವನಿಗೆ ಬೇರೊಬ್ಬಳು ವಿಚಿತ್ರ ಪತ್ನಿ ಕೂಡಾ ಇದ್ದಳು. ಅದು ಅವನ ನೆರಳೇ! ತನ್ನ ನೆರಳನ್ನು ನೋಡಿ ಧ್ರುವನು "ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿ ಬಾ" ಎಂದು ಕರೆಯಲು ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು ಅವನು ಅವಳನ್ನೂ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಅವಳ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಐವರು ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆಯಾದನು.

ಪೂರ್ವಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಧ್ರುವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿದ್ದು, ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹವಿದ್ದಿತಂತೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ, ಅವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಪಾಲನಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಅಭಿಲಾಷೆಯುಂಟಾಗಿ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ರಾಜ್ಯಪಾಲನ ಮಾಡಿದನೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಕೊನೆಗೆ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಆಮಂತ್ರಣದಿಂದ ಧ್ರುವನು ನಕ್ಷತ್ರವಾಗಿ, ಉತ್ತರದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಪ್ರಕಾಶಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಹಟವನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎನಿಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡುದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಅಷ್ಟು ಅಭಿ ಪ್ರದ್ವಿಗೀರಲು ಕಾರಣವಾಯಿತು.

పెదూషకన బ్రహ్మ

[illegible]

ఈ కృష్ణుని ముఖము ముగ్ధముననున్నది. ముగ్ధుని ముఖమునకు వచ్చినప్పుడు, "అయ్యో, అయ్యో" అని అంటున్నట్లుగా ఉంటుంది. అప్పుడు అతడు ముగ్ధుని ముఖమునకు వచ్చినప్పుడు, "అయ్యో, అయ్యో" అని అంటున్నట్లుగా ఉంటుంది. అప్పుడు అతడు ముగ్ధుని ముఖమునకు వచ్చినప్పుడు, "అయ్యో, అయ్యో" అని అంటున్నట్లుగా ఉంటుంది.

[illegible]

“నారాధువు శక్తియే శీత” అందను

"ಈಗ ನಾನು ಕೇವಲ ಒಮ್ಮೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಂಪಾದಕ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಕೆಲವು ಸೂಚನೆ!" ಎಂದ ನರಸಿಂಹ ದೊಡ್ಡ ಪಾಠಿಕನ ಮುಖವು ಪೆಟ್ಟು ಪೆಟ್ಟಾಯಿತು.

ಮಂತ್ರದನಿಂಬೆ

ಬ್ರಹ್ಮನ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಬೇಸಾ ದೇಶದ ಪೇಟೆಗೆ ಹೊರವಲ್ಲಿ ಚಿಂಗ್ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಬ್ಬ ದರ್ಜೆಯವನಿದ್ದನು. ಅದು ಅವನ ತಂದೆಯಿಂದ ಬಂದ ಕಸುಬು. ದೊಡ್ಡ ದರ್ಜೆಯಾಗಿದ್ದ ಅವನ ತಂದೆ ಸಾಯುವಾಗ ಚಿಂಗ್‌ಗೆ ತನ್ನ ಹೊಲದಿಗೇ ಯಂತ್ರದ ಹೊರತು ಬೇರೇನೂ ಉಳಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಿಂಗ್‌ನ ತಂದೆಗೆ ಅನೇಕ ದುರಭ್ಯಾಸಗಳಿದ್ದುದರಿಂದ ಸುಪಾದಿಸಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಭಸ್ಮ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಚಿಂಗ್‌ಗೆ ತಂದೆಯ ದುರಭ್ಯಾಸಗಳಿಲ್ಲವೂ ಅಂಟಿರಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆಯ ಹಾಗೆ ದುಬಾರಿ ಮರ್ಚಾ ಮಾಡುವವನೂ ಅಲ್ಲ. ಅವನು ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ಕಷ್ಟವಿಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ವಾಡಿಕೆಗೂರನ್ನು ತೃಪ್ತಪಡಿಸಿ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕು ಹೊಲದ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಆದುದರಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಗೆ ಜೀವನೋಪಾಧಿಗೆ ದಾರಿಯೂ ಆದಂತಾಯಿತು.

ಚಿಂಗ್‌ನಿಂದಾಗಿ ಅದೇ ಬಾದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ದರ್ಜೆಗಳಿಗೆ ಕುಸವಿಲ್ಲದೆಹೋಯಿತು. ಅವರು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾದ ದರ್ಜೆಗಳು. ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇದ್ದರು. ಹೇಳಿದ ದಿನಕ್ಕೆ ಮುಗಿಸಿ ಕೊಡರು.

ಒಮ್ಮೊಬ್ಬರನ್ನೂ ನಾಲ್ಕಾರು ಸಾರಿ ಸುತ್ತಾಡಿಸುವರು. ಅವರ ಅಂಗಡಿಗೆ ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ಬೇಸತ್ತ ಊರ ಜನರಿಗೆ ಚಿಂಗ್ ತುಂಬ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನಂಟು ಮಾಡಿದನು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಇತರ ದರ್ಜೆಗಳಿಗೆ ಗಿಡಾಟಿಗಳಲ್ಲದೆ ಹೋದರು.

ಹೀಗೆ ಚಿಂಗ್‌ನಿಂದಾಗಿ ಏಳು ತಂದ ದರ್ಜೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಿ ಚಿಂಗ್‌ನನ್ನು ಪತನಗೊಳಿಸುವುದು ಹೇಗೆಂದು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಮಂತ್ ಎಂಬವನು ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೇಳಿದನು. ಗಟ್ಟಿಗ ನಾದ ಭೂತಮಾಂತ್ರಿಕನಿಂದ ಮಾಟ ಮಾಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಚಿಂಗ್ ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ಕಂಡಿಬಿಡುತ್ತಾನೆಂಬುದೇ ಊರವರ ಗತ್ತು!

ಎಲ್ಲರೂ ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ಯೋಚನೆ ಎಂದು ಅವಕ್ಕೆ ತಯಾರಾದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಭೂತಮಾಂತ್ರಿಕನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ, ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿದ್ದಿತು. ಅವನ ಬಂಧುಗಳೊಬ್ಬರಿಗೆ ಏನೋ ರೋಗ ಬಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರ ಚುಕ್ಕೆ, ನಡೆಸಲು ಹೋಗಿದ್ದ ನೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ನಾಲೆ ನೋಡೋಗುವೆಂದು ದರ್ಜೆಗಳು ಅವರವರ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

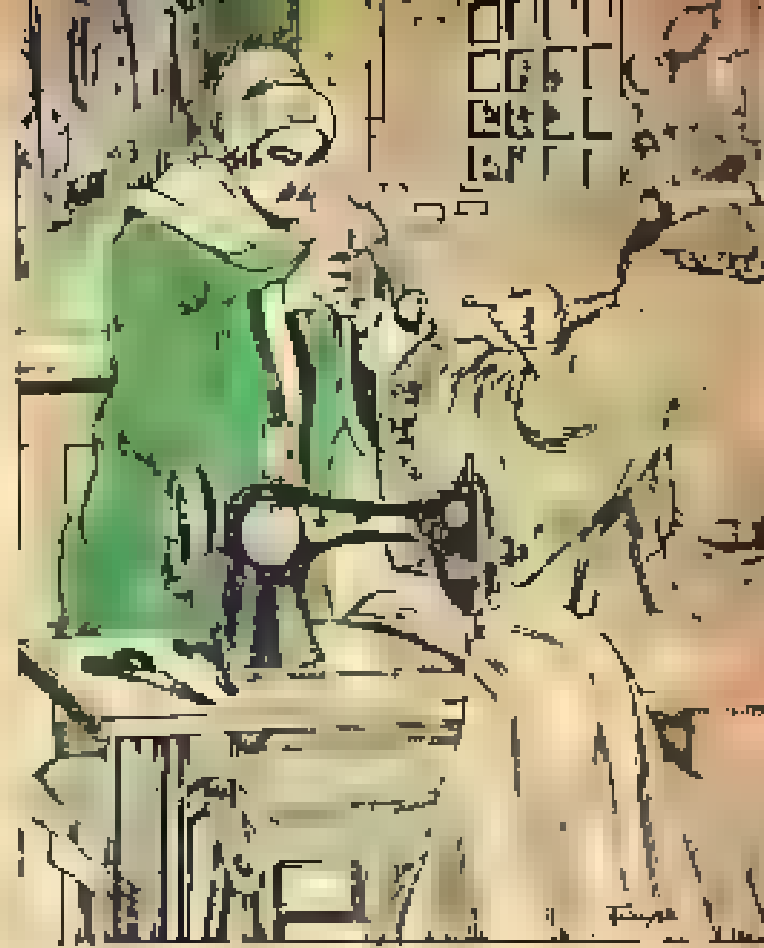
ಮಾರಣೆ ದಿನ ಮಂಗಳೆನ ಮನೆಗೆ ಭೂತ
ಮಾಂತ್ರಿಕನಂತಹ ಒಬ್ಬನು ಬಂದು. ದೊಡ್ಡದೊಂದು
ಮಂತ್ರದ ಗರ್ಜನೆ ಮಾಡಿ, "ಯಾರಲ್ಲಿ? ನಿನ್ನ
ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ನನ್ನ ಗುರುಗಳನ್ನು ನೆನಸಿಕೊಂಡ
ರಂತೆ. ಅವರು ಕೂಡಲೇ ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ.
ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಂದು ಭೂತವನ್ನು
ಮಾರಣ ಹೊಮ್ಮಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದು
ದರಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಬದಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಏನು ವಿಶೇಷ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ ಮಂಗಳೆ ಅವನ
ಮೇಲೆ ಗುರಿ ಬಿಡುತ್ತಾ, ಅವನು ಭೂತಮಾಂತ್ರಿಕ
ನೊಂದಿಗೆ ತಮಗೆ ಆಗಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು
ಕುರಿತು ಹೇಳಿದನು.

"ಸರಿ, ಮೊದಲು ಭೂತವನ್ನು ಆವಾಹನಮಾಡಿ
ತಪ್ಪಿಪಡಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು. ಮರ್ಯಾ ತುಂಬಾ
ಆಗುತ್ತೆ, ಸಾಧ್ಯವೇ?" ಎಂದು ಮಾಂತ್ರಿಕನು
ಕೇಳಿದನು. "ನಾವು ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಇದ್ದೇವೆ
ಮರ್ಯಾ ಹುಚ್ಚಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ." ಎಂದನು ಮಂಗಳೆ.

"ನಿನಗೆ ಒಂದು ಮಂತ್ರದ ನಿಂಬೇಕಾಯಿ ಕೊಡು
ತ್ತೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ ಇಟ್ಟು,
ಅದನ್ನು ಚಿಂಗನ ದರ್ಜೆ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬಿಡು.
ಅವನ ತುಂಬೆ ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿ
ಭೂತಮಾಂತ್ರಿಕನು ಒಂದು ನಿಂಬೇಕಾಯಿಯನ್ನು
ಮಂತ್ರಿಸಿ ಸೀಳಿ ಮಂಗಳನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಮಂಗಳನ ಹತ್ತಿರ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.
ತನ್ನ ಪತಿರವಿಧ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾರಿ ಒಂದು
ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ತಂದು ನಿಂಬೇಕಾಯಿ
ಯೊಳಗಿಟ್ಟು ಚಿಂಗನ ದರ್ಜೆಯಂಗಡಿಗೆ ಹೋದನು.
ಅಲ್ಲಿರವವರೊಂದಿಗೆ ಅದ್ದೂ ಇದೂ ಮಾಡಿ
ನಿಂಬೇಕಾಯಿಯನ್ನು ಪೆಚ್ಚಿಗೆ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿಡುವುದು
ಕಡೆ ಹಾರಿಸಿ, ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಅವ್ವರೊಳಗೆ ಭೂತಮಾಂತ್ರಿಕನು ಅಳಿದ ದರ್ಜೆ
ಗಳಿಗೆ ಕೂಡಾ ಹಾಗೆಯೇ ಹೀಗೆ ನಿಂಬೇಕಾಯಿ
ಸೀಳಿ ಕೊಟ್ಟು, ಅದರೊಳಗೆ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ ಇಟ್ಟು
ಚಿಂಗನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕುಬಿಡಲು ಹೇಳಿದನು.
ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದರು.

ದಿನಗಳು ಉರುಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಚಿಂಗನ ವರ್ತನ
ಸೂಚನೆ ಕೊಡಾ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಚಿಂಗ ತನ್ನ
ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾ ಮಾಡಿ,
ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಅಲಂಕಾರಮಾಡಿ, ಹೊಸ ಹೊರಗೀ
ಯಂತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ದರ್ಜೆಗಳ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಮಂಕು
ಕವಿಯಿತು. ಒಂದುದಿನ ಅವರಲ್ಲಿ ಭೂತಮಾಂತ್ರಿಕನ
ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ "ನಿಮ್ಮ ಆಶಿಷ್ಯ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಭೂತಮಾಂತ್ರಿಕನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, "ನನಗೆ
ಶಿಷ್ಯರಾರಿದ್ದಾರೆ? ನಾನೇ ಈ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದನೆ

ಸಾಲದ ಕಪ್ಪುಪಡುಕ್ತಿಪ್ಪರೆ ಶಿವರು ಬೇರೆ ಕೇಡೇ ? ”
ಎಂದನು. ವಾಂಗ್‌ಗೆ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಲ್ಲಾ ತಿರುಗಿದಾವು.
ಆಗ ಚಿಂಗ್ ತನ್ನ ವಿಸ್ತರಿಸಿದ ಹೊಸ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು
ನೋಡಲು ಒರುವಂತೆ ದರ್ಜೆಗಳನ್ನು ಅಡ್ಡಾಸಿದನು.
ಅವನ ದಶ ಬೆಳಗಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದು ತಿಳಿದು
ಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದು ಎಲ್ಲಾ ದರ್ಜೆಗಳೂ ಚಿಂಗ್‌ನ
ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋದರು. ಚಿಂಗ್ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉಪ
ಚರಿಸಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಆತಿಥ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ವಾಂಗ್ ತನ್ನ ಅತುರವನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳ
ಲಾಗದೆ, “ಚಿಂಗ್, ನಮಗೊಂದು ಕುತೂಹಲ,
ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು ಹಣ ಹೇಗೆ ಬಂತೂ
ಅಂತ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟನು.

“ಅದೇನೋ ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ ಅನ್ನಬೇಕು. ಯಾವ
ಅದೃಷ್ಟದೇವತೆಯೋ ನನ್ನ ಅಂಗಡಿಗೆ ಮಾಯಾ
ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೀಳಿದ ಹತ್ತು ನಿಂಬೆಕಾಯಿ
ಗಳನ್ನೂ ಏಬ್ಬಯೋಯಿತು. ಒಂದೊಂದರಲ್ಲಿಯೂ
ಒಂದೊಂದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ ! ನಿಂಬೆಕಾಯಿಗಳಿಂದ
ಪರ್ಬತ್ತಮಾಡಿ ಕುದಿದಕೂಡಲೇ ವಿಪರೀತ ಶಕ್ತಿ
ಬಂತು ಚಿನ್ನದಿಂದ ಹೊಸ ಹೊಲಿಗೆ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು
ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು,” ಎಂದನು ಚಿಂಗ್.

ದರ್ಜೆಗಳೆಲ್ಲ ಅಳುಮೋರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು,
“ಅ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳಿಲ್ಲಾ ನಮ್ಮದು, ನಿನ್ನನ್ನು

ವಾಶಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನಮಗಿರುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾರಿ
ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯದ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ದುರಿದ್ರವನ್ನು
ನಿನಗೆ ಕಳುಹಿಸಲು ನೋಡಿದೆವವ್ವಾ,” ಎಂದರು.

ಚಿಂಗ್ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ, “ಅವಾವೂ ನನಗೆ
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ! ಮಂತ್ರತಂತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ನಮ
ಗಿರುವ ನಂಬುಗೆ ನನಗಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಹೀಗಾಯಿತೋ
ಎನೋ ? ” ಎಂದನು.

ದರ್ಜೆಗಳು ದುಃಖೋದ್ಗಾರ ತೆಗೆದರು. ಚಿಂಗ್
ಅವರೊಡನೆ ತುಂಬಾ ಸ್ನೇಹಭಾವದಿಂದ, “ಒಂದು
ಮಾಡುವಿರಾ ? ನನಗೆ ಯಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡು
ವವರು ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಯಾರು ಒಂದು ಕೆಲಸ
ಮಾಡಿದರೂ ನನಗೆ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ ನಿಮಗೆ ಬರ
ಬೇಕಾದ ಕೂಲಿಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಎಷ್ಟು
ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸಮಾಡುವಿರೋ ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ
ಬರುತ್ತದೆ. ಯಾರಾಗದು ? ” ಎಂದನು.

ದರ್ಜೆಗಳು ಚಿಂಗ್‌ನ ಕೈಕೆಳಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡಲು
ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು ಅಸಲು ದಹಿಸುವನ್ನು ಚಿಂಗ್
ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ಅದಿನ ದರ್ಜೆಗಳು ತನ್ನಮೇಲೆ ಮಾತಿ
ಮಾಡಿಸಲು ಆರೋಪನೆ ನಡೆಸಿದಾಗ ಅದೃಷ್ಟ
ವಶಾತ್ ಅವನು ಹೊಂಟ ಕೇಳಿದ್ದನು. ಅವನೇ
ಭೂತಮಾಂತ್ರಿಕನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಬಂದವನೆಂಬುದು
ಅವನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಗೊತ್ತು.

గజియత్తు మదన

ಶಿಕ್ಷಣದ ಕಡೆ ಮನಗಾಣಿಸುವುದು. ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಮೇಲೆ
ಆಧಾರವಿರುವುದು. ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಮೇಲೆ ಆಧಾರವಿರುವುದು. ಸಂಸ್ಕೃತ
ಮತದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಮೇಲೆ ಆಧಾರವಿರುವುದು.

ಶಿವರು ಹಾಗೂ ಕೂಟದಲ್ಲಿರುವ ಮೂಲಕಲ್ಯಾಣವು ಒಂದಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದು, ಕೂಟದಲ್ಲಿ
ಉಪಸ್ಥಿತರಾದ ಒಂದು ಮಗು ಕೂಟದಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ, ಶಿವರು ಒಂದೇ ಮಗು
ಕೂಟದಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು. ಹಾಗೂ ಒಂದು ಶಿವರು ಒಂದೇ ಮಗು ಒಂದು ಮೂಲಕಲ್ಯಾಣ
ಕೂಟದಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು. ಒಂದು ಶಿವರು ಒಂದೇ ಮಗು ಒಂದು ಮೂಲಕಲ್ಯಾಣ

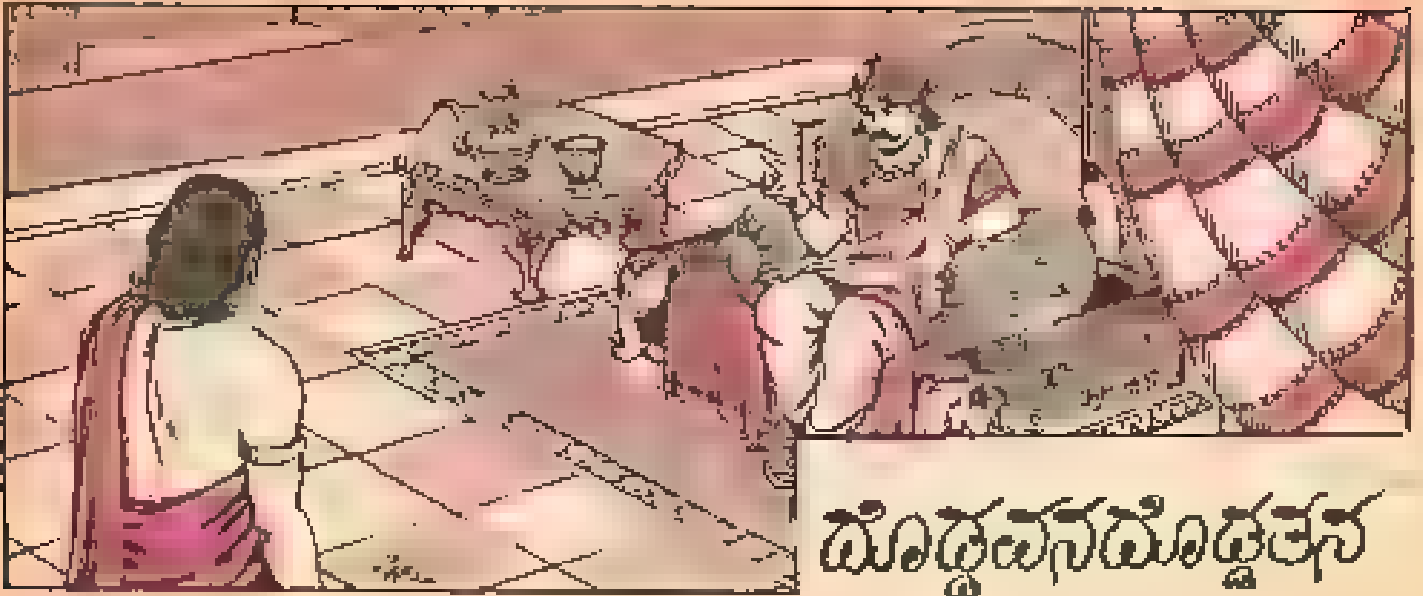
ಈ ಹಂತದ ಕೆಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ, "ಮಾಹಿತಿ ಮಾರಾಟದಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುವುದು" ಕ್ಷಮಾ. ಮತ್ತು
ಹೊರತು, ಮಾಹಿತಿ ಮಾರಾಟದಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಕೆಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೆಳ - ಮಟ್ಟ.

ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳು.

[illegible]

تاریخ و تہذیب

ದೊಡ್ಡವನದೊಡ್ಡತನ

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ವಿಶಾಲವೆಂಬ ದೇಶ
 ಬೊಂದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯ ರೂಪಗಣವೆಂಬ ಒಂದು
 ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ದೊಡ್ಡಮನುಷ್ಯರಿದ್ದರೆಂದು
 ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂ
 ಸರು, ಮಜಾನಬರು, ಮಹಾಕವಿಗಳು, ಚಿತ್ರಕಾರರು,
 ಕಿಲ್ಲಿಗಳು ಇರುವರಂತೆ. ಅಂಥವರು ದೇಶದೊಳ
 ಗಿನ ಬಡಬಗ್ಗರ ಉಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ತಾವು ಸಂಪಾ
 ದಿಸಿದ ಧನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ.

ಹೀಗೆ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಮಾತಾಡಿ
 ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಶಾಲದೇಶದ ರಾಜನಾದ ವಿಜಯ
 ಸೇನನು ರೂಪಗಣಗ್ರಾಮದ ದೊಡ್ಡವರನ್ನು ಕುರಿತು
 ಕೇಳಿ, ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವನು
 ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬರಲು, ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿ
 ಯನ್ನೂ, ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿಯನ್ನೂ, ಪುರೋಹಿತನನ್ನೂ,
 ಕೋಶಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನೂ ಬೇರೆ ಕೆಲವರನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿ
 ಕೊಟ್ಟನು. ಅವರೊಂದು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ಆ ಗ್ರಾಮ
 ದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವನು ಇಂಥವನೆಂದು
 ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದರೂ, ಕಡೆಗೆ ರಾಜನು
 ತನ್ನ ಮೇಷಬದಲಾವನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ

ಹೋಗಿ ನೋಡಬಂದನು. ಅವನಿಂದಲೂ ತನ್ನ
 ಅನುಮಾನವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ.
 ರಾಜನ ಯೋಚನೆ ಬಗೆಹರಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಚಿರಂಜೀವಿ ಎಂಬ ಮಹಾ ಜ್ಞಾನಿ
 ಯೊಬ್ಬನು ಆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದು ರಾಜನು ಚಿರಂ
 ಜೀವಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ ಮಾತಾಡಿಸಿ
 ಅವನಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇರೆ,
 ತನ್ನನ್ನು ಕೂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಅವ
 ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ರೂಪಗಣ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು
 ವಯಸ್ಸು ಯಾರೆಂದು ತಾನು ತಿಳಿದು ಬಂದು ಮೇಳುವೆ
 ನೆಂದು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಚಿರಂಜೀವಿ ಆ
 ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಆ ಊರಿನ ಮೇರೆಗೆ ಒಂದಾಗಲೇ ಚಿರಂಜೀವಿಗೆ
 ಮಾಧವಸಂಬವನು ಇದಿರಾದನು. "ನೀವು ನಮ್ಮೊ
 ರಿನ ದೊಡ್ಡವರನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಬಂದವರು
 ತಾನೆ? ನಾನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು
 ದೊಡ್ಡವರನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಒಂದೊಂದು ಅನ್ನದ
 ಛೇದ್ಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಒಬ್ಬಿಗೊಬ್ಬರೇ ನೀವು

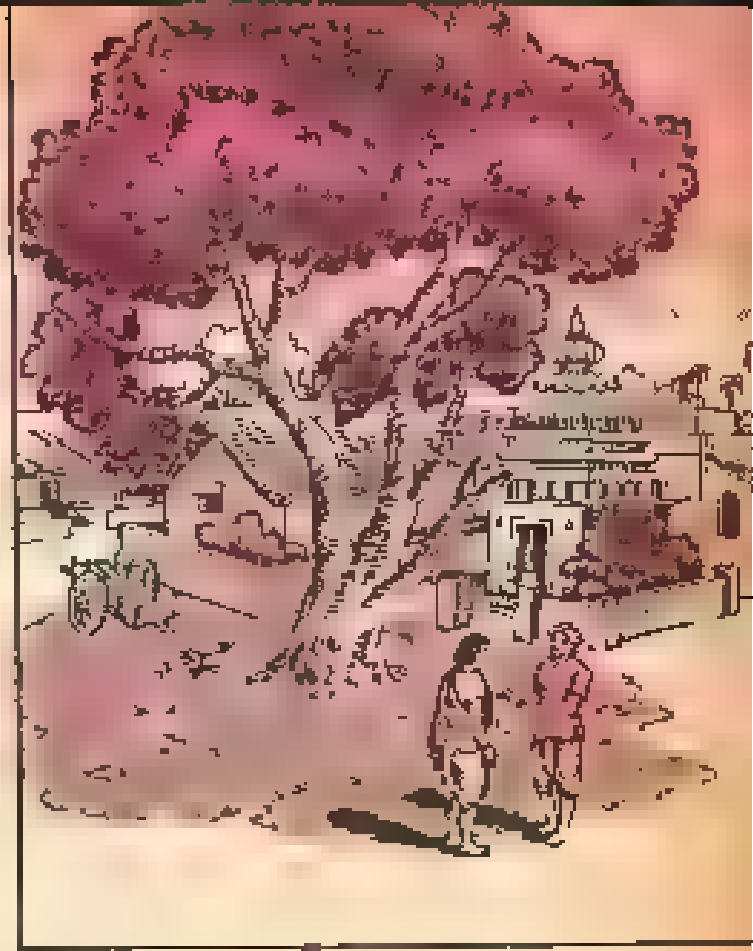
ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರಬಹುದು" ಎಂದನು ಮಾಧವ. ಈ ಸಂಗತಿ ರಾಜನ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಚಿರಂಜೀವಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಮಾಧವನ ಮಾತಿಗೆ ಅವನೇನೂ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡಲಿಲ್ಲ. ಮಾಧವನು ಚಿರಂಜೀವಿಗೆ ಒಂದು ದಿನದಲ್ಲಿ ಆರುವತ್ತು ಮಂದಿ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿ ಆರುವತ್ತು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಸುಪಾದಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಚಿರಂಜೀವಿ ಕಾನು ನೋಡಿದ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು. ಅವರು ಅವನೊಂದಿಗೆ ತಾವು ಮಾಡಿದ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಡುವವರಿಗೆ ಆಯಾ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರಿಂದ ಧನಸಹಾಯ ಲಭಿಸಲು ತಕ್ಕ ವಿರ್ಚಾಡುಗಳು ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಿದ್ದುವು.

"ನಾಳೆ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಮಂದಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಮಾಧವ. "ಅದಲ್ಲಾ ಸರಿಯೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರಿರುವ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ, ಅವರನ್ನು ತೋರಿಸುವ ನೆವನದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಒಂದರಂತೆ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯ ವಸೂಲು ಮಾಡುವ ನಿನ್ನಂಥವರು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಚಿಂತೆಯಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ಚಿರಂಜೀವಿ.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಮಾಧವನು ತಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚಿರಂಜೀವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, "ಬೇಡ ಈ ಧನ. ನೀವು ಈ ಹಣವನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕೊಡುವಿರಾದೇ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಸಂತುಷ್ಟರಾದಂತೆ ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಈ ಹಣ ನನಗೆ ಬೇಡ. ನೀವು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಕೊಡುವಿರೋ ಅಷ್ಟೇ ಕೊಡಿ, ಸಾಕು" ಎಂದನು.

ಚಿರಂಜೀವಿ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, "ಅರೆ! ಚೆನ್ನಾಗಿರೆಯಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಮಾತಿನ ವರಿಸೆ! ಆದರೂ ಹಣದ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು ಅಶೆ ಯಾಕೆ ಹೇಳು"

ಈ ಹಣವನ್ನು ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅದಲ್ಲಾ ನಿಮಗೇಕೆ ಸ್ವಾಮಿ? ಹೇಳಿದರೆ ನೀವೇನಾದರೂ ಅರಿಸುವಿರಾ ತೀರಿಸುವಿರಾ?" ಎಂದನು ಮಾಧವ.

"ಅರಿಸುತ್ತೇನೆ, ತೀರಿಸುತ್ತೇನೆ, ನಂಬ ನನ್ನನ್ನು!" ಎಂದನು ಚಿರಂಜೀವಿ. ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬನ್ನಿ" ಎಂದು ಮಾಧವನು ಚಿರಂಜೀವಿಯನ್ನು ಊರಿನ ಹೊರಗೆ ದೂರ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಗುಡಿಸಲುಗಳಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಹಳ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಬಡಜನರಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಚಿರಂಜೀವಿ, "ಯಾರು ಇವರಲ್ಲಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಇವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಹೆಸರಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಒಬ್ಬ ಸನ್ಯಾಸಿ ಈ ಊರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಈ ಮನುಷ್ಯರು ಆ ಸನ್ಯಾಸಿ

ಯನ್ನು ಬೇಕೆಂತಲೇ ಅವಮಾನ ಪಡಿಸಿದರು ಆಗ ಸನ್ಮಾಸಿ ಇವರ ಬದುಕು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿ. ಇವರನ್ನು ಆಡರಿಸುವವರಿಗೆ ಕೂಡಾ ಸರ್ವಸಾಕಾರವಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಶಾಪ ಕೊಟ್ಟ ಉರಿಸವರು ಹೆದರಿ ಅವನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಯಾರಾದರೂ ಉರಿಸನೊಳಗೇ ಇದ್ದು ಬೆನ್ನದ ನಾಣ್ಯ ಸುಪಾದಿಸಿ ಇವರಿಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸಾವಿರದಂತೆ ಕೊಡಲು ಸಮರ್ಥನಾದರೆ ಮತ್ತೆ ಇವರು ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಂದನು ಸನ್ಮಾಸಿ. ಈಗ ನೀವೇ ಹೇಳಿರಿ, ಎಷ್ಟು ಬೆನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ, ಇವರಿಗೆ ತಲಾ ಸಾವಿರದಷ್ಟು ಸೇರಬೇಕು? ಎಂದನು ಮಾಧವ.

"ಇಂಥವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತ ನಿನ್ನ ಸರ್ವ ಸಾಕಾರವಾಗುವುದೇ ಛಯ ನಿನ್ನಿಲ್ಲವೇನು?" ಎಂದು ಚಿರಂಜೀವಿ ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ಸರ್ವ ಎಂಬುದಕ್ಕೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ತಾನೇ ಹುಣ್ಣಾಗಲು? ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು ಮದುವೆಯನ್ನೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮರದ ಕೆಳಗೋ ಮಲಗುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ವಸಾಕಾರವಾಗುವಂಥವನು ನನಗೇನಿದೆ? ಈಗಾಗಲೇ ನನ್ನ ಸಂಪಾದನೆ ಯಿಂದ ಐದು ಮಂದಿಗೆ ಸುಖಜೀವನ ಕೊಡಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ನನ್ನ ಆಯುಷ್ಯ ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ತೀರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಮಾಧವ.

ಇಷ್ಟು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಚಿರಂಜೀವಿ ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣಕೂಡ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ವಿಜಯಸೇನ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ತನ್ನ ಅನುಭವ ಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿ, "ನೀವು ತತ್ಕಕ್ಷಣವೇ ಮಾಧವನಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕಳುಹಿಸ ಬೇಕು. ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಅವನೇ ದೊಡ್ಡವನೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ." ಎಂದನು.

"ಅವನು ದೀನ ಜನರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುತ್ತಾ ನೆಂಬುದರಿಂದಲೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ರಾಜ.

"ಅಲ್ಲ ಮಹಾರಾಜ. ನಿಜವಾದ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ದೊಡ್ಡತನವನ್ನು ತಾನೇ ತನ್ನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇತರರ ಬಾಯಿ ಯಿಂದ ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲೇ ದೊಡ್ಡತನವಾಗಿದೆ. ಉರಿಸನಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ದೊಡ್ಡತನ ವನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮಾಧವನು ಒಂದು ಮಹಾಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲೂ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವನ ದೊಡ್ಡತನವನ್ನು ಗುರುತಿಸದಿರುವ ಆ ಗ್ರಾಮವಾಸಿಗಳು ಮಾಧವನಿ ಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವರು ಹೇಗಿರುತ್ತಾರೆ?" ಎಂದನು ಚಿರಂಜೀವಿ.

ಅನುಗೃಹ?

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈಜಿಪ್ಟು ದೇಶವನ್ನು ಮೆಹರ್ ಎಂಬ ದೊಡ್ಡ ಸುಲ್ತಾನನೊಬ್ಬನು ಪರಾಕ್ರಮದಿಂದ ವಾಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಅವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯದಾಹ ಹೆಚ್ಚು ಇರುವುದರಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಆಶೆಯಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಮೆಹರ್ ಸುಲ್ತಾನ್ ಸುತ್ತಮುತ್ತಿನ ದೇಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಕ್ರಮಿಸಿ, ಅವರಿಂದ ಕಪ್ಪುಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಕೊಡಲೇ ಕುಚಾನೆಯ ಧನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿಸಿ, ದೊಡ್ಡ ಸೇನೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ದಂಡಯಾತ್ರೆಗೆ ತೊಡಗಿದನು.

ಹಾಗೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದ ಮೆಹರನನ್ನು ಪೌರಾಪ ವಂತರಾದ ಕೆಲವೊಂದಿ ರಾಜರು ಇದಿರಿಸಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆದರೆ ಸಮಾಧ್ರದ ಹಾಗೆ ಉಕ್ಕಿ ಒರುವ ಈಜಿಪ್ಟು ಸೇನೆಯೊಂದೇ ಅವರ ಪೌರಾಪವೆಲ್ಲಾ ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮಹಾ ಮಹಾ ವೀರರೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ಮೆಹರನನ್ನು ಇದಿರಿಸಿ ಹೋರಾಡಿ ಲಾಭವಿಲ್ಲವೆಂದು

ಕೊಂಡು ಕೆಲವು ರಾಜರು ಸಂಧಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಪ್ಪು ಕಟ್ಟಿಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

ರಾಜ್ಯಗಳು ಎಶವಾಗುತ್ತಿದ್ದಷ್ಟೂ ಮೆಹರನಿಗೆ ರಾಜ್ಯದಾಹವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾಹೋಯಿತು. ಹೊಸ ತಾಗಿ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ದೇಶಗಳ ಒಪ್ಪರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳೆ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ, ಹೊಸ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೊಸಹೊಸ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ದಂಡಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು ಮೆಹರ್.

ಹೀಗೆ ಅವನ ದೌರ್ಜನ್ಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ "ಪಿಶಾಂಗೂ" ಎಂಬುದೊಂದು ದೇಶವಿತ್ತು. ಅದು ಮಾತ್ರ ಇತರ ದೇಶಗಳಂತೆ, ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಬಗ್ಗುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಪಿಶಾಂಗೂ ಗಂಡ್ಡಬೆಟ್ಟ ಕಾಡುಮೇಡುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ದೇಶ. ಅಪಂಕಾರದ ಆತಿರೇಕದಿಂದ ಮೆಹರ್ ಆ ದೇಶವನ್ನು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದನೇ ಹೊರತು ಅದರ ತಂಬೆಗೆ ಹೋಗದಿರುತ್ತಿದ್ದರೇನೇ ಒಳ್ಳೆಯದಿತ್ತು ಪಿಶಾಂಗೂ ದಾಸನ ಅನುಚರರೆಲ್ಲಾ ಭಿಲ್ಲದೇಡರಂತಹ ಕಾಡು ಜಾತಿಯವರು. ಅವರು ಮರಗಳ ಮೇಲೆ ಹುತ್ತಗಳ ಹಿಂದೆ ಹೋಚಿ

ಕೊಂಡಿದ್ದು ವಿಷ ತಡವಿದ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ
ಮೆಹರನ ಸೈನ್ಯದ ಅನೇಕಾನೇಕ ವೀರಯೋಧರ
ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟರು.

ಅಹಾಗೊಳತೆಯಿಂದ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಧ್ರೆ
ಯಲ್ಲಿರುವ ಸಮಯ ನೋಡಿ, ಇರ.ವಿಗಳ ಸಾರಿ
ನಂತೆ ತಂಡೋವ ತಂಡಗಳಾಗಿ ಗುಡ್ಡಗಳಿಂದ ಇಳಿದು
ಬಂದು ಮೆಹರನ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಎಲ್ಲೆಂದರಲ್ಲೇ ಕಡಿದು
ರಾತಿ ಹಾಕಿ ಓಡಿಬಿಡುವರು ಅವರಿಗೆ ಸಮಯವಾ
ಸಮಯಗಳರಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಹುಲು ಎರಡೂ
ಹಿಂದೇ!

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಖ್ಯ ಸೇನಾಪತಿ ರಾಜನನ್ನು
ಕುರಿತು, "ನಾವು ಈ ಮಂಡಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಹಿಂದೆಗೆದು
ಹೋಗಿಬಿಡುವುದೇ ಶ್ರೇಯಸ್ಕರ ಸಾಯದೇ
ಉಳಿದಿರುವ ಸೈನಿಕರಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ
ಬೇಕೆಂಬ ಪವಕದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರಿಗೂ ವಿಜಯದ
ನಂಬುಗೆ ಇಲ್ಲ." ಎಂದು ದಿನ್ನವಿಂತೊಂದನು. ಅದರ

ಮಹರ್ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಹಟವೇ
ಪ್ರಧಾನವಾಗಿತ್ತು."

"ಪ್ರಭೂ! ಶಾವು ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಎನಿಸಿಕೊಂಡವರು.
ಸೈನ್ಯ ನದಿಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಲ್ಲಾ ವಿಚಿತ್ರತಾಧಿವತ್ಯ
ವಹಿಸಿದವರು! ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದೇ ಒಳ್ಳೇದು
ನಾನು ವಿನಯದಿಂದ ಹೇಳುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ
ನೆಂದರೆ, ಜಯಿಸಿದ ದೇಶಗಳನ್ನು ಕಾಳುಕೊಳ್ಳುವ
ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವುದೇ ಸಾವಿರ ದೇಶಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದ
ಹಾಗೆ" ಎಂದನು ಸೇನಾಪತಿ.

"ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈಗ ಈ ಓಕಾಂಗೂ ಪ್ರದೇಶ
ವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡೇ ಆಗಬೇಕು. ಇಷ್ಟಲ್ಲಾ
ರಾಜರನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿ ಹಾಕಿ ಕಡೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಬಿಟ್ಟರ ರಾಜ
ನಿಗೆ ಬಾಳುವುದೆಂದರೇನು" ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು
ಸಂಪಾದಿಸಿದ ನನ್ನ ಓರ್ತಿಗೆ ಕಳಂಕ ಕುರುವಂತಿದೆ ನಿನ್ನ
ಮಾತು." ಎಂದನು ಮೆಹರ್

ಮೆಹರನ ಅಜ್ಜಿಗೆ ಮರು ಮಾತಿಲ್ಲ. ಲೈವಿಲ್ಲ
ದಷ್ಟು ಜಗದ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಹೊಸ ಸೇನೆಯನ್ನು
ತರಿಸಿದನು. ಆ ಕಾಡುರಾಜನನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳ
ದೇಕೆಂಬ ಹಟವೇ ಹೊರತು, ಕಲ್ಲು ಮುಳ್ಳು ಹಳ್ಳ
ತಿಟ್ಟುಗಳ ತೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲದ ಅರಣ್ಯ
ವನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸೌಖ್ಯಗ್ಯ
ವೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಮೆಹರನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ.
ಅವನ ಸೈನಿಕರಾರಿಗೂ ಒಡುಕುವ ಆಶೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಹಟವೇ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಮೆಹರ್, ಓಕಾಂಗೂ
ರಾಜನಾದ ಬೆಟ್ಟಿನನ್ನು ದೇವದಿಂದ ರೋ, ಕೊಂದೋ
ತನ್ನದಿರಿಗೆ ತಂದವನಿಗೆ ಸಾವಿರ ಮೊಹರಿ
ಕೊಡುವವೆಂದು ಹೇಳಿ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಹುರಿ
ಗೊಳಿಸಿದನು.

ಮೆಹರನ ಸೈನಿಕರು ಹಟಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಕಾಡಿಸೊಳಗೆ
ಹೊಕ್ಕು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಭಿಲ್ಲ ವೀರರನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಧಿಸಲಾ
ತೊಡಗಿದರು. ಈ ಅನ್ಯಾಯದಿಂದ ಭಿಲ್ಲರು ಮತ್ತಷ್ಟು

ರೊಟ್ಟಿಗಿದ್ದರು. ಅವರೂ ಜೀವದ ಆಶೆ ಬಿಟ್ಟು
 ಒಟ್ಟೊಟ್ಟು ಭಿಕ್ಷು ಹಕ್ಕುವುದಿ ಸೈನಿಕರನ್ನಾದರೂ
 ಕೊಲ್ಲದೆ ಸಾಯಿಸಿ. ಆದರೆ ಭೂಮಿಯ ಹೆತ್ತ
 ಹಾಗೆ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಬರುವ ಈಜಿವ್ವು ಸೈನ್ಯವನ್ನು
 ನಾಶ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರಿಗೆ
 ತೋರಿತು ಸ್ವಯಂ ಬೆಟ್ಟದ ರಾಜನೇ ಯುದ್ಧದ
 ಕಣ್ಣೆ ಇಳಿದನು.

ಬೆಟ್ಟದ ರಾಜನು ಮೊವಲು ಸೂರಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ
 ಬಹುದೆಂದು ನೋಡಿದನು. ಅವರ ಮೆಹರ್ ಒಪ್ಪಿ
 ಕೊಳ್ಳಬಾರನೆಂದು ತೋರಿತು ಸುಂಧಿಗೆ ತಲೆ ಹಾಕಿದರೆ
 ಇಷ್ಟ ದಿನಗಳ ಜಿರಿಸ ಹಗೆಯಿಂದ ತನ್ನನ್ನು
 ಚಿತ್ರವರೆ ಮಾಡಿಯೂಸೆಂದು ಅವನು ಲಂದು
 ಕೊಂಡನು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ
 ವಿರಸ್ತರ್ಗ ವರೆಯುವುದೇ ಮೇಲು ಈ ಸಿಕ್ಕೆಯ
 ದಿಂದ ಬೆಟ್ಟದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದು
 ಕೊಂಡ. ಈಜಿವ್ವು ಸೇನಗಳನ್ನು ಎರಡು ಬೆಟ್ಟಗಳ
 ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿರಿಸಿ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಧೀ ಕೊಟ್ಟನು.

ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಆ ಮಹಾ ದುರುದ್ದದಲ್ಲಿ ಕಡೆಗೆ
 ಮೆಹರ್‌ಗೇ ವಿಜಯವಾಯಿತು ಕೂಡ ಈತನು
 ವಿರಡೊಟ್ಟರೂ ಉಳಿಯರಿಸಿ ಮೆಹರನ ಸೈನ್ಯ
 ದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾವಿರಾರು ಸೈನಿಕರು ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.
 ಉಳಿದವರು ಹಮ್ಮಾ ಒಡುಕುವೆಂದು ಸುಮಾರು
 ಒಟ್ಟು ಸುರಬಿಟ್ಟರು.

"ಬೆಟ್ಟದ ಎಲ್ಲಿ ಓಡಿದು ತಂದಿರುವೆವೋ?"
 ಎಂದು ಮೆಹರ್ ಆತನಿಂದ ಸೇನಾವತಿಯನ್ನು
 ಕೇಳಿದನು.

"ಗಾಯಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಅವನ ಕಳೇಬರವು
 ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರ ಕಳೇಬರಗಳ ಸಡ.ಬೆ ಇದೆ ಪ್ರಭು
 ಅದೂ ಭಿನ್ನಾಭಿವಾಗಿವೆ ಅವನ ಮಂಡವೇ
 ನಾಲ್ಕಾರು ಮಂದಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದಿತು" ಎಂದೂ
 ಒಟ್ಟು ಸೈನಿಕ.

ಅವನನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲದಲ್ಲಿ
 ಮೆಹರ್ ಹೊರಟನು ಸತ್ತ ಕಳೇಬರಗಳನ್ನು
 ತುಳಿದುಕೊಂಡು ಅವರು ನಡೆದರು.

ಅವರು ಆ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ತಲೆದಿಡಿದಾಗ, ಅಜ್ಞ
 ಕರಿಯ ಶರೀರದ, ಎತ್ತರವಾದ ಮಗುಪ್ಪನೊಬ್ಬ ಆ
 ಸಾವಿರಾರು ಶವಗಳ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಯೂ
 ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದನು.

ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಮೆಹರ್ "ಬಿಡುಗಡೆ ನೀನು?"
 ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅವನು ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಮೆಹರ
 ನನ್ನು ನೋಡಿದನು; ಮೂತಾದಲ್ಲಿ.

"ಇವನು ಬೆಸವನೋ ವರಮಾಂಸ ಭಕ್ಷಕ. ಶವ
 ಗಳನ್ನು ತಿತ್ತು, ಹಿನ್ನಲು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ" ಎಂದನು
 ಸೇನಾವತಿ.

ಸೇನಾವತಿ ಬೇಕಾದ ಮಾತು ನಿಜವೇ ಅಭಿಲಾ
 ಷೆಶದ ಕಾಡ.ಗರ್ಜೆ ಮನುಷ್ಯರ ಮಾನ ತಿನ್ನು
 ಅವರು ಅನೇಕಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ.

ಮೆಹರ್ ಆ ನರಮಾಂಸ ಭಕ್ಷಕನೊಂದಿಗೆ.
 "ಇಷ್ಟೊಂದು ಮಾಂಸ ಬಿದ್ದಿರುವಾಗ ನೀನು ಅತ್ತಿತ್ತ
 ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಿರುವುದು ಏನನ್ನು?" ಎಂದು
 ಕೇಳಿದನು.

"ಇವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಯಾರೋ ಕೊಂದು
 ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ನನಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ಒಂದೇ ಶವ ಮಾತ್ರ.
 ಅವರೂ ಕೊಂದುವರ ಅನುವುತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇವು
 ಗಳನ್ನು ತಿನ್ನ ಬೇಕಾದ್ದೇ ನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೇ? ಇವರನ್ನು
 ಕೊಂದುವರು ಬರುತ್ತಾರೋ ಅಂತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.
 ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರೂ ತಾನೇ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ? ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರೇ, ಇಷ್ಟು
 ಶವಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿನ್ನುವಿರೋ?" ಎಂದು ಆಕರಿಯ.

ಮೆಹರ್ ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ನಗುತ್ತ, "ಇವರನ್ನೆಲ್ಲ
 ಕೊಲ್ಲಿಸಿದವನು ನಾನೇ. ಅದರೇ ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕಾಗಿ
 ಆಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಕರಿಯನು ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತ,
 "ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಆಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟು ಜನರನ್ನು ವೈರ್ಥವಾಗಿ
 ಏಕೆ ಕೊಲ್ಲಿಸಿದಿರಿ?" ಎಂದು ಮರು ಪ್ರಶ್ನೆ
 ಮಾಡಿದನು.

ಮೆಹರ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ತನ್ನ ಸೇನಾಪತಿಯೊಂದಿಗೆ.

ಇವನೊಬ್ಬ ತೀರ ಅನಾಗರಿಕ ವ್ಯಾಜಿ. ಇವನಿಗೆ
 ಅರ್ಥವಾಗುವ ಶಾಗೆ ಹೇಳಲು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯ
 ವಾಗದು." ಎಂದನು.

ಅಗ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಮೆಹರನ ಹಿಂದೆ ಯಾರೋ
 ನೆಗಾಡಿದಂತೆ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಮೆಹರ್ ತಟಕ್ಕನೆ
 ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು.

ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವ ಫಕೀರನೊಬ್ಬ
 ನಿಂತು ನಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಎಲ್ಲಿ ಮಾಕನ್ನೂ
 ಕೇಳಿದ್ದನು.

"ಮಹಾತ್ಮರೇ, ನಗುವಿರೇಕೆ?" ಎಂದು ಮೆಹರ್
 ಎಸ್ಮಯದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

"ರಾಜನೇ, ನೀನು ಅನಾಗರಿಕನೆಂದು ಹೇಳಿದ ಈ
 ಪರಮಾಂಸ ಭಕ್ಷಕನು ಹಸಿವನ್ನು ತೀರಿಸಲಿಕ್ಕೆ
 ಹೊರತು ವರ್ಥವಾಗಿ ತನ್ನಂತಹ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು
 ಕೊಲ್ಲುವವನಲ್ಲ. ನೀನೋ? ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು
 ವ್ಯಾಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ
 ತಲೆ ಹಾಕಿ ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ ಮನುಷ್ಯರ ಪ್ರಾಣವನ್ನು
 ತೆಗೆಯಿಸುತ್ತಿರುವೆ. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಆಲೋಚನೆ
 ಮಾಡು. ಅಗ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಅನಾಗರಿಕನು
 ಯಾರೆಂದು ನಿನಗೇ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ!" ಎಂದು
 ಫಕೀರನು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಸಡಿಲನಂತ ಮೆಹರನ
 ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕಿತು.

ಫಕೀರನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿರುವ ನಿಜವನ್ನು ತಿಳಿದು
 ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ ಮೆಹರ್, "ಇವತ್ತಿನಿಂದ ಯುದ್ಧದ
 ಮಾತೆತ್ತಲಾರೆ!" ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು.

ದೇವಿಬಾಗವತ

ಶೃಂಗನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ವ್ಯಾಸನು, "ಕಂದಾ, ನಾನು ನೂರು ವರ್ಷ ತಪಸ್ಸುಮಾಡಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಇದಿರಾದಬೇಡವು, ನಿನಗೀಗ ಯೌವನವು ಬಂದಿದೆ. ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಖವಡಬೇಕಾದ ವಯಸ್ಸು. ಧನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀನೇನೂ ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ನಾನು ಯಾವ ರಾಜನನ್ನಾದರೂ ಕೇಳಿ ಹಣ ತರುತ್ತೇನೆ. ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಿರಲು ಹಣವೂ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರಬೇಕಾದುದರಿಂದ, ಅದರಲ್ಲಿ ನಿನಗೇನೂ ಕೊರತೆಬಾರದಂತೆ ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು.

"ಅವ್ವಾ, ಮದುವೆಯಿಂದ ಸುಖ ಬರುವುದೆಂಬ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಹೇಗೆ ನಂಬಿರಿ? ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಾನಾ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಸಂಸಾರ ಕೂವದಿಂದ ಮೇಲೇಳಲಾರದೆ ಕ್ಷೀಣಿಸಿ ಹೋಗುವವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನಲ್ಲವೇ? ಅಂತಹ ದುಃಖಾಂಶವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ ಸುಖವನ್ನು ಸುಖವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದೇ? ಸಂಕಲೆಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ

ಪಡೆಯಬಹುದಾದರೂ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮಮಕಾರ ಪಾಶದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡವನಿಗೆ ಬಿಡುಗಡೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಸುಖವನ್ನು ನಾನು ಹೇಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿರಿ?" ಎಂದನು ಶುಕ.

"ಮಗನೇ, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ನಿರ್ಮಲವಾಗಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಮಾರ್ಗ. ಮನಸ್ಸು ಧೃಢವಾಗಿದ್ದುಬಿಟ್ಟರೆ ಯಾವುದೂ ಬಂಧನಗಳಾಗಿ ಬಂಧಿತರಾಗುವ. ವ್ಯಾಯಾಮಿ ಧನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತ, ಸುಳ್ಳು ಮತಾಡದೆ, ಶೌಚವನ್ನು ಬಿಡದೆ, ವಿಧ್ಯುಕ್ತವಾದ ಧರ್ಮ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಗೃಹಸ್ಥನಾದವನು ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಕಂದಾ, ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಿದ್ದು, ಅತಿಥಿಗಳನ್ನು ಆದರಿಸುತ್ತ ವಾನಪ್ರಸ್ಥರಿಗೂ, ಸಂಸಾರಿಗಳಿಗೂ ಸಹಾಯಕನಾಗಿರುತ್ತ, ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಧರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಆಚರಿಸಿ ಕಡೆಗೆ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಮುಷ್ಠಿ ಮೊದಲಾದ ಮಹರ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲಾ

ಅಸ್ಸಿಲ್ಲೇ ?" ಎಂದು ವಿಷೂ ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗದೆ ಅವನು ಆ ಆರ್ಥ ಶೋಧವನ್ನೇ ಪರಿಸಲು ತೊಡಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಹಾ ದೇವಿ ನಾಲ್ಕು ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಶಂಖ, ಚಕ್ರ, ಗದಾ ಪದ್ಮಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಬಂಗಾರದ ಬಟ್ಟೆ ತೊಟ್ಟವಳಾಗಿ ಕಿರಣಗುವನ್ನು ಕೂಸುತ್ತ, ಹಸ್ತಂತೆಯೇ ಇರುವ ಶಕ್ತಿರೇವತೆಯೊಡನೆ ತನ್ನೊಂದಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ವಿಷ್ಣು ವಿಠ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದಳು.

ವಿಷ್ಣು ಆ ದಿವ್ಯ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಏನೂ ಹೇಳಲಾಗದೆ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತನಾದನು. ಆಗ ದೇವಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ, "ನೀನು ಸುಗುಣಾದವನು. ನಾನು ಸತ್ಯಶಕ್ತಿ, ನಿನ್ನ ತೊಕ್ಕಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಹುಟ್ಟಿರಬೋಗುಣಾದವನಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ರೋಗಗಳನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡುವನು ಅವನು ಮಾಡಿದ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ನೀನು ವಾಸಿಸುಗಿರುವೆ. ಆ ಬ್ರಹ್ಮರೇವತಿ ಕಾಣ್ಕೆ ಪಾಪಗಳ ನಡುವಿನಿಂದ, ಕ್ರೋಧವಶಾತ್ ರುದ್ರನು ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಆ ರುದ್ರನು ತೀವ್ರವಾದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ, ಅದರ ಮೂಲಕ ತಾಮಸಗುಣ ಪಡೆದವನಾಗಿ, ಪ್ರಳಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಶ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ನೀನು ನನ್ನ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಪೋಷಿಸಬೇಕಾಗಿದೆಯಷ್ಟೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸತ್ಯಶಕ್ತಿಯಾದ ನನ್ನನ್ನು ನೀನು ಧರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾನು ಯಾವ ಗುಣ ನಿನ್ನ ವಕ್ಷಸ್ಥಳಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತೇನೆ. ಅರ್ಥವಾಯಿತೆ ?" ಎಂದಳು.

ಅದಕ್ಕೆ ವಿಷ್ಣು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅಯ್ಯೋ ಒಂದು ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ಅದೇನೆಂದರೆ ನಾನೊಂದು ಶೋಧಕನನ್ನು ಕೇಳಿದನು ಅವನು ನಾನು ಹೇಗೆ ಕೇಳಿದನೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ ನೀನೇ ತಿಳಿಸಬೇಕು" ಎಂದನು.ವಿಷ್ಣು "ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು. ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಸುಗುಣಕೊಂಡುಕೊಂಡು ನೋಡು

ತ್ತಿರುವಿ, ಹಾಗೆಲ್ಲ ನಾಪ. ನೀನಿಗೆ ಆ ಆರ್ಥ ಶೋಧವನ್ನು ಹೇಳಿದವಳು ಎಗುಣಾಸ್ವರೂಪಿಣಿಯಾದ ಪರದೇವತೆ. ಇದು ಭಾಗವತವೆಂಬ ಹೆಸರಿರುವ ಮಂತ್ರ ಪರದೇವತೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲಿನ ಅನ್ಯಾಕದಿಂದಲೇ ನೀನಿಗೆ ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿದಳು. ಇದನ್ನು ಬಿಡದೆ ಪರಿಸುತ್ವಾ ಇದ್ದರೆ ಕುಭವರಂವರೋಗೇ ನಡೆಯುತ್ತವೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಹಾದೇವಿ ಮಾಧು ವಾದಳು. ಮುಂದೆ ವಿಷ್ಣು ಆ ಮಂತ್ರದ ಒಲ ದಿಂದಲೇ ಮಧುಕೃಬಿಧರನ್ನು ಕೊಂದು, ಆ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಛಯವಟ್ಟು ತನಗೆ ಶರಣಾಗತನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಅವನು ಉಪದೇಶಿಸಿದನು. ಬ್ರಹ್ಮನು ನಾರದನೊಲ ನಾರದನು ವ್ಯಾಸ ಮಹರ್ಷಿಗೂ ಹೇಳಿದನು.

ವ್ಯಾಸ ಅವನು ಕುಣಿಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿ, "ಕುಂಡಾ, ಇದನ್ನೇ ನಾವು ಅನೇಕ ಸಂಖ್ಯೆಗಳಾಗಿ ಎತ್ತರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ್ದೇನೆ." ಎಂದನು. ತಂದೆ ಉಪದೇಶಿಸಿದ ಆ ದಿವ್ಯ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪರಿಸುತ್ವಾ

"ಹೋಗಿದಾ ಕುಮಾರಾ! ನನ್ನ ಪಡವಾಣಾಗಳೂ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಇವೆ ನಿನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದ ಸಂತಯಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಕೊಠಡೀ ತರುಗಿ ಬಂದು ಬಿಡು." ಎಂದು ಕೇಳಿ ವ್ಯಾಸನು ಕನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಮಿಥಿಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ

ಕುಳಿತು ತಂದೆಯ ಕಾರ್ತ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಅಪ್ಪಗೆ ಪಡೆಯ ಮಿಥಿಲಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತುರಿದ ಅನೇಕ ಭೇಷಗಳನ್ನೂ, ಅರಣ್ಯಗಳನ್ನೂ, ಪರ್ವತಗಳನ್ನೂ, ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನೂ, ಕುಪ್ಯಾಶ್ರಮಗಳನ್ನೂ, ನೋಡುತ್ತ, ಎರಡು ವರುಷಗಳಲ್ಲಿ ಮೇರು ಪರ್ಮತ ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ದಾಟಿ, ಓಮಾಲಯ ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ಮುಕ್ತಿಯಿಂದ ಪಡೆದಲ್ಲಿ ದಾಟಿ, ಮಿಥಿಲಾ ನಗರವನ್ನು ತಲುಪಿದನು. ನಗರ ವ್ಯಾರದ ಹತ್ತಿರ ಅವನು ವಿಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುವವನಂತೆ ನಿಂತಿರಲು, ದ್ವಾರ ವಾಲಕನೊಬ್ಬನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಯಾರು ನೀನು? ನೀನು ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಹೊರಟಿರುವೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕುಳಿತು ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನಾತ್ಮರವೂ ಕೊಡದೆ ಮಗರದ್ದಾರದ ಹೊರಗೆ ಕ್ಷಿಣ ವ್ರತಮೆ ಯೆಂತೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತನು.

"ಹಾಗೆ ಕುಳಿತರೆ ವಿನು ಅರ್ಥ? ಅನುಮತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬಹುದೆಂದು ಅಂದು ಕೊಂಡೆಯಾ? ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ವೇದಾಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಹಾಗಿ ಕಾಣುವೆ. ನಿನ್ನ ಕುಲ ಗೋತ್ರಗಳನ್ನೂ, ರಾಜ್ಯದೊಂದಿಗೆ ನಿನ್ನಿಗಿರುವ ಕೆಲಸ ವೆಂಬುದನ್ನೂ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಇಲ್ಲಿಯ ನಿಯಮವೇ ಹಾಗಿದೆ ಎಂದು ದ್ವಾರಪಾಲಕನು ಕುಮ್ಮುಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದನು ಅದಕ್ಕೆ ಕುಳಿತು, "ನಾನು ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಯಾವ

ಕಸನು ಆ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲೇ ಇದ್ದುದಿಲ್ಲವು ಅದರ ಕಸನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ವಿನೋ ಮಹಾರವು ತುಂಬಿ ಮಂತ್ರ ವ್ಯಾಸನಿಗೆ ತೋರಿಸು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು, "ವಿನವ್ವಾ ನೀನು ನನ್ನ ಮಗನಾಗಿದ್ದು ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಕುರಿತು ಇಷ್ಟೊಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದೇ? ನನ್ನ ಮಾತುಗಳು ನಿನಗೆ ಹಿಡಿದ ಹೋದರೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡು ಮಿಥಿಲಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ಜನಕನೆಂಬ ರಾಜನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಪರಮ ಶಾಂತನಾಗಿಯೂ ಮಹಾಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿಯೂ ಇರುವನು. ನೀನು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿ ನಿನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಸಂದೇಹವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು" ಎಂದನು.

"ಎಮ್ಮ ಮಾತು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ! ರಾಜ್ಯ ಪಾಲನೆಯೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಮೂಲವಲ್ಲವೆ? ಹಾಗಿರುವಾಗ ಈ ಜನಕನು ಹೇಗೆ ಜ್ಞಾನಿಯಾದನೆಂಬುದನ್ನು ಮೊಂಡಲೇ ಬೇಕು. ಅದು ಒಳ್ಳೆಯದೇ. ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ ಎಂದನು ಕುಳಿತ"

ಕೆಲಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದನೋ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ದ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ ನೋಡೆ ತಿರುಮಲೆ ಇನ್ನು ವಿಚಾರವೇ? ನಾನು ಯಾವ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ ಮೇರು ಪರ್ವತವನ್ನು ದಾಟಿ, ಒಮ್ಮೂಲಯವನ್ನು ದಾಟಿ ಈ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ದುರಾಶೆಯಿಂದ ಬಂದೆನಲ್ಲ! ಅದು ಸನ್ನದೇ ತವ್ವು ಸುಧಾರಣೆ ದಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರು ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ದೇಶದೇಶಗಳನ್ನು ತಿರುಗುತ್ತಾರೆ. ನನಗೆ ಧೂದ ಅತಿ ಇಷ್ಟದಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಕರ್ಮದಿಂದ ನಾನು ದೇಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಿಯ ಮೇರುಪರ್ವತ? ಎಲ್ಲಿಯ ಮಿಥಿರೆ? ಒಲಿ ಗಾರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತ ಇವ್ವರೂರ ಬಂದೆಂದರೆ ಅದು ಪನ್ನೆ ಪ್ರಾರಬ್ಧಕರ್ಮ ಹೊರತು ಫಲವೇನಾ ದರೂ ಇರೆಯೆ? ನಾನು ಪುಟ್ಟ ಇವ್ವೆಲ್ಲಾ ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಫಲಿತವೇನೆಂದರೆ ಯಾವನೋ ಸೇವಕನೊಬ್ಬ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿದಂತೆ ತಡೆಯುತ್ತಾನೆ! ಬುದ್ಧಿನೋತಿ ಕಲಿಸುತ್ತಾನೆ!" ಎಂದನು.

ಇವನಾವನೋ ಮಹಾತ್ಮನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ದ್ವಾರ ಪಾಲಕನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ಕೂಡ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ವಿನಯದಿಂದ ಬಾಗಿ ಕೈಮುಗಿದು, "ಅದ್ವ ಸದೆಯಾಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಯವಿಟ್ಟು ಬನ್ನಿ. ಒಳಗೆ ಹೋಗಿರಿ. ನಿಮ್ಮಂಥವರನ್ನು ಯಾರು ಪಾಸೇ ತಡೆಯುವರು?" ಎಂದನು.

"ನಿನ್ನ ವಿಧಿಯನ್ನು ನಾನು ಸೆರವೇರಿಸಿದರೆ ಅದು ತವ್ವು ಹೇಗಾದೀತು? ವಿಸ್ತರೇನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ರಾಜನು ನನಗೆ ಪಾತಿ ಅಡ್ಡೆಮಾಡಿಲ್ಲಾನೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ರಾಜನರೂ ತವ್ವು ಇಲ್ಲ. ಅರೋಚನ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದಿಗೆ ಬಂದರೇ ತವ್ವು ಅದು ಸನ್ನದೇ ತವ್ವು!" ಎಂದನು ಕುಕ.

ದ್ವಾರಪಾಲಕನು ಅವನನ್ನು ಒಳಗೆ ಹೋಗು ವಂತೆ ವನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ಕುಕನು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ರಾಜಮಂದಿರವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿರುವ ದ್ವಾರ

ಪಾಲಕನು ಅದ್ವ ತಡೆದನು. ಕುಕನು ತಿಲೆಯಂತೆ ಅದ್ವಯೇ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿರುವಾಗ, ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿ ಬಂದು ಕುಕನನ್ನು ನೋಡಿ ನಮ ಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಕನ್ನೆಯಾಗಿ ಕರೆದೊಂಡು ಸುಂದರ ವಾದ ರಾಜೋದ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಕುಕನಿಗೆ ಅತಿಥಿಸತ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಎಲ್ಲಾ ಕೈಗಾರ ಕಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಹಾರಾರಣ ಪ್ರತ್ಯೆ ಯುಳ್ಳವರಾದ, ಅವಶ್ಯಕಿಯರನು ಮಿಾರಿಸುವ ಸುಂದರಿಯರಾದ, ಪೌಶ್ಕಾಸ್ಥ್ಯಮೂರನ್ನು ಕರೆಯಿ ಕುಕನಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಕುಕನು ಅದ್ವಯೇ ವಿಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಅವನ ಸೇವೆಗಾಗಿ ನಿಯೋಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮೇಕ್ಕೆ ಯರು ಅವನಿಗೆ ಬಗ್ಗುಬಗ್ಗು ಭಕ್ಷ್ಯಭೋಜ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅವರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿದರು. ಅವನ ಅಂದಾಕದ ಸೌಕುಮಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅವರು ಬೋಹಿಸಿ,

ಕೊಟ್ಟು ಕುಶಲವ್ರಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು ಎಂದು ಗೋವನ್ನು ಕುಳಿಸಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಗೌರವಿಸಿದನು. ಕುಳನು ಕೊಡೆ ಜನಕಮಾತಾಜನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕುಳನ ಅಗಮನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಜನಕನು ಕೇಳಲು, ಕುಳನು ಹೇಳಿದನು: "ರಾಜಾ, ನಾನು ತಂದೆಯ ಅಡ್ಡೆಯ ಮೊರೆಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ತನ್ನ ತಂದೆ ಮೃತನು ನನಗೆ ಕಾಪಾಡುವನು, ಎದ್ದು ರಾತ್ರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದರು. ಅದಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ಮಾಡುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಸಂಸಾರಬಂಧಗಳಿಗೆ ಹೆದರಿ ಮಾಡುವೆ ಬೇಡೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಧರ್ಮವು ಕೊಡುವಂತಹದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪಾಠಶಾಲೆ, ಗೃಹಧ್ಯಾತ್ಮಮವೇ ಕಾತ್ಯಾಯನಿ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ಅದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಅಲ್ಲಮೇ ಪಾಠಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕಡೆಗೆ ಅವರು ವಿಧಿರಾಜರಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಜನಕಮಾತಾಜನ ರಾಜಾ ನನ್ನ ಅನುಮಾನಗಳನ್ನು ಹೀರಿಕೊಂಡು ಎಂದು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ, ನಾನು ಮೇರುವೆವೆ. ಹಿಮಾಲಯಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾನು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಕುಳನ ಕರ್ತವ್ಯವೇನು?"

ಕುಳನ ಮೊರೆಗೆ ಜನಕನು ತಲೆಬಾಗಿತ್ತು, ಹೇಳಿದನು. "ನೀನು ನರಕಕ್ಕೆ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಬಯಸುವೆಯಾದರೆ ಮೊದಲು ಕಾಪಾಡುವುದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಇರತು, ಗುರು ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಟ್ಟು, ಗುರುವಿನ ಅನ್ನನೆ ಪಡೆದು ಮಾಡುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಹುಡುಗಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಪಾರಪಿಯವಳನ್ನು ಮದಿಸುತ್ತಾ, ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ, ಗೃಹಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರಮಾಡುತ್ತಾ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಾನಪ್ರಸ್ಥಾಶ್ರಮ

ತಮ್ಮ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಅವನ ಮುಂದೆ ಕೇಳಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಕುಳನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದಿರುವವನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಆ ಸ್ತ್ರೀಯರು, ಶೃಂಗಾರ ಬೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಭಯಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಾಧಾರಣ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ, ರಾತ್ರಿ ಅವನು ಮಲಗಲು ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟರು. ಕುಳನು ಆ ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿ ಬೆಳಗಿನ ಜಾಮದಲ್ಲಿ ಎದ್ದನು. ಆಗ ಅವನ ಪ್ರಯಾಣದ ಲಳರಿಗಳು ಕಡಮೆಯಾಗಿದ್ದುವು. ಬೆಳಗಾಗುವವರೆಗೂ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆಮೇಲೆ ಕಾಲ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಮತ್ತೆ ತಪಸ್ಸಮಾಧಿದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು.

ಕುಳ-ಜನಕ ಸಂವಾದ

ಕುಳನು ತನ್ನ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಜನಕಮಾತಾಜನು ತನ್ನ ಪುತ್ರಿ ಹಿತಮೊಂದಿಗೆ ಕುಳನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಅದ್ಭುತ

ವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು, ಕಾಮಶ್ರೋಧಾದಿಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ಅಗ್ನಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಶ್ವೇತ ಅವಹಿತೋತ್ಸೃವಂತೆ ಮಾಡಿ, ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ, ಎಲ್ಲಾ ಮಮಕಾರಗಳನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಕನ್ಯಾಕೆವನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಅದಾವುದನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಕನ್ಯಾಕೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದರಿಂದ ಮಾತು ಅಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮವೈರಾಗ್ಯವು ಉಂಟಾದಾಗಲೇ ಕನ್ಯಾಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಎಲ್ಲವತ್ತಿಂಟು ಸುಖವಾಗುವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಲವತ್ತು ಗೃಹಸ್ಥನಿಗೆ, ಎಂಟು ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ."

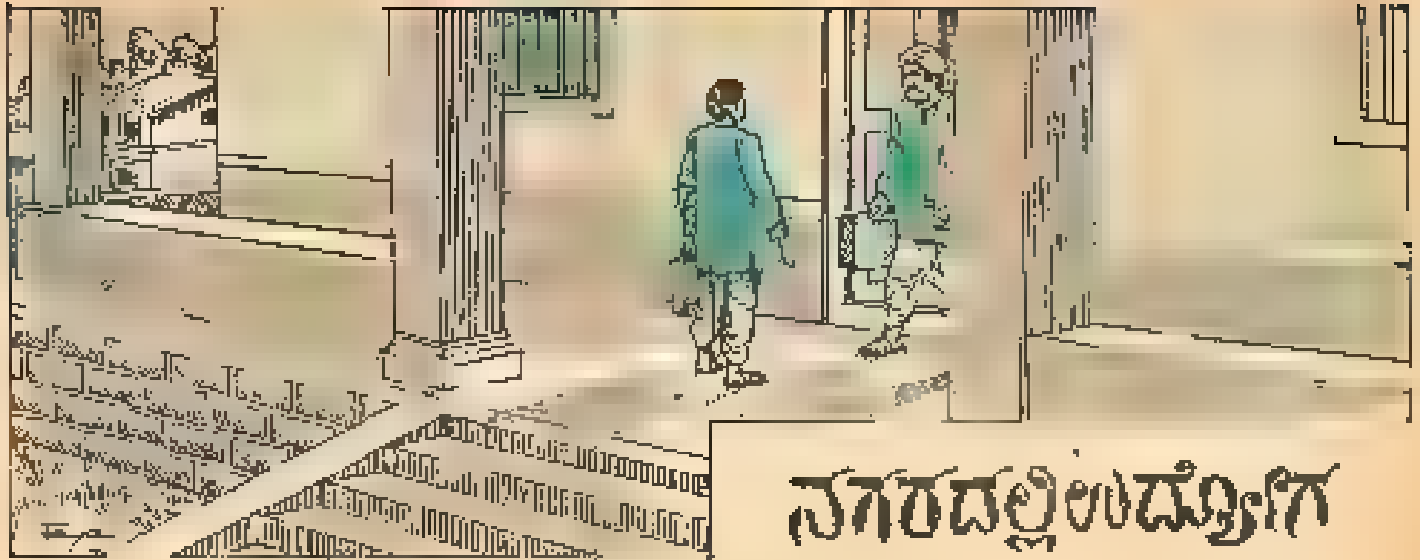
ಆಗ ಕುತುಬು ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದನು "ಹುಡುಕು ಮಕ್ಕಳಿನಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯವು ಬೇರೂರಿಯವನಿಗೆ ಕನ್ಯಾಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನಿದೆ?"

"ಈ ಮಾತು ಪರಿಣಿತಕ್ಕೊಪ್ಪದು. ಏಕೆಂದರೆ ಒಮ್ಮೇಲೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಬಿಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೇ ದೊಡ್ಡ ಪಾಂಡುನಾದರೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಬಾಗಿ ಹೋಗಿಬಿಡುವನು. ಇನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನ ಸುಗತಿ ಹೇಳುವುದಾಗಿದೆ." ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರವೂ ಮಹಾರಾಜನು ಒಟ್ಟಿಗಲ ಅತಿ, ವಿದ್ವಯುಕನು. ಕುಲಸುತರ ಕಿಂಕರಿತ ವ್ಯಕ್ತಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಮುಂತಾದುವೆಲ್ಲಾ ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಹೀರನ ಒಗೆ ಹೇಗೆ? ಕೆಲವೇಕೆಗಳನ್ನು ಹತೋತ್ತಮಯೋಗಿಗಳು ಕೊಳ್ಳುವುದು

ಹೇಗೆ? ಅದುದರಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಭೋಗಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸಿದ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು. ಮುಂದಾಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದರಿಂದಲೇ ಮನುಷ್ಯ 'ಅರ್ಥ' ಎತ್ತರದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮೂಗಿರುವನು. ಒಂದು ದಿನ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಯಾವನಾದರೂ ಕನ್ಯಾಕೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ, ಭೋಗಗಳ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ಉಂಟಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವುಳ್ಳ, ಸ್ವತಃಯಾಗಿ ಸರಕವೇ ಗತಿ! ಅದನ್ನವನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸುಪಾದಿಸುತ್ತ, ಕಡೆಗೆ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಬಾಕಿ ಬಿಡುವಂತಹದ್ದು ಅದನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸರಿ ಯಾದರ ವಾಗಿ ತರಬೇಕು. ಗ್ರಹಸ್ಥನಾಗಿರುತ್ತ, ಶಾಂತತೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ, ಉಳಿ ಒಂದರ ಉಪ್ಪು ಹೋಗದೆ, ಸವಿವಾದರ ಕಿನ್ನಿ ಇಳುವುದು ಹಾಗೆ ಮಂತ್ರವಾದ ಲೋಕವನ್ನು ಸರಿಸುವವನಿಗೆ ಕಡೆಗೆ ಮೋಕ್ಷವು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದು ಸುಲಭವು. ನಾನು ಎಷ್ಟು ಭೋಗಗಳನ್ನಾದರೂ ಅನುಭವಿಸುವವನು. ಯಥೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಹೀವಿಸುವವನು. ಅದರೂ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಳನಿಮ್ಮೋಲಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಸತ್ತು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗ ತೆಗೆದೆ ನಾನು ಕೂಡಾ ಹಾಗೆಯೇ ಬೇರಿಸುವುದವ್ವೆ?" ಎಂದು ಕುತುಬು ಕುಳಿನಿಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದನು.

ನಗರದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ

ಒಂದೊಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ವೆಂಕಟಾಚಲನೂ ಶೇಷಾದ್ರಿಯೂ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿದ್ದು ಎದ್ದಾಘ್ಯಾಸಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದರು ಅಪರಿಬ್ಬರಿಗೂ ನಗರದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗವೂಡ ಬೇಕೆಂದೂ ಆಸೆಯಾಗಿದ್ದಿತು

ಅವನ್ನು ಕುರಿತು ಅನ್ನೇಷಣೆ ನಡೆಸಿದಾಗ, ನಗರ ಪಾಲಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಖಾಲಿ ಜಾಗಗಳಿರುವಂತೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಇಂತಹ ದಿನ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಆಯ್ಕೆ ನಡೆಯುವುದೆಂದು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಬಂದಿತು.

ವೆಂಕಟಾಚಲನ ತಂದೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತನಿದ್ದ ಆ ಸ್ನೇಹಿತನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಮೂರಹರಿ ಎಂಬವನು ನಗರದಲ್ಲಿದ್ದ. ಆದುದರಿಂದ ತಂದೆ ವೆಂಕಟಾಚಲ ನೊಂದಿಗೆ, ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಭತ್ತ, ತಾವಡಗಳಲ್ಲಿ ಇಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲಿಗೆ, ಮೂರಹರಿಯ ಮನೆಗೇ ಹೋಗುವಂತೆ ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಿಂದ ಮೂರ ಹರಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಗದವನ್ನೂ ಬರೆಯಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ವೆಂಕಟಾಚಲನೇನೋ ತಂದೆಯ ಅಭಿಮತದಂತೆ ಮೂರಹರಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಆದರೆ ಶೇಷಾದ್ರಿಗೆ ಗುರುತು ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದವರಲ್ಲಿ ಇಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಚ್ಛವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ, ತಾನು ಭತ್ತದಲ್ಲಿಯೇ ಇಳಿದುಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದನು.

ಅವರು ನಗರಕ್ಕೆ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರ ಆಯ್ಕೆಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ದಿನದ ಮುಂಚಿನ ದಿನವೇ ಮೂರಡ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದರು. ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ಹೊರಡುವುದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆ ದಿನ ಬೆಳಂಜಾವದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಗರವನ್ನು ತಲೆಪಿದರು. ಬೆಳಗಾದರೆ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರ ಆಯ್ಕೆ.

ಶೇಷಾದ್ರಿ, ಅವ ಸರವ ಸರವಾಗಿ ಭತ್ತವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೋದನು. ವೆಂಕಟಾಚಲನು ಕಾಗದ ದಲ್ಲಿ ಬರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ವಿಳಾಸವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕೊಂಡು ಸುಲಭದಲ್ಲಿಯೇ ಮೂರಹರಿಯ ಮನೆ ಯನ್ನು ತಲೆಪಿದನು

ಅವನು ಆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ಶುಚಿವೈದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ, ಸುಮಾರು ಏಳು ವತ್ತು ಎರಡಿನ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬ, ದೂರ ಪ್ರಯಾಣವಾಡುವವನ ಹಾಗೆ ಕೈಯಲ್ಲಿಂದೂ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೂರಗೆಬಂದನು

"ಮುರಹರಿಯವರ ಮನೆ ಇದೇ ಏನು?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದ ವೆಂಕಟಾಚಲ. "ಹೌದು. ಇದೇ
ನಾನೇ ಮುರಹರಿ. ನೀವು ಯಾರು?" ಎಂದು
ಅ ಮನುಷ್ಯ ವೆಂಕಟಾಚಲನನ್ನು ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿ
ಮೋಡುತ್ತ ಕೇಳಿದನು.

ವೆಂಕಟಾಚಲನು ತನ್ನ ವಿಷಯ ಹೇಳಿ ಕಾಗದ
ಕೊಟ್ಟು ಬಳಗಿದರೆ ಒಮ್ಮೊಗಕ್ಕೆ ಮೂಕಿ ಸ್ತಬ್ಧ
ವಿಶೇಷ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು
ನನಗೆ" ಎಂದನು.

ಅ ಮನುಷ್ಯ ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣೋಡಿಸಿ
"ಒಳ್ಳೇದು. ನಾನು ಅವರವಾಗಿ ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ.
ನನ್ನ ಅಗ್ಲಾನಿಗೆ ಸೌವಿ ವಿಶ್ವವೇದಂ ವಾರ್ತೆ ಬಂತು.
ಗುಲಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಮನೆ ನಿಮ್ಮದೇ
ಅಂದಕೊಳ್ಳಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ. ನಾಳೆ ಸಾಯಂಕಾಲ
ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಾಗದವನ್ನು ಹಿಂದೆ
ಕೊಟ್ಟು ಬೇಗಬೇಗನೆ ಹೊರಟುಹೋದನು
ವೆಂಕಟಾಚಲನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋದನು.

ದೂವೈ ಮನೆ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ವೆಂಕಟಾಚಲನು
ಸಹಕೋಗೇಯ್ದಿರ್ದ ಮಂಟಪವನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು
ಸ್ವಲ್ಪ ಮಲಗಿದನು. ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂತೂ ಇಲ್ಲ
ಎಂಬ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಾರೋ ರಡದವನೆ ಬಾಗಿಲು
ತಟ್ಟಿದ ತಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮೆಟ್ಟಿಬಿರ್ದದ್ದನು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಾಗ
ಬೆಳ್ಳಗೆ ಬಳಗಾಗತು ಮನೆಯ ಕೊಠಗೆ ಹತ್ತಾರು
ಮಂದಿಗಳು ದೂವೈಕೊಲು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು
ನಿಂತಿದ್ದರು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಕೊಡಲೇ ಅವನಲ್ಲ
ಒಮ್ಮೆಲೇ ವೆಂಕಟಾಚಲನ ಮೇಲೆ ನುಗ್ಗಿ ಓಡಿದು
ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಮ್ಮುರಿ ಕಟ್ಟಿದರು.

ಅಚ್ಚರೊಂದಿಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮೂರುಕ. "ಎಂಥ ಕೆಟ್ಟ
ಕಾಲ ಬಂತು! ನಾನು ಮನೆಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು
ಕೊಂಡು ಈ ಕಳ ಕೊಠಮ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು
ಬೇರೂರಿಬಿಡುವುದೇ" ಬಾವುವದ್ದು ಒಳ್ಳೆಯದು
ನಗವಾಳಗಳ ಗತಿ ಎನಾಗಿರೋ ಮೋಡುತ್ತೇನೆ"
ಎಂದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮೆಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ
ಎದೆ ಬಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ. "ಎಲ್ಲಾ ಖಾಲಿ! ಏನೂ

ಇಲ್ಲ ಈ ಕಳ್ಳ ಮೂರಹತ್ತಿರವೇ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಡಿದ್ದಾನೆ ಹೇಳು! ನಗ ನಾಣ್ಯಗಳಿದ್ದಾ ಎಲ್ಲಿವೆ? ಮೂರಹತ್ತ, ಕೊಟ್ಟ? ಸತ್ಯ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ, ಅದುದಾಗಿ, ಕೊಂಡು ಹಾಕಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎನ್ನುತ್ತ ವೆಂಕಟಾಚಲನ ಕೊರಳು ಹಿಡಿದನು.

"ನಾನು ಕಳ್ಳನಲ್ಲ. ವಸಗೇನೂ ತಿಳಿಯದು ನಾನು ಈಗತಾನೇ ಈ ಮನೆಗೆ ಬಂದವನು" ಎಂದು ವೆಂಕಟಾಚಲನು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದನು.

"ಎಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳು! ನಿನ್ನ ಹಣ ಕಳ್ಳ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಹೇಳು!" ಎಂದು ವೆಂಕಟಾಚಲನ ಬೆನ್ನಮೇಲೆ ನಾಣ್ಯಗಳು ಗುದ್ದುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದನು ಆ ಮುಂದು

ವೆಂಕಟಾಚಲನಿಗೆ ತೀರದ ಅವಮಾನವೆಸಗಿತು. ಉದ್ವೇಗಗೊಂಡು, ಅದ್ವೈತ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ವೇಲೆ ಮಾರಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಆತನ ಬಂದುಕಡೆ ಹೊಸ ಊರು, ಹೊಸ ಮನುಷ್ಯರಿರುವಲ್ಲಿ ತನ್ನೆ ಊರು ಸಹಾಯಮಾಡುವರೆಂಬ ಆದೋಳವೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ! ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವವರು

ಯಾರು? ತನ್ನನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಹೊರಗೆ ಹೋದವನು ಕಳ್ಳನೆಂದಾಯಿತು. ಜಾರದ್ದ ಕಳ್ಳರು ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ರಿಂದಾಯಿತು!

ಅವನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೈ ಮುಗಿಯುತ್ತ, "ಆ ಮನುಷ್ಯ ಇಂಥಾ ಕಳ್ಳನೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಉದ್ವೇಗಗೊಂಡು ಬಂದವನು ನನ್ನ ಕಂದೆಯ ಮಿತ್ರರು ಅಪರ ಮಿತ್ರರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಒಂದು ಐಶ್ವರ್ಯ ತಂದಿದೆ. ಇದು ಮೂರಹತ್ತ ಎಂಬವರ ಮನೆಯಲ್ಲವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿ, ಕಾಗದವನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು

ಮೂರಹತ್ತ ಈ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಆರು ತಿಂಗಳಾಯಿತು ಪ್ರಸ್ತುತಕ್ಕೆ ಇವನನ್ನು ಕೋಣ ದೊಳಗೆ ಬಂಧಿಸಿದವೇಕೆಂಬ ಒಬ್ಬರು ಹೋಗಿ ಆ ಮೂರಹತ್ತನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ" ಎಂದು ಹಿರಿಯನೊಬ್ಬ ಅದರಂತೆ ಕೂಡಲೇ ವೆಂಕಟಾಚಲನನ್ನು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ದೂಡಿ

ಬಾಗಿಲುಹಾಕಿ ಜಲಕಸಿಕ್ಕಿಸಿ, ಮುರಹರಿಯನ್ನು ಕರೆದು ತರಲು ಓಡಿದನೊಬ್ಬ ಮುರಹರಿ ಬರುವಾಗ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾಯಿತು.

ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ವೆಂಕಟಾಚಲನು, ಬಳಲಿಕೆಯಿಂದಲೂ, ನಿದ್ರೆಯಿಂದಲೂ, ಒಸಿವೆಯಿಂದಲೂ, ಉದ್ಯೋಗದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಎಸಾರಿಹೋಯಿತೆಂಬ ಅಮೋಘನೆಯಿಂದಲೂ ಅರ್ಭಗತ್ತವನ ಹಾಗಾಗಿದ್ದ.

ಮುರಹರಿ ಒಂದು ವೆಂಕಟಾಚಲನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದಿ, "ಇದು ನನ್ನ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯು ಬರೆದ ಪತ್ರವೇ ಈ ಕುಡುಗನನ್ನು ನಾನು ಈ ಮೊದಲು ಕೋಡಿಲ್ಲವಾದರೂ ಇವನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮೋಢವೂ ಇಲ್ಲ, ಇವನು ನಮ್ಮೊರಿಸವನೇ, ಸುರಯವೇನಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಆ ಮೇರೆ ಎಲ್ಲರೂ ವೆಂಕಟಾಚಲನನ್ನು ಹಿಂಸಿ ಸಿದ್ಧಕ್ಕೆ ನೊಂದುಕೊಂಡು ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳುತ್ತ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು ಮುರಹರಿ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರಲು ಆಜ್ಞಾನಿಸಿದರೂ ವೆಂಕಟಾಚಲನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತ, "ನನಗೆ ನೀವು ಬಹಳ ಉಪಕಾರಮಾಡಿದಿರಿ. ಇನ್ನು ನಾನು ಸೀದಾ ನಮ್ಮೊರಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಇಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಆಗಲೇ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕೇವಾದ್ರಿ ಅವನಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಬಂದು, "ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ನೀನೇಕ ಬರಲಿಲ್ಲ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ವೆಂಕಟಾಚಲನು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ಕೇವಾದ್ರಿ, "ಇದರಿಂದ ಒಂದು ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಬಿಡು. ನಿನಗೆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ಸರಿದೀಲೆಂದು ಏಕೆಂದರೆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮೋಸಮಾಯಿಗಳು ಸರ್ವಸಾಧಾರಣವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಒದ್ದಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಇದರಿಸಬೇಕು ನೀನು ಏನು ಹೇಳಿದರೂ ಆಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಮಾತು ಯಾರೂ ಕೇಳುವಂತಿಲ್ಲ ಆಗ ನೀನು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕೋರಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಗರವಾಲಕ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಕರೆಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಿತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ನಾಸಿರುತ್ತೇನೆಲ್ಲ" ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜಾಗಲೂ ಅಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ ಅವುಗಳಿಂದ ನೀನು ಕಳ್ಳನಲ್ಲವೆಂದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಪರೀಕ್ಷೆಗೂ ಹಾಜರಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿ ಹೋಗಲಿಬಿಡು ನನ್ನನ್ನು ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಲು ಅಪ್ಪನೆಯಾಗಿದೆ." ಎಂದನು.

ವೆಂಕಟಾಚಲನಿಗೂ ನಗರದ ಮೋಸುದಿಟ್ಟಿತು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲೇ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡುತ್ತ ನಮ್ಮದಿ ಯಾಗಿರತೊಡಗಿದನು.

ಚಂದಮಾಮಾ

ಕೈಮೂಲ್

ಬೃಹದ್ರಥವಸ್ತು

ಪ್ರವೇಶದಿನವಿಲ್ಲ

ಬಹುಮಾನಗಳಿಗಾಗಿ.

ಕೈಮೂಲ್ ಪದವಿ ಬಹುಮಾನ ರೂ 15

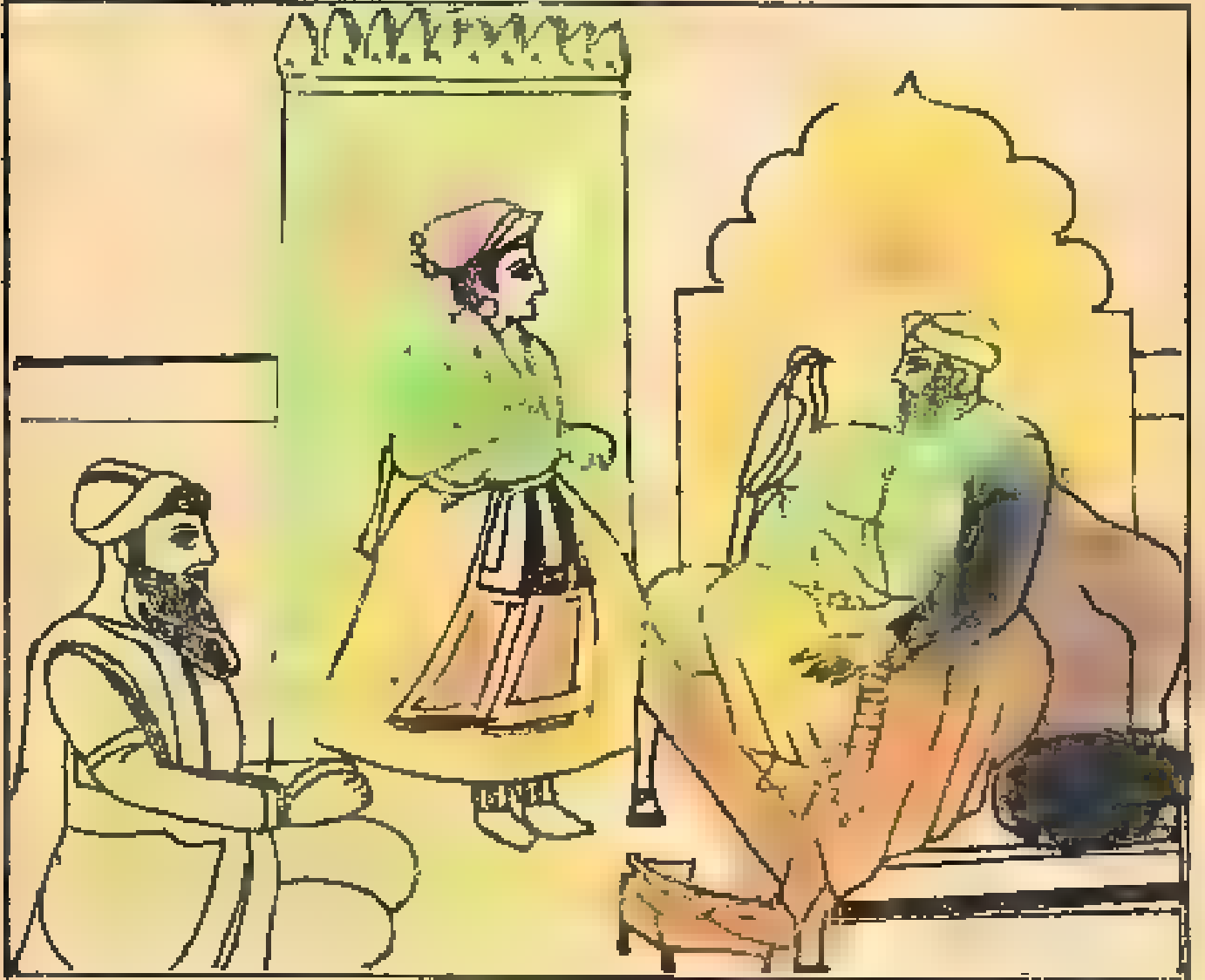
ಕೈಮೂಲ್ ದ್ವಿತೀಯ ಬಹುಮಾನ ರೂ 10

ಕೈಮೂಲ್ ತೃತೀಯ ಬಹುಮಾನ ರೂ 5

ಕೈಮೂಲ್ 5 ಪುಸ್ತಕಗಳ ಬಹುಮಾನಗಳು

ಕೈಮೂಲ್ - 10 ಕುರಿತುಕೊಡುಗಳು

ಚಂದ್ರ ಗಣಪತಿ ಕುರಿತುಕೊಡು

ಕೇವಲ 12 ವರ್ಷದ ವಯಸ್ಸಿನ ಪ್ರಾಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಬಹುದು ■ ಮೂಲಿನ ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ 'ಕೈಮೂಲ್' ಬಣ್ಣಗಳಿಂದ ಬಣ್ಣ ಹಾಕಿ ■ ಬಣ್ಣ ಹಾಕಿದ ಪ್ರವೇಶಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ

P.B. No. 9328, COLABA, Bombay 400 005

ಫರೀಕಾಂತವು ಅಂತಿಮ ನಿರ್ಣಯವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಇದರ ನಡುವಾಗಿ ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು.

Name . . . . . Age . . . . .

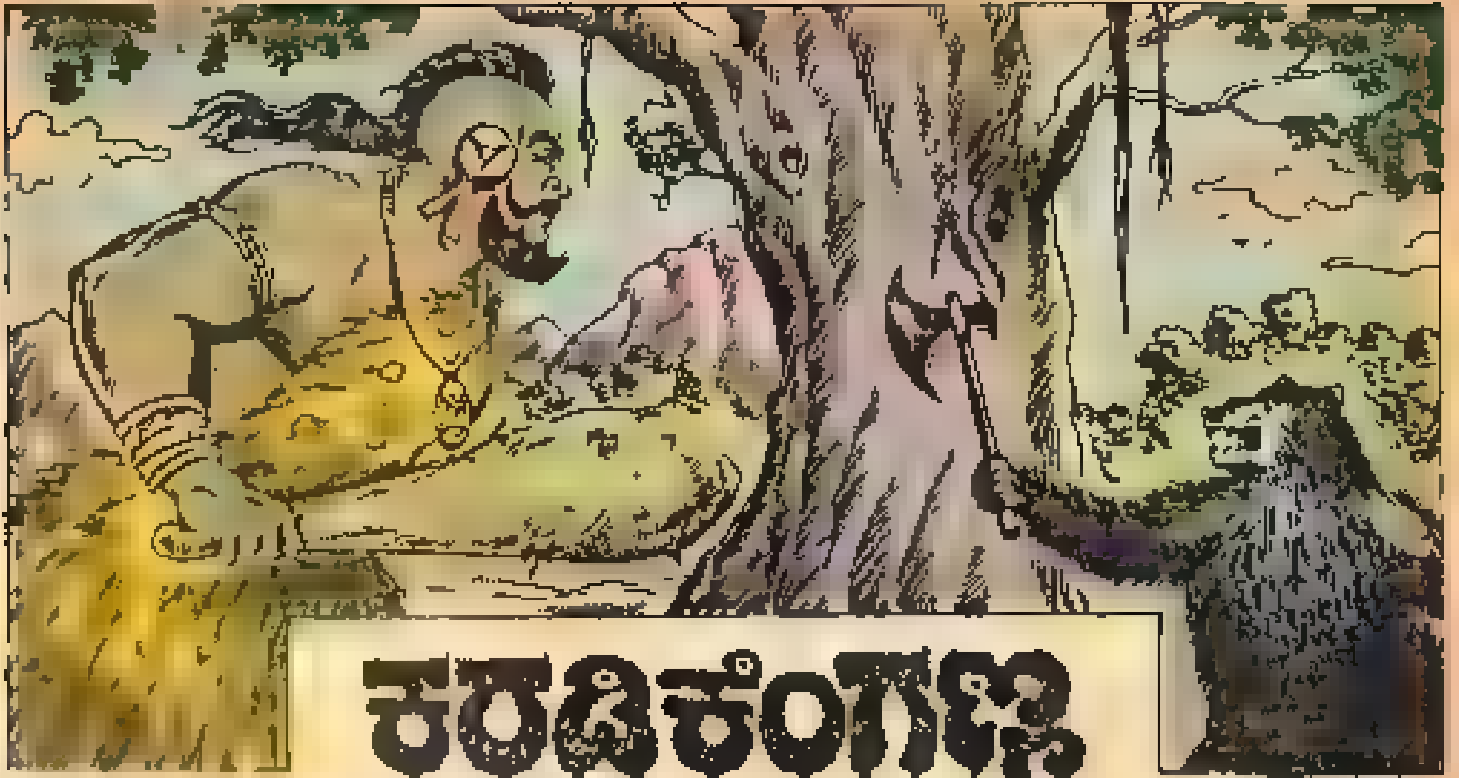
Address . . . . .

ವಯಸ್ಸಿಗಾಗಿ, ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ವಿಳಾಸವನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಬರೆಯಿರಿ

ವಯಸ್ಸಿಗಾಗಿ, ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ವಿಳಾಸವನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಬರೆಯಿರಿ

ಪ್ರವೇಶಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವ ಕೊನೆಯ ತಾರೀಖು: 31-3-1979

CONTEST NO 7

ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣಿ

2

[ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಳ್ಳರ ನಾಯಕನಾದ ನಾಗಮಲ್ಲನಿಗೆ ಸ್ಥಿರ ದಾರ್ಮವಿರಾಜನು ತನ್ನ ಹೆಸರು ದಾರ್ಮಮುಳ್ಳು ಎಂದು ಹೆಳಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮೋಡಿದನು. ನಾಗಮಲ್ಲನು ನಂಬದೆ ಅವನನ್ನು ಒಂದು ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಒಯ್ದನು. ಕಿಟುಕನಾಯಕ ಕರಡಿ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದನು. ಅವರ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಉಗ್ರದಂಡನೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸನೊಬ್ಬ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದನು. ಕಿಟುಕರಡಿಯವನು ರಾಕ್ಷಸನ ಮೇಲೆ ಚಪ್ಪಾಟಲಿ ಎತ್ತಿದನು.]

ಸುನಿಯಾಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಜಗಜಗ ಹೊಳೆಯುವ ಚಪ್ಪ ಗೊಡಲಿಯನ್ನೂ, ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿಸುತ್ತ ಮುಂದೆಬರುವ ಕರಡಿಕಿಟುಕ ನಾಯಕನನ್ನೂ ನೋಡಿ ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಮೊದಲು ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಏನೋ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದು ಅವನಲ್ಲಿ ಕಂಪನ ಉಂಟಾಗಿ ಕೊಡಗಿತು. ಅದರೂ ಅವನು ತನ್ನ ಕಲ್ಲಿನ ಗದೆಯನ್ನ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಚಾಚ, "ಎರೋ! ನೀನೊಬ್ಬ ಕೆಳ್ಳ! ನಿಜವಾದ ಭಲ್ಲೂಕವಲ್ಲ. ಮಾನವ ಭಲ್ಲೂ ಕಾಥಮಾ! ನಿಲ್ಲೋ! ಏನು ನಿನ್ನ ಪೊಗರು?"

ಎಂದು ಗರ್ಜನೆಯದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದನು. ಕರಡಿ ಕಿಟುಕನು ಕಟ್ಟನೆ ನಿಂತು, ಉಗ್ರದಂಡನನ್ನ ಮೇಲಿಂದ ಕೆಳಗಿನವರೆಗೂ ನೋಡಿ, "ಎಲವೋ! ಉಗ್ರದಂಡರಾಕ್ಷಸಾ! ರಾಕ್ಷಸನೆಂಬ ಅಹಂಕಾರ ವನ್ನ ಮುಂದೆ ತೋರಿಸಬೇಡ! ನಿನ್ನ ಹೋತದ ಗಾಂಭೀರ್ಯವನ್ನ ಸಾರುವುದು. ನಿನ್ನ ಕಾಲೂ ಗದೆಹಿಡಿದ ಕೈಯೂ ಕಂಠಸ್ತರವೂ ನಡುಗುವುದು ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ! ಬರೀ ಭೂಪಾಕಾರ ನೋಡಿ ಹೆದರುವ ಒಡವಲ್ಲಿ ನಾನು!" ಎಂದನು ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಉಗ್ರದಂಡನು ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ.

• ಜ • ರ ಮೂ ದು •

ಸುತ್ತಿವೆ" ಎಂದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕ.ವೃಷಿ ಹಿರಿ, ಚವಗೊಡರಿಯನ್ನು ಸೊಯ್ಯನೆ ತಿರುಗಿ ರಾಕ್ಷಸನ ಕಿರುಕುಳದಿಗೆ ಬಿಡಿದನು.

ಅಗ್ರದಂಡನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕುಳಿತು ಕೂಡಿ ಅಕ್ಷರ ಟ್ಟರೊಂದು ದೇವದಾರು ವೃಕ್ಷದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಯಿ ಮಿಕ್ಕು, ದುಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಚವಗೊಡರಿ ಹಿರುಗಿಸುತ್ತಾ ಬರುವ ಕುಟುಂಬದಿಯವನೊಂದಿಗೆ. "ಎರೋ ಕಂಡಿಯಾದ ಕುಟುಂಬನುಮಾ, ಎರೋ ನನ್ನ ಹಾಗೆ ಮಹಾ ಬರಿಹವೆಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಕ್ಷುರ್ರ ತಾಂಕಿ ದಹಿಸಿ ಅರೋಚನೆ ಮಾಡು. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಕಡ್ಡಿಗಿಡಿದ್ದು ಒಬ್ಬರ ನೊಬ್ಬರು ಕೊಂದುಕೊಳ್ಳುವ ಹೆಣಗಾಟದಲ್ಲಿ ಕೈಕಾಲು ಮೂರಿದುಕೊಂಡರೆ ಏನಾಗಿ ರಾಕ್ಷಸನೊತ್ತೆ ಗೊತ್ತೇರೋ?" ಎಂದನು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಕಂಡಿಕುಟುಂಬ ನಾಯಿ ಮಗಿ ಕಾಮ ಆ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಬಾಧ ಕೊಡುವೆನೋ ಎಂದು ಮೊಟಗಿ ಬಂತು. ಕಂಡಿಕೆಂಗಿನ್ನಾ ಮೂಂಕಿಳರು ತನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದು, ದುಷ್ಕನಾದ ಕಾಡಯಗಿರಿಯ ದುಮ್ಮೂಷಿರಾಜನ ಕರೆಯನ್ನು ಕಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಏಜ್ಜು ರಾಕ್ಷಸನೊಂದಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು ಮಾಡ ಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇನೆ? ತನ್ನನ್ನು ಹೆದರಿಸಿದ ಆ ರಾಕ್ಷಸ ತಾನು ದೊಡ್ಡ ಚವಗೊಡರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಪ್ಪು ಮೂರ ಒಡಿದವೆಂದರೆ ಅವನು ಕೂಡ ಒಡಿಯತೋ! ಕಾಮ ಗಿಟ್ಟಿತೋ! ಗಡಿಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಮೂಲಕಾರಣ ಮಹಾಮೂಂಕಿಳರಾದ ಕಂಡಿಕೆಂಗಿನ್ನಾಡೆ! ಅವರು ತೊಳದ ಕಾಯಾರ್ತ ಮುಖವಲ್ಲದೆ, ಈ ರಾಕ್ಷಸನೊಂದಿಗೆ ಕ್ಷಮೆ ಪಡೆಗೇ?

ಹೀಗೆ ಅರೋಚನೆಮಾಡಿ, ಬೆರಗಿನಿಂದ ಚವ ಗೊಡರಿಯ ಹರಿಹವೆಪ್ಪೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ

ಕಾಲುಗಳಿಂದ ನೆಲೆಯನ್ನು ಗುಣ್ಣಿ. "ಒತ್ತೋ! ಎನ್ನ ಕಣ್ಣು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿರೆಯೆಂದಾಯಿತು. ಎನ್ನ ಕೈಕಾಲು ಗಳು ಎಕೆ ನಡುಕುವೆ ಗೊತ್ತೋ? ಎನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಭಯದಿಂದಲೇವಲ್ಲ. ಆ ಸಹ್ಯದಿಂದ! ಕೊಪದಿಂದ! ಹೌದೋ ಎನ್ನಲ್ಲಿ ಕಂಡಿ ಪಾಲೆಪ್ಪು? ಮನುಷ್ಯನ ಪಾಲೆಪ್ಪು? ಒನ್ನ ಮೇವದ ಸಂಕರ ರವಕ್ಕನೂ ಗೊತ್ತಾಗದೆಂದೂಕೊಂಡೆಯಾ? ಏನದು ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಸಂಕರ ರೂಪ?" ಎಂದನು.

ಅವನು ಕೇಳಿ ಕುಟುಂಬಸ್ಥನೊಂದು ಅಕ್ಕುಗ್ರಹಾಗಿ ಬದ ಗೊಡರಿಯಿಂದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೆ ಬಾಯು ಮೇರೆ ಹೊಡೆದು. "ಎಲವೋ ರಾಕ್ಷಸಾಧವನೇ. ಕಂಡಿಕೆಂಗಿನ್ನಾ ಮೂಂಕಿಳರಿಂದ ಕ್ಷುರ್ರಕ್ಷುರ್ರ ಈ ಕುಟುಂಬದಾಯಿತೆ ಕಂಡಿಯಾದ ನನ್ನನ್ನು ಅವ ಹೇಳನೆ ಮಾಡುವೆಯೇನು? ಇದು ಸಂಕರವೇವಲ್ಲ. ಬುಡೆಯಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಪಿರಲಿ ಗೋಣ, ಎನ್ನ ಕರೆಯನ್ನು ಅಗಲಿ ನೆಲದಮೇಲೆ ಹೊರಕಾಡಿ

“ಎರೇ! ಉಗ್ರದಂಡಾ! ನಾನಿದ್ದಿಗೆ ಬಂದ ಕಾರ್ಯ
ಮೆನೆಂಬುದನ್ನು ಸವಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ನೆನಪು
ಮಾಡಿದಿ. ಮೆಚ್ಚದೇ ನಿನಗೆ! ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ದಾರಿ
ಹಿಡಿದು ಹೋಗಬಹುದು. ನಾನು ಈಗ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ
ಅಡಗಿರುವ ಆ ಮುಮುಕ್ಷುರಾದವನ ತಲೆ ಕಡಿದು
ಕೊಂಡು ನನ್ನ ದಾರಿಹಿಡಿದು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.
ನಿನ್ನಾಗಿ ಮುಖ ಮಾಡಿಕರು ಕಾವಿದ್ವಾರ.” ಎಂದು
ಹೇಳಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದನು.

ಉಗ್ರದಂಡನು ಎರಡನೇ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬೃ, “ಸ್ವಲ್ಪ
ತಾಳು ಕಟಕನಾಯಕನೇ! ಇದಿಗೂ ನೀನು ಕರಡಿ
ಕುಂಗಿಗ್ಗೆ ಎಂಬ ಮಹಾವಿಮಾಂಸಕರ ಹೆಸರು ಹೇಳದೆ
ಯಲ್ಲ” ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ಕುಂಗಿಗ್ಗೆ ಮಹಾಂಸಕನನ್ನು
ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಆತನೂ ನೀನು ಹೇಳುವುದನೂ
ಒಬ್ಬನೆಯೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯೂ ಅಂತ ಸಂದೇಹ
ವಾಗಿದೆ ನೀನು ಹೇಳುವ ಈ ಮಹಾಂಸಕನ ವಯಸ್ಸು
ಎಷ್ಟಿರಬಹುದು? ರೂಪ ಅಕಾರ ಆಯುಧ
ಮುಂತಾದ್ದು ಹೇಗಿವೆ?” ಎಂದನು.

ಕರಡಿಹುಲನಾಯಕನು, ದೊಡ್ಡ ಧ್ವನಿಯಿಂದ
ನಕ್ಕು, “ಕೂಯ್! ಚಂದ್ರರ ವಯಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚು
ಆವರಗೂ ಆಪ್ತೇ ವಯಸ್ಸು, ಅವರ ಕಣ್ಣು
ಮುಂದೆಯೇ ಹಿಮಾಲಯ ಶರ್ವತಗಳು ಹುಟ್ಟಿ
ಇವು, ದೊಡ್ಡದಾಗಿವೆ. ಪ್ರಹ್ಲವತಾ, ನನಿ ಎಳೆ
ಮಗುವಾಗಿದ್ದಾಗ ಕೆನ್ನನೆ ಅರಳಿ ಸಾವಿರಾರು ಜಲ
ಕಾಂಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ ಒಡಾಡುತ್ತಾ ಪಾರಿವರವನ್ನು ಆತ
ನೋಡಿದ್ದಾನೆ. ಉಳಿದದ್ದೆಲ್ಲಾ ವಿವರ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ
ಈಗ ಸಮಯವಿಲ್ಲ. ಹೋಗಯ್ಯ” ಎಂದನು.

ಛಾರೇ, ಕರಡಿಹುಲಾ! ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ
ಆವಗುಡಲಿ ಎಷ್ಟು ಹರಿಹವೇ. ನಿನ್ನ ತಲೆ
ಮೇಲಿನ ಸಾಂಗಿಯೂ ಆಪ್ತೇ ಹರಿಹ! ನೀನೂ
ನಿನ್ನ ಒಡೆಯೇ ಬಂದು ಆ ಕರಡಿಕುಂಗಿಗ್ಗೆ ಮಹಾ
ಮಹಾ ಮಹಾಂಸಕರ ದಹನ ಮಾಡಿದರೆ ವಿನೂ

ಅಂತ? ಬರೇ? ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ
ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇನೂ ಬೇಡದು.” ಎಂದು ಉಗ್ರ
ದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನು ಹನ್ನೆರಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಿನ ಗಡಿಯನ್ನು
ದೂರ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

ರಾಕ್ಷಸನ ಈ ದಿಡ್ಡಿರ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೋಡಿ
ಕರಡಿಹುಲನು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತ, “ಇದೇ
ನಿರೇನು? ನಿನ್ನ ಕಲ್ಲಿನ ಗಡಿಯನ್ನು ಅಪ್ಪ ದೂರ
ಬಿಡುತ್ತಿರುತ್ತಿರುತ್ತಿರು! ಇದರಲ್ಲಿ ಪಾದರೂ ವಿಶೇಷ
ವಿದೆಯೇ?” ಎಂದನು.

“ಯಾಕೆಲ್ಲ! ಈ ಕ್ಷಣದಿಂದ ಸಾವಿರಾರು
ಅಂದರೆ ನೀನೂ ನಾನೂ ಸ್ನೇಹಿತರು!” ಎಂದನು
ಉಗ್ರದಂಡ ನಗುತ್ತ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕರಡಿಹುಲನು ಹೊಟ್ಟೆ ಹುಗ್ಗಾ
ಗುವ ಹಾಗಿ ನಕ್ಕು, “ಕುಂಗಿಗ್ಗೆ ಮಹಾಂಸಕರ
ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಭಲ್ಲೂ ಹಿರಸುವ ಮಂತ್ರದಂಡವು
ಹಗಲಿ ನನ್ನ ರೂಪ ಹೀಗಾದರೂ, ಅದೇನು ಕಾರಣ

ಯಾರೊಬ್ಬರು ಕೃಷ್ಣ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ನೋಡಿದೆ. ದುರ್ಮುಖಿ
ರಾಜವ ತಲೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮರುತ್ತಾಡಿದ್ದೇ
ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಕೂಡ ಮಾಡಬಾರಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿ
ದೊಡ್ಡದೇ ಅನುಪರಂಪರ ಪದ್ಮಿಲ್ಲರ ನಡುವೆ
ದೇಹವು ಕಾಣದಂತಾಗು ತಾನು ಎವೆಗೆ ತನ್ನ ದೇಹ
ಮಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಇದ್ದರೂ ನನಗೆ ಬೇಡ.
ನಿನ್ನ ಗುಹೆಯ ದಾರಿ ನೀನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ರಾಕ್ಷಸಾ!
ಎಂದು ಹೇಳಿ ದುರ್ಮುಖನು ಹಿರಿಕೊಂಡಿರುವ
ಗುಹೆಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದನು.

ಈ ಕುರಿ ಕರಡಿ ಕೂಕನಾಯಕನು ಗುಹೆಯ
ಪಾಯುವಲ್ಲಿರುವ ಕೃಷ್ಣ ಎಲೆದು ಹೊರಳುವ
ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಲಳಗಿದ್ದ ರಾಜವ
ಅಗಾಧಶಕ್ತನು ಕಳೆ ನುಗ್ಗಿವೊಡನೆಂದಿಗೆ "ಈ ಕೃಷ್ಣ
ಎಷ್ಟು ಹೊಕ್ಕು, ಹೀಗೆ ಹೋತು? ಅವನ ಕೈ
ಮಾದ ಈತನಿಗೆ ಖಂಡಿತಾ ಗುಹೆಯ ಕೃಷ್ಣ ಹೊರಳಿ
ಹೋಗುತ್ತದೆ ಅದೋಲೆ ದುರ್ಮುಖನೊಂದಿಗೆ

ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಾಯಬೇಕು' ತೋನಿ ಮಾಡೋಣ" ಎಂದನು ಒಣ ತರಗಲೆಯಂತೆ ಪಡುಗುತ್ತ.

ಪಾಗಮ್ನನು ದುರ್ಮುಖರಾಜನನ್ನು ಕೊಡಿ
ದನು. ದುರ್ಮುಖನು ತನಗೆ ತಾನೇ ಗೊಣಗಿ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಅಲ್ಲಾಡುವ ಗುಹೆಯ ದ್ವಾರದ ಕೃಷ್ಣನೇ
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಪಾಗಮ್ನನು ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಅನುಚರರಿಗೆ
ಕತ್ತಿಗಳನ್ನು ಒದ್ದವಾಗುತ್ತಿರಲು ಎಚ್ಚರಿಸಿ.
ದುರ್ಮುಖನೊಂದಿಗೆ "ಎಲೈ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನೇ,
ನಿನ್ನ ಅಗಾಧಶಕ್ತನ ಮಹಿಮೆಯ ನೀನು ಒರೆಯ
ತಿಟ್ಟಿಗಿಟ್ಟು ಅಲ್ಲವೆಂದು, ರಾಜನೇ ಎಂದು ನಮಗೆ
ನಂಬುಗಿಯಾಗಿದೆ. ನೀನೇ ನಿನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ತುಳಿಸಿ,
ಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು,
ಗೊಣಗುತ್ತಿರುವುದು ಏನನ್ನು ' ಮಂತ್ರಗೊತ್ತ,
ಹೇಳುವೆಯಾ?" ಎಂದನು ಕೋಪದಿಂದ.

"ನಾನು ಗೊಣಗುವುದು ಮಂತ್ರ, ಇನ್ನ
ದ್ದೆವದ ಮಂತ್ರ, ದಿನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ದೈವವನ್ನು
ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ!" ಎಂದನು ದುರ್ಮುಖರಾಜ
ನಡುಗುವ ಕಂಠದಿಂದ.

"ಓಹೋ! ಹಾಗಾದರೆ ಈ ದಿವದವರಿಗೆ ನೀನು
ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಇನ್ನೆದ್ದೆವದ ಅನು
ಮತಿಸಿದುದಂತಲೇ ಮಾಡಿರುವೆಯೆಂದಾಯಿತು
ಎನ್ನರೂ ನಿನ್ನ ಅಳಿಯ ಅಕ್ಕಾದವನ್ನು ಹೇಳುವುದು
ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ ಛೇ ಛೇ! ಹೊರಗೆ ನಡಿ! ಅಥವಾ
ರಾಜ!" ಎಂದು ಪಾಗಮ್ನನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ
ದುರ್ಮುಖನನ್ನು ದೂಡಿ ಅರ್ಧ ತೆರೆದ ಗುಹೆಯ
ದಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಓಯ್ ಭಲ್ಲೂಕ
ದುರ್ಮುಖನಾ! ಕೃಷ್ಣ ವಿಧಾನವು ಈ ಗುಹೆ
ಯೊಳಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದವರು ದುರ್ಮುಖಿ
ತುಟ್ಟ ಎಂದು ಕುಳ್ಳು ಹೇಳುವ ದುರ್ಮುಖರಾಜ
ತಾನೇ" ಅಥವಾ ಇಲ್ಲಿ ಇಗ್ಗುವಾಗಿದ್ದಾಗ ನೀನೇ

ಅಹುತಿಯಾಗಬೇಕೆ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. "ಬೇಡ ಬೇಡ! ನನಗೆ ಬೇಕಾದವನು ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜ ನೊಬ್ಬನೇ! ಉಳಿದ ಚಿಲ್ಲರೆ ಮನುಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ನನಗೇನು ಕೆಲಸ? ಅವನನ್ನು ಗುಹೆಯೊಳಗಿಂದ, ತಲೆಸಹಿತ ಹೊರಗೊಂಡಿರಿ. ತಲೆ ಮಾತ್ರ ಕಡಿದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿದಿರುತ್ತೀನೆ. ದೇಹವನ್ನು ನೀವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ!" ಎಂದನು ಕರಡಿಹುತ.

"ಹಾಗಾದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಳು" ಎಂದು ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ದುರ್ಮುಖನನ್ನು ನೋಡಿ, "ರಾಜಾ ದುರ್ಮುಖಾ! ಇನ್ನೂ ನಾನಲ್ಲ ವನ್ನಬೇಡ. ಹೊರಗಿನವನು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ನೀನೂ ಕೇಳಿದಿಯಲ್ಲವೇ? ಸಾವಂತೂ ನಿಮಗೆ ತಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಜೋಚಿತವಾಗಿ ವೀರಕಂಠಿ ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದು ಆ ಕರಡಿ ಮನುಷ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಿ ಸಾಯಬಾರದೆ? ತಗಿ ಕತ್ತಿ! ನಿನ್ನಂಥ ರಾಜ ಬಲಿ ಅಡಿನಂತೆ ತಲೆ ಕಡಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ನಿನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳೇ ನಕ್ಕಾರು, ನಾಚಿಕೆ ಯಲ್ಲವೆ!" ಎಂದನು.

ದುರ್ಮುಖನು ಗೊಗ್ಗರು ಕೊರಳಿನಿಂದ, "ನಾನು ರಾಜೋಚಿತವಾಗಿ ಬದುಕಲು ಕಲಿತವನು. ರಾಜೋ ಚಿತವಾಗಿ ಸಾಯಲು ಕಲಿಯಲಿಲ್ಲವಯ್ಯಾ! ಈಗ ಫಕ್ಕನೆ ಹೇಗೆ ಕಲಿಯಲಿ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಎರೋ, ಅಂಗರಕ್ಷಕಾ! ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಭಕ್ತಿ ಎಷ್ಟೆಂದು ತೋರಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಇದೇ ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಅವಕಾಶ! ನೀನು ಮುಂದೆ ಇದ್ದು ಆ ಕಟುಕರಡಿಯವನನ್ನು ಇದಿರಿಗು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಎಡೆಗೊಳ್ಳುವುದೋ ನೋಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನೆಂಬ ಕೀರ್ತಿ ಸೂರ್ಯಾಹಂಧರನು ವರಗೂ ಉಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ! ಬಾ ಪುಂಡ್ರೆ, ಬಾ ಬಾ" ಎಂದನು. ಅದರ ಅಂಗ ರಕ್ಷಕನು ಒರೆಯಿಂದ ತೆಗೆದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮತ್ತೆ

ಒರೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿ, "ನಾನು ಸತ್ತು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳ ಸುಖದಾಖೆ ನನಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ? ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಸಾಕು ಪಾಪ, ಅವಳು ನಾನಿಲ್ಲದೆ ಬದುಕಲಾರಿ ಅನ್ನು ತಾಳಿ! ಅಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ವೀರಪ್ರಶಾವ ತೋರಿಸ ರಿಕ್ಕೊ ಸರಿಯಾದ ಐಹೆ ಬೇಡವೇ? ಈ ನರ ಮೃಗದೊಂದಿಗೋ ನನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮ?" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿ, ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡನು.

ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ಕರಡಿಹುತನು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಹಲ್ಲು ಕಡಿದು, "ಎರೋ! ಎಲ್ಲಿ ಆ ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜ? ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಯಿಸುವಿರಿ? ಸಾಕು ನಿಮ್ಮ ಕತೆ! ನಾನೀಗ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಿ ನೆಂದರೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೊಯ್ದು ಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ!" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದ.

ಕಳ್ಳ ನಾಗಮಲ್ಲನು ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ, ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ಬೆನ್ನಹಿಂದೆಯೇ ಇರಲು ಹೇಳಿ, ಕಲ್ಲನ್ನು ಹೊಕ್ಕೊಡುಡಿ, ತಲೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ನನ್ನನ್ನಾ ನನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಸೇವಕರನ್ನೂ ಬೇವಡೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಲು ಬಿಡು. ನಾವು ಈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಅರಣ್ಯವ್ಯುಗಲ ಸಹಂವೆ ದಿವಗುಂಡ ಕ್ಷಣಗುಂಡದಲ್ಲಿ ಬದುಕಿರುವವರು. ನಮಗೂ ನಿಮಗೂ ಯಾವ ವೈರವೂ ಇಲ್ಲ." ಎಂದನು.

"ಹೌದೊಂದು. ನೀವು ಕಳ್ಳರು. ಅದು ನನಗಿಷ್ಟು. ಅದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನನ್ನದೇನೂ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ಕೋಪವೂ ಇಲ್ಲ. ನಂಬಿ, ನಿಮ್ಮ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ನೀವು ಹೋಗಿ. ನಾನೇನೂ ಮಾತಲಾರೆ" ಎಂದ ಕರಡಿ ಕಟುಕ ನಾಯಕ.

ನಾಗಮಲ್ಲನೂ ಅವನ ಅನುಚರರೂ ಕಲ್ಲನ್ನು ಪೂರಾ ತೆಗೆದು ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಆಗಲೇ ಅವರ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ದುರ್ಮುಖರಾಜನೂ ತೂರಿ ಅವರಿಗಿಂತ

ಮುಂದೆ ಹೊರಗೆ ಧುಮುಕಿ, ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಲು ತೊಡಗಿದನು. ಎಮ್ಮೆ ವೇಗವೆಂದರೆ ಕಲ್ಲು ಮುಳ್ಳು ಹಳ್ಳಿ, ವೇದ ಯಾವುದರ ಲಕ್ಷ್ಯವೂ ಅವನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕರಡಿ ಕಟುಕ ನಾಯಕ ಹಾರಿ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ, "ಓ! ಓ! ದುರ್ಮುಖಾ! ನಿಲ್ಲು ನಿಲ್ಲು!" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಿದನು. ದುರ್ಮುಖನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡದಾದ ಮರದ ಮರೆಗೆ ಓಡಲು ನೋಡಿ, ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಿನ ಗದೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿದ್ದ ರಾಕ್ಷಸ ಉಗ್ರದಂಡನನ್ನು ನೋಡಿ, ತಾನು ಯಾವನ ಮುಂದೆಯೇ ಬಂದೆನೆಂದುಕೊಂಡು ಸಾಯುವ ಹಾಗೆ ಕೂಗಿ ಅವನ ಮುಂದೆ ಪುಗುಟಿಬಿದ್ದನು.

"ಸಿಕ್ಕಿದೆಯಾ! ಕಳ್ಳರಾಜಾ!" ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಕರಡಿ ಕಟುಕನು ದುರ್ಮುಖನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿರಲು, ರಾಕ್ಷಸನು ಗದೆಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಜಾರಿಸಿ ಕೈಯನ್ನೆತ್ತಿ, "ಕೋರರಾ! ಕರಡಿ ಕಟುಕ ನಾಯಕಾ! ಒಂದು ಕ್ಷಣ ನಿಲ್ಲು. ಇನ್ನು ಇವನ ತಲೆ ಕಡಿಯುವುದೇನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಅದರೇ ಆ ಕರಡಿಕೆಂಣ್ಣು ಮಾಂತ್ರಿಕನು ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬದುಕಿರುವ ದುರ್ಮುಖರಾಜನ ತಲೆ ಕಡಿದು ತಾ ಅಂದನೇ ಅಲ್ಲ, ಸತ್ತ ದುರ್ಮುಖನ ತಲೆಯನ್ನು ತರಲು ಹೇಳಿದನೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಕರಡಿ ಕಟುಕನಿಗೆ ಅಸ್ಥಯಾ ವಾಯುತು. ಅಚೇತನನಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ದುರ್ಮುಖನ ಕಡೆಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ನೋಡಿ, "ಉಗ್ರದಂಡಾ, ಈ ದುರ್ಮುಖನು ಸತ್ತುಹೋದ ಹಾಗೆ ನಿನಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆಯೇ? ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಚಲನೆಯೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ!" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಸಾಯಲಿಲ್ಲ. ಈ ನರಮನುಷ್ಯ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ಮೂರ್ಛ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಮೂರ್ಛೆಯಲ್ಲಿರುವವನ ತಲೆ ಕಡಿಯುವುದು ಮಹಾ ಪಾಪ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನಂಥ ರಾಕ್ಷಸರೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ಒಂದು ಕೆಲಸ

ಮಾಡು. ಇವನನ್ನು ಆ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ಬಳಿಗೆ ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕರೆಕಡಿ. ಅಲ್ಲಿಗೆ
ಹೋಗುವುದರೊಳಗೆ ಇವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದವೆ
ಹೋಗದು. ಆಗ ಓಡಲು ನೋಡಿಯಾನು.
ಜಾಗ್ರತೆ!" ಎಂದನು ಉಗ್ರದಂಡ.

ಕರಡಿಹುಡುಗನು ಭುಸುಗುಡುವ ಹಾಗೆ, ಒಂದು
ನಿಟ್ಟುಕುದುರಿಟ್ಟು, "ಎಂಥ ಹಾಳು ಕೆಲಸ! ಕತ್ತು
ವನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊರಲು ಹೇಳುವಿಯಾ?
ಛೇ ಛೇ!" ಎಂದನು.

ಉಗ್ರದಂಡನು ಗುಹೆಯಕಡೆ ಒಂದುಸಾರಿ ನೋಡಿ
ದನು. ಅಲ್ಲಿ ನಾಗಮಲ್ಲನು ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಅನುಚರ
ರೊಂದಿಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು, ಓಡಿಹೋಗುವ ಎತ್ತು
ಗದೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನವರೊಂದಿಗೆ ಗುಸುಗುಸನೆ ಎನೋ
ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಉಗ್ರದಂಡನು ಕಲ್ಲಿನ ಗದೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿ
ದೆತ್ತಿ ಗಿರಿಗಿರಿ ಬೀಸುತ್ತ, "ಎಲೋ ದಾರೀ ದೋಚುವ
ಭಂಡು ಮಕ್ಕಳೇ! ಓಡಿಗೀಡಿ ಹೋದೀರಾ?
ಜಾಗ್ರತೆ! ಕಾಲಿನಿಂದ ಒರೆಸಿಬಿಟ್ಟೇನು! ಬನ್ನಿ ಹೀಗೆ.
ಆ ಅಂಗರಕ್ಷಕ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ? ಅವನನ್ನೂ ಇತ್ತ
ಕರೆಯಿರಿ" ಎಂದು ಘೋರ ಕೂರದಿಂದ ಗದರಿಸಿ
ಹೇಳಿದನು.

ಮೂವರು ಕಳ್ಳರೂ ನಡುಗುತ್ತಲಿದ್ದರು. ನಾಗ
ಮಲ್ಲನು ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಬಗ್ಗಿ ತೆವಳಿ ಹೋಗಿ
ನೋಡಲು, ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ಇನ್ನೂ ಹಾಗೇ ಬರಗಿ
ಕುಳಿತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. "ಅಂಗರಕ್ಷಕನೂ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿ
ಕೂತ್ಲೇ ಜೀವ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ!"
ಅಲುಗಾಡಿಸುತ್ತ, ಅಂಗರಕ್ಷಕ
ಅಂಗಾತ ಬಿದ್ದನು.

"ಅದೆಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳು ಕಳ್ಳ
ಉಗ್ರದಂಡನು ಅಭಯವಿತ್ತು ಕರೆಯಿರಿ"

ಜಂ ದ ನಾ ಮು

ಹೇಳಿರಿ," ಎಂದ ಉಗ್ರದಂಡ. ಕಳ್ಳ ನಾಗಮಲ್ಲನು
ಮತ್ತೆ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು, "ಎ ಅಂಗರಕ್ಷಕಾ!
ಎದ್ದೇಳು! ಎದ್ದೇಳು! ಮಹಾರಾಕ್ಷಸ ಉಗ್ರದಂಡ
ಮಹಾ ನು ಭಾವರು ಎನ್ನ ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ.
ಅಭಯ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ." ಎಂದು
ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ತುಚ್ಛನೆ ಎಚ್ಚಿತ್ತು ನೆಟ್ಟಗಾಗಿ,
ಮೊಣಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ತೆವಳುತ್ತ, ಗುಹೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ
ಬರುತ್ತ, "ಮಹಾರಾಜರ ತಲೆ ಹೋಯಿತೇ?
ಅವನೊಬ್ಬ! ಯುಬ್ಬ! ಎ. ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಸಾಗಿಸ
ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅವನು ಕರಡಿ ಹೊರಟು
ಯಾದಿಗೂ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವನು
ನಾಗರಳು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಅವನ ಸೇವಕನಲ್ಲ. ನಾಗ

ಒಬ್ಬನು

ರಗಿ

ಬೆಂಗಳೂರುಕಥೆಗಳು?

ಅಗೋ, ನಿನ್ನ ರಾಜ ಉಗ್ರದಂಡರ ವಾದದ ಹತ್ತಿರ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ! ನೀನು ಹೋಗಿ ಅಡ್ಡ ಬೀಳು," ಎಂದರು.

ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ವಿಪರೀತ ನಡೆಗುತ್ತ, ರಾಕ್ಷಸನ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ! ಧರ್ಮರಾಕ್ಷಸ ಮಹಾನುಭಾವರೇ! ಈ ಕ್ಷಣದಿಂದ ನಾನು ತಮಗೆ ಅಂಗರಕ್ಷಕ. ಆ ಭಯಂಕರ ಕರಡಿ ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ!" ಎಂದನು.

ಉಗ್ರದಂಡನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕು, "ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ರಕ್ಷಕೆಗೆ ಇವನೊಬ್ಬ ಅಂಗರಕ್ಷಕ ಸಿದ್ಧ! ಎಂಥ ಮಹಾರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಎಂಥ ದುರ್ದಶೆ ಬಂದಿತು!" ಎಂದು ಹೇಳಿ, "ಎಲೋ, ಅಂಗರಕ್ಷಕಾ! ಆಗೋ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ನನ್ನ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇಗ ನೀರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ, ಈ ರಾಜನು ವಿಳುವ ದಾರಿ ವಿನಾದರಿದೆಯೋ ನೋಡಬೇಕು! ಎಷ್ಟಾದರೂ ರಾಜ ಪಾಪ!" ಎಂದನು.

"ಓಹೋ! ಈ ನಮ್ಮ ರಾಜ ಮೂರ್ಛೆಯಿಂದ ಎದ್ದರೆ ಹೊರತು, ಈ ಕರಡಿ ಮಹಾನುಭಾವರು ತಲೆ ಕಡಿಯಲಾರರೋ? ಇನ್ನೂ ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡುತ್ತ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾರೋ? ನನ್ನ ದೇನಾದರೂ ತಪ್ಪಿದ್ದರೆ ಕ್ಷಮಿಸಿ!" ಎಂದು ಅಂಗರಕ್ಷಕ ಅತ್ಯರ್ಥ ಭಯ ದಿಂದ ಕೈ ಮುಗಿದನು.

ಕರಡಿಕಟುಕನು ಅವನ ಮೇಲೆ ಚವಗೊಡರಿ ಯೆತ್ತಿ, "ನಿನಂದೆ? ಮೂರ್ಛಾ! ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸ ಹೇಳಿದ್ದೇನು? ಓಡು! ಅವರು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಮಾಡು!" ಎಂದನು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ರಾಕ್ಷಸನ ಗುಹೆಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಂದು ಕಲ್ಲಿನ ಪಾತ್ರವನ್ನೆತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಮಡುವಿನಿಂದ ನೀರು ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಬರುವಾಗ ಆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಸೊಂಡಿಲು ತುಂಡಾದ ಅನೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ದೊಡ್ಡ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಫೀಕರಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಓಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬರತೊಡಗಿತು.

ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ನೀರಿನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಚಾರಬಟ್ಟು ಸಾಯುವಹಾಗೆ ಕೊಗುತ್ತ, ಉಗ್ರದಂಡನೇ ಮೊದಲಾದವರ ಬಳಿಗೆ ಓಡೋಡಿಬಂದಂ, "ಅಯ್ಯಾ! ಕರಡಿ ಮಹಾನುಭಾವರ ಮೊಂಡು ಸೊಂಡಿರಿನ ಅಪೆ ನನ್ನನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ರಕ್ಷಿಸಿ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

"ಅಹಾ ನನ್ನ ಪಾಪನ ಇಲ್ಲೇ ಇದೆ ಎಂದಾಯಿತು!" ಎಂದು ಕರಡಿಕಟುಕ ನಾಯಕನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಾರಿ ನಿಂತು ಆ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುವಾಗ, ಅನೆ ಸೊಂಡಿಲೆತ್ತಿ ಕೂಗುತ್ತ ದೊಡ್ಡ ಭೂತದಂತೆ ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಬರತೊಡಗಿತು.

